

Cesta do Agarchy

Dr. T. Lobsang Rampa

Podivuhodné vyprávění o fantastické cestě do nitra Země

Astrální světy a astrální cestování

Duchovní zákony a Vyšší Já

Co je UFO ?

Kdo byl Lobsang Rampa ?

Kdo vlastně byl T. Lobsang Rampa ?

Pátrání po záhadě jménem T. Lobsang Rampa začalo v roce 1956 s vydáním jeho první knihy *Třetí oko*¹ (Česky vyšlo v roce 1996 - pozn. překl.). Tato kniha- autobiografický příběh o Rampově studiu tibetského buddhismu -

vyburcovala Západ a odstartovala masový zájem o záhadné nauky Východu.

S úspěchem *Třetího oka* se ovšem objevilo dost těch, kdo se snažili upozornit na sebe tím, že odhalí identitu Tuesdaye Lobsanga Rampy. V Británii si skupina tibetských učenců najala detektiva, Clifforda Burgesse, aby prozkoumal Rampova tvrzení. Burgess přišel na to, že Rampa je ve skutečnosti Cyril Henry Hoskins, narozený v Devonu v Anglii.

Rampu/Hoskinse malicherná žárlivost jeho kritiků neodradila - místo toho odhalil, že Lobsang Rampa je cizinec, jenž s Hoskinsovým svolením převzal v roce 1949 jeho tělo, aby mohl dokončit své poslání na Zemi. Tímto posláním bylo šířit východní nauky na Západě, kde lidé už dávno

ztratili kontakt se svou skutečnou duchovní podstatou. Rampa i nadále psal o svém životě v Tibetu, také předával prastaré vědění a probouzel naše duchovní schopnosti, a to až do své smrti v roce 1981.

Z dvanácti Rampových knih, jež vyšly, byla určitě tou nejkontroverznějši *My Visit to Venus* (Cesta na Venuši). *My Visit to Venus* detailně popisuje Rampova neuvěřitelná setkání s vyššími bytostmi z jiných planet a původně měla vyjít již mnohem dříve jako součást jiné knihy, jenže její vydání bylo na poslední chvíli zastaveno, protože vydavatel se obával, že veřejnost by tak fantastická odhalení o UFO neakceptovala. Rampa chtěl po knize *My Visit to Venus* vydat i další svazky, ale po negativních reakcích a kritice se rozhodl, že lidstvo na taková

překvapivá sdělení ještě opravdu není připraveno.

To, jak došlo k objevení této knihy - *Cesta do Agarthy* - je opravdu podivuhodný příběh. Někdy v padesátých letech dvacátého století vedl muž jménem Jim Rigberg v Harlemu v New Yorku obchod s názvem Flying Saucer News Bookstore (Obchod s knižními novinkami o létajících talířích). Rigberg se s Rampou spřátelil a byl to jediný vydavatel, který mu byl ochoten zaplatit (i když jen velmi malou částku) za přetisk knihy *My Visit to Venus* v sešitovém vydání (vlastně to byl čtyřstránkový rozkládací leták). Rampa pak Jimovi jako pozornost čas od času posílal obálky se svými odmítnutými spisy - a v jedné z těchto obálek, objevených v Rigbergově pozůstalosti, se nacházel příběh,

v němž Rampa detailně popisuje cestu do nitra Země. A teď vám tedy poprvé v dějinách přinášíme neuvěřitelný příběh jednoho z nejzáhadnějších autorů naší doby - T. Lobsanga Rampa.

Timothy Green Beckley

(vydavatel anglického originálu)

Zadní strana obálky

Lobsang Rampa je u nás známý hlavně prostřednictvím knih o okultních tajemstvích tibetského buddhismu. V této knize popisuje, jak se dostal do nitra naší zeměkoule, provázen duchovním mistrem. V podzemí se setkali s mnoha podivnými bytostmi

a zažili spoustu zvláštních příhod.
Cílem jejich putování byla nádherná
podzemní krajina Agartha, jejímž
hlavním městem je bájná Sambhaia.
Toto neuvěřitelné dobrodružství
je zároveň metaforou duchovní cesty
a vývoje člověka.

V dalších částech knihy autor popisuje,
jak se duch Tibeťana Lobsanga Rampy
dostal do těla Angličana, který chtěl
spáchat sebevraždu, a poté píše
o těchto tématech: duchovní svět, aura,
astrální cestování, jak rozvinout své
paranormální schopnosti, smrt
a posmrtný život, astrální svět, UFO,
budoucí vývoj Země, duchovní zákony,
práce s kyvadlem, vyšší Já.

Část první

Cesta do Agarchy

Úvod

V jisté části mého života, když jsem byl ještě velmi mladý, jsem si představoval všechny ty úžasné věci v celém vesmíru a záhady skryté v jeho nadpozemských hlubinách. Přemýšlel jsem nad tím, jestli vůbec někdy dostanu šanci prožít něco fantastického a odlišného od prozaického světa mého dětství. Teď, po desetiletích zkušeností, se mohu na svůj život podívat s odstupem od těch tak vzdálených dětských dnů a znovu se podívat, jaké báječné věci ještě čekají na to, aby mou duši odnesly

časem i prostorem a odhalily mi nekonečná tajemství stvoření.

Je toho tolik, co se nikdy nedozvím. Možná je naším věčným osudem pít se po nepoznatelném a snažit se získat vědění, jež je ve své naprosté nekonečnosti nedosažitelné. Malinká zrnka informací, která se nám podaří uchopit, jsou jen nepatrnou částičkou na pláži, jež se rozkládá do nekonečna, svou obrovskou nesmírností nás přivádí k šílenství, a přece nás neodolatelně láká svým nezměrným bohatstvím. Mí učitelé mi ukázali velkolepé divy naší planety i šokující nádheru nebeských těles (viz kniha *My Visit to Venus, Cesta na Venuši*). Ani jsem nesnil o tom, že poté, co se mé prosté duši v minulosti dostalo takových výsad, mi bude

znovu nabídnuto cestovat s mými průvodci a vydat se tam, kam zamíří všichni vznešení mistři ze Země. Že se vydám na cestu, jež mne přivede do prastarých a neznámých světů pod našima nohama, a ještě dál, do skvělé Agarchy. Od mé cesty ze Země ve vesmírných lodích, jež tisk nazývá létající talíře, uběhlo už mnoho měsíců. Můj průvodce mi řekl, že moje tělo se musí „znovu aklimatizovat“ na pozemské prostředí, než se budu moci vydat na další dočasný pobyt jinde. Neměl jsem vůbec představu, co tím záhadným prohlášením myslel - a tak jsem si mohl jen představovat, co mě čeká. Abychom porozuměli spletitým souvislostem naší reality, je třeba mít na paměti, že jsme všichni stvoření Ducha. Jsme jako elektrické náboje obdařené inteligencí. Život

sestává z rychle vibrující hmoty, která produkuje elektrický náboj, a elektrina je životem hmoty. Naše těla jsou nabitá energií, jež souzní s naší úrovní existence. Pokud chceme fyzicky cestovat do jiných světů a realit, musíme umět změnit elektrickou rezonanci našich těl tak, aby souhlasila s rezonancí místa, kam chceme cestovat. Když se pak vrátíme do našeho času a prostoru, naše energie se musí před dalšími výpravami ustálit.

Jestliže se nacházíme ve fyzickém světě, máme dojem, že právě fyzický svět je ten jediný skutečný. To je jedno z bezpečnostních opatření Vyššího Já; pokud bychom si pamatovali na duchovní svět naplněný štěstím, vydrželi bychom tu jen s pomocí velmi silné vůle. Pokud bychom si pamatovali minulé životy, kdy jsme

možná žili významnější život než teď, postrádali bychom patřičnou pokoru.

Správný čas konečně nastal jedné noci, kdy jsem ležel v posteli a snažil se usnout. Moje vědomá se mysl pomalu poddávala a povolila mému astrálnímu Já, aby opustilo svou materiální schránku a hledalo útěchu a povzbuzení, jež lze nalézt v astrálních světech. Sotva jsem opustil tělo, byl jsem zaplaven pocitem tepla a neuvěřitelně silné lásky. Předemnou se objevil můj milovaný učitel a přítel, lama Mingjur Tundrup.

Někomu by mohlo připadat divné, kdyby spatřil mého přítele v tomto prostředí, ale mně ne. Víím, že lama Mingjur Tundrup cestuje po celém světě, ve fyzikálních i astrálních sférách. Od našeho

posledního dobrodružství ale uteklo tolik času, že jsem byl tímto nečekaným setkáním opravdu překvapen a bez sebe radostí.

„Můj dobrý příteli," řekl jsem mu. „Je to již příliš dlouho od doby, kdy jsme spolu naposledy mluvili."

Lama se zasmál silným a zvučným smíchem, plným energie a vitality. Mistr je podle našich měřítek prastarý, ale přesto se teď jevil mladý a překypující zdravím. Jeho štěstí a energičnost se jasně zračily v zářivé auře.

„Lobsangu," promluvil nakonec. „Od našeho posledního setkání uběhl jen okamžik.

Zapomínáš, že jsi své vibrace sladil se Zemí, a podléháš tak iluzi času."

Měl samozřejmě pravdu. Tím, že žijeme v materiálním světě, jsme zachyceni v osidlech uměle vytvořené představy času - slunce vychází a zachází, mění se roční období. A přece by bez těchto představ, jež udržují pořádek a zajišťují přežití fyzického světa, byly naše mysli zahlceny a zešilely by. Naše mozky fungují trochu jako záklopy reality; vpouštějí dovnitř jen to, co je opravdu potřeba pro každodenní přežití.

Podstatnou součástí mého učení u tibetských lamů bylo naučit se, jak obcházet fyzická omezení mozku, čímž jasněji vidíme realitu.

„Už jsi toho viděl hodně, Lobsangu !“ řekl mi můj učitel. „Ale mnohé ti ještě zůstalo utajeno. Teď nastal čas, abys se mnou opět cestoval a spatřil vesmírné zázraky. Jsi připraven zhlédnout to, co bylo dovoleno vidět jen několika málo

vyvoleným. Je to velká zodpovědnost, již je potřeba brát velice vážně. Jen několika málo lidem byla poskytnuta příležitost, která na tebe čeká."

„Pane !" odpověděl jsem. „Jednou jsi mi řekl, že muž, který se vydá na jednu z cest života, klopýtne a obrátí se zpátky, to není žádný muž. Půjdu dopředu navzdory tomu, že vím, že mne čekají potíže."

Usmál se a souhlasně přikývl.

„Jak jsem očekával," řekl. „Tvá zvědavost tě přivedla na mnoho skvělých míst a ty nakonec vždy zvítězíš."

Jako vždy při našich dobrodružstvích jsem chtěl vyrazit hned.

„Jsem připraven s tebou teď odejít," řekl jsem.

Opět jsem vycítil pobavení a radost vyzařované světelnou bytostí přede mnou. Jeho náklonnost a láska ke mně jiskřily přímo z podstaty jeho astrálního bytí.

„Tuhle cestu podnikneš ve svém fyzickém těle, drahý příteli,“ pravil. „Máš týden na to, aby ses připravil. Čekej před svým domem v tuto dobu za sedm dní. Přijdeme si pro tebe. Budeš pryč sedm dní, proto se postarej o vše, co tu zanecháš.“

Než jsem se mohl svého přítele dále vyptávat, odešel pryč a já se opět nacházel ve fyzickém světě. Měl jsem sedm dní na to, abych přemýšlel o tom, jaké dobrodružství mne čeká. Ale neměl jsem čas se strachovat, protože pokud jsem měl

být pryč celý týden, musel jsem okamžitě učinit náležitá opatření pro dobu mé nepřítomnosti.

Vítá mne podivná kosmická loď

Týden strávený přípravami na odjezd utekl rychle. Požádal jsem dobrou přítelkyni, jež rozumí potřebě mých častých výletů, aby se ke mně nastěhovala a hlídala mi dům. Jejím nejdůležitějším úkolem samozřejmě bylo pečovat o mé nádherné kočky, které nikdy nepochopí, jak si můžu dovolit nechat je při svých cestách doma. Ale nakonec jsem byl připravený a strávil jsem zbývající čas v modlitbách a meditaci.

Stál jsem v tichém přítmí své zahrady a jiskřivý březnový vzduch ještě pořád připomínal nedávnou zimu. Rozhlédl jsem se po spící

krajině a rozjímal pod noční oblohou zářící nekonečným množstvím hvězd.

Za svůj báječný život jsem toho viděl a objevil tolik, že se sotva zdá možné - pokud člověk uváží mé skromné začátky - že můj život nebyl jen neuvěřitelný a fantastický sen a já se každou chvíli neprobudím zpátky do hororu, jež jsem před tak dlouhou dobou prožíval.

Byl jsem smutný muž a v tom nejtemnějším okamžiku bych byl sfoukl svíčku života, který jsem neměl právo ukončit. Ale místo toho, aby mne pohltila věčnost a já se okamžitě znovu narodil, se ke mně připojilo tělo i duchovní podstata Lobsanga Rampy.

Splynuli jsme v jedno a pochopili jsme své poslání a smysl našeho života. Kde bylo kdysi

jen zoufalství, tam je nyní vědění, naděje a smysl. Jen díky tomu jsem teď stál sám v temné noci a tiše očekával, jaké další divy mi život přinese.

Jedna hvězda na sametovém pozadí zazářila obzvláště jasně. Divoce zablikala všemi barvami duhy, takže okamžitě přitáhla mou pozornost. Vypadalo to, že se pomalu zvětšuje a přitom se točí kolem svislé osy jako žhnoucí koule mlhavého světla. Z předchozích zkušeností jsem věděl, že toto je vesmírná loď, kterou mám očekávat.

Kdokoli jiný, kdo by pozoroval tento úžasný fenomén, by měl pravdu, kdyby řekl, že viděl UFO². Pro mne ale na tomto stroji nebylo nic neidentifikovatelného, protože jsem věděl, že je

to loď sestavená z energií spojených duchovních sil osvícených stvoření.

2. UFO - *unidentified flying object*, tedy neidentifikovatelný létající objekt - pozn. překl.

Už předtím, než jsem se s létajícími talíři osobně seznámil, jsem toužil poznat skutečnou podstatu UFO a přemýšlel jsem nad vzrušující možností, že nás navštěvují bytosti z jiných planet. Někteří lamové mi říkali, že UFO jsou prastaré stroje řízené lidmi, kteří utekli ze světa na povrchu a žijí v podzemních jeskyních. Tehdy jsem to považoval za neuvěřitelné, protože jsem si nedovedl představit, proč by někdo chtěl žít v těch tmavých a vlhkých prostorech. Ale byl jsem ujištěn, že mnohé prostory pod našima

nohama jsou krásná a zdravá místa, kde se dobře žije.

Později jsem se dozvěděl, že náš skromný svět je neustále navštěvován loděmi nejen z jiných světů a planet z celého vesmíru, ale i z jiných dimenzí, realit a období. Celý vesmír se hemží životem a inteligentními bytostmi a o planetu Zemi se tyto fantastické bytosti hodně zajímají, tak jako o ostatní obydlené světy.

Jednou bude i lidstvo cestovat vesmírem v týchž lodích tvořených světlem a energií a bude navštěvovat jiné světy a doby v nekonečném hledání vědění a osvícení. Bude to čas velké radosti a všeobecného štěstí.

Dál jsem pozoroval „hvězdu“, která se teď na obloze pohybovala dopředu a dozadu, trochu

jako kapesní hodinky kývající se na řetízku. Zároveň se začala zvětšovat a svítit jasněji, což byla bezpochyby iluze způsobená tím, že se rychle přibližovala přímo ke mně.

Noc byla až nepřírozeně klidná. Bylo to, jako bych byl jediná živá bytost na planetě. Cítil jsem se odloučený nejen od fyzické reality, ale i na astrální úrovni. Zažil jsem to už tehdy, když jsem se s létající lodí z jiného světa setkal poprvé, ve Skrytém údolí. Ale tentokrát, v mé vlastní zahradě, mi tento jev přinesl úplně nové dojmy.

Zmítaly mnou zároveň pocity obdivu i strachu. Jedna má část chtěla odejít se světlem a splynout s ním navždy. Ale ta druhá, primitivnější část, ta chtěla křičet hrůzou a utéct

tak rychle, jak by to jen šlo. A i když mé osvícenější Já vědělo, že se mi nemůže nic stát, mé nejhlubší, nejstarší instinkty i tak otřásaly celým mým bytím.

Světlo začalo pomalu sestupovat dolů. Jeho pohyby vypadaly jako list padající na podzim ze stromu. Zároveň se začala měnit barva - od oslňující bílé až k odstínům červené, oranžové a fialové. Nedokážu ani popsat nádheru barev, jež vyzařovaly z toho podivného zařízení.

Bylo to, jako bych ty barvy viděl poprvé v životě. Nikdy předtím ani potom jsem neviděl barvy tak neuvěřitelně fantastické, ať už ve výtvorech člověka nebo v přírodě. Nikdy na to nezapomenu.

Bylo mi jasné, že pozoruji, jak loď mění energii a zpomaluje své vibrační pole tak, aby se sjednotilo s pevnou hmotou. Tak obrovský úkol musí vyžadovat tak neuvěřitelnou sílu, že jsem se jen divil, jestli má skromná lidská mysl tento koncept vůbec kdy pochopí. A přece nebylo pochyb o tom, že je možné to provést, protože jsem to viděl na vlastní oči. Barvy se dál projasňovaly a střídaly se, zatímco objekt měnil tvar.

Stroj, který teď vypadal jako barevná mýdlová bublina, se zastavil sotva dvacet metrů ode mě a lehce se vznášel těsně nad zemí. Opalizující záře, která se šířila jakoby zevnitř, zmizela, a já uviděl, že loď má tvar disku, asi jako dvě tibetské mísy přiložené okraji k sobě. Povrch byl mdle šedý, podobně jako cín. Po povrchu občas

přeběhlo něco jako pulz, který za sebou zanechal jasný kovový vzhled, vypadalo to trochu jako ztuhlá rtuť.

Nemohl jsem se zbavit dojmu, že se možná dívám na něco, co zdaleka přesahuje všechno, co bychom nazvali plastem nebo kovem. Z toho, co vyzařovalo ze stroje jako vlny tepla za horkého letního dne, bylo jasně cítit vědomí, a dokonce inteligence. Nejen, že loď byla živá, ona měla i mysl. Cítil jsem, jak se mě dotýkají její myšlenky a jak svým vědomím zkoumá podstatu mého bytí. Na kratičký okamžik jsem s tou velkolepou inteligencí splynul a porozuměl tomu, proč byla stvořena. Ale stejně rychle to z mé mysli odešlo a já byl opět sám.

Stroj byl zjevně spokojen, že našel toho, pro koho byl vyslán, a tak se v jeho dolní části otevřely dveře. Zdálo se, jako by se část trupu jakoby zamřžila, pak zprůhledněla a nakonec docela zmizela, a místo ní se objevil obdélník bílého světla, které jako by mne lákalo dovnitř. Jak bych mohl odolat tak zjevnému pozvání ? Jsem si jistý, že i kdybych něco takového neočekával, podlehl bych své přirozené zvědavosti a šel dovnitř.

Když jsem procházel dveřmi, prožil jsem něco jako lehký elektrický šok. Uvnitř lodi bylo zjevně nějaké energetické pole. Mohl jsem se jen domýšlet, že jeho účelem bylo oddělovat vnější prostředí od vnitřního. Ale dál už jsem žádné nepříjemné pocity nepocítil.

Čekal jsem, že jakmile se ocitnu vevnitř, pozdraví mě tytéž nadřazené bytosti z jiných světů, které nás s sebou vzaly na předchozí výlety ze Země. Ale místo Vysokého a Širokého jsem spatřil jen prázdný vnitřek lodi. Neviděl jsem žádné ovládací prvky ani přístroje. Místo toho plnilo vnitřek lodi bílé světlo (jež nemělo žádný viditelný zdroj) do té míry, že jsem neviděl nic jiného. Bylo to, jako bych byl uvnitř zářivky, až na to, že toto světlo nebylo jasné a ostré, ale příjemné a uvolňující.

„Jsem poctěn tvou přítomností, Lobsangu Rampo," ozval se náhle příjemný hlas.

„To já jsem poctěn," odpověděl jsem neviditelnému hlasu a uklonil jsem se. „Je

to velké privilegium, být tu s tebou v této fantastické lodi, ale neukážeš se mi ?"

„Děkuji ti, příteli," odpověděl hlas. „Ale už mě vidíš, protože jsem všude kolem tebe. Já jsem pro tento večer tvůj hostitel i způsob dopravy."

Slova dávala perfektní smysl. Pocity, jež jsem prožíval venku, totiž že se nacházím v přítomnosti živého stvoření, byly velice přesné. Tohle nebylo jen nějaké mechanické zařízení, nádherný stroj postavený z exotických kovů a plastů, ale skvělé živoucí stvoření takového druhu, jaký jsem si nikdy nedokázal ani představit.

„Pokud to není nevhodná otázka, mohl bych vyzvědět, jaké stvoření vlastně jsi ?" zeptal jsem se váhavě.

„Vůbec není nevhodná," řekl hlas. „Právě s pomocí otázek se učíme a rosteme. Rád ti odpovím nejlépe, jak umím, na všechny tvé otázky."

„Báječné," řekl jsem šťastně. „Nikdy jsem neviděl nic takového, jako jsi ty. Jsi umělá inteligence, jako třeba robot ?"

„Ne, jsem živoucí stvoření jako ty," odpověděl hlas.

„Mohl bys mi to vysvětlit ?" zeptal jsem se.

„Jak dobře víš," pravil hlas, „hlavní podstatou našeho vesmíru a nekonečného množství ostatních vesmírů je vědomí. Tato živoucí podstata převažuje ve všech známých realitách. Její zdroj je neznámý a existuje mimo materiální i astrální světy. Ty, ostatní lidé, já i bezpočet

dalších forem života ve všech vesmírech jsme součástí tohoto vědomí. Je nekonečné a my všichni do něj patříme.

Já a mně podobní jsme tvořeni čistou energií. Existujeme ve všech známých realitách. Neomezuje nás čas ani prostor, protože existujeme v říších mimo materiální svět. Jiné druhy náš často využívají pro dopravu. To proto, že nejsme omezeni časem ani prostorem. Veškeré bytí ve své celistvosti je v našem dosahu."

Zdalo se mi, že hlas nezní ani mužsky, ani žensky. Místo toho zněl jako dokonalá a harmonická kombinace obou. Mluvil rytmicky a melodicky a byl zároveň příjemný i uklidňující.

„Už jsem slyšel o takových stvořeních, jako jsi ty," řekl jsem svému neviditelnému hostiteli.

„Během věků vás nazývali mnoha jmény.

Mí bratři z Tibetu vám říkají tulpy a západní magické spisy se o vás zmiňují jako o elementálech."

„To jsou jen jména, s jejichž pomocí se lidé pokoušejí porozumět něčemu, čemu porozumět nelze," odpověděla lod'. „Je pravda, že známe lidi již od počátku času. Ale známe i jiné rasy v celém vesmíru, protože jsme všude a jsme součástí všeho. Jednoho dne pochopíte, že všechna živá stvoření mohou být stejně volná jako my.

Díky naší schopnosti změnit svou úroveň vibrací můžeme dočasně nabýt pevné formy

v materiálním světě. Pokud nás spatří živá stvoření, mysl pozorovatele si náš obraz upraví a často jsme vnímáni jako podivné bytosti, třeba yetti, mimozemšťané nebo božstva. Během uplynulých století jsme byli obviňováni z mnohého, ale ve skutečnosti jsou to vaše mysli, kdo nám dal tvar a přisoudil nám všelijaké role na základě různých vašich věrouk."

Fantastické, pomyslel jsem si. Bylo toho tolik, co jsem se toužil dozvědět o povaze našeho světa, že bych tam tak mohl stát a mluvit se svým novým přítelem celé hodiny. Naneštěstí mi můj společník oznámil, že naše cesta už je u konce.

„Někdo tě tu velice toužebně očekává," řekla loď.

„Nezoufej, znovu se setkáme. Brzy si opět popovídáme, slibuji."

Hodně mě to překvapilo, protože jsem necítil žádný pohyb lodi, jenž by naznačoval, že už jsme někde jinde než na zahradě za mým domem. Pohled ze dveří nicméně ukázal, že jsme skutečně velmi daleko od mé zahrádky.

Vystoupil jsem ven a okamžitě mne ovál studený vzduch. V předjitřní mlze jsem viděl, že se nacházím někde vysoko v horách. Vysoko se tyčící vrcholky mi byly zcela neznámé a z místa, kde jsem stál, se zvedaly téměř kolmo vzhůru. V šedivých, rozeklaných skalách vůbec nic nerostlo a každému vetřelci, jako jsem byl

i já, se musely zdát doslova nepřátelské a hrozivé.

Starý přítel

Lod' provedla dost nebezpečné přistání na malinké skalnaté ploše, sotva tak velké, abychom se tam vešli. Zdálo se, jako by se pak přilepila ke skále a zbarvila se úplně stejně šedivě jako její okolí. Nedokázal jsem říct, jestli se prostě schovává, nebo jestli úplně zmizela. Teď už jsem byl sám.

Kolem mě byly jen skály tak holé, naprosto bezbarvé a bez života, že jsem klidně mohl být někde na Měsíci, a ne na Zemi. Kolem mne se do dálky táhlo neuvěřitelně rozlehlé

a nádherné pohoří. Byl jsem si jistý, že tuto neznámou zemi vidělo jen málo lidí.

Ve skále proti mně byla štěrbina. Kdysi v dávných časech tu skála popraskala a vytvořila malou jeskyni. Uvnitř toho přístřešku jsem viděl blikající záři ohýnku a sladkou vůni hořícího dřeva. Venku na římse nebyl nikdo, kdo by mne uvítal, a tak jsem se rozhodl, že bych měl spíše jít k ohni, než se venku trást zimou, vystaven nepřízni živlů.

Uvnitř v jeskyni bylo příjemně teplo a vonělo to tam kouřem. Rozhodně přátelštější prostředí než chladné, nepřátelské hory venku. U ohně seděl zády ke mně muž oblečený v tradičním obleku tibetského lamy. Okamžitě jsem poznal svého dlouholetého přítele, jehož astrální

pozvání mne přivedlo sem, do této cizí divoké země, lamu Mingjura Tundrupa.

„Mistře," řekl jsem a hluboce se uklonil s rukama sepjatýma v tradičním tibetském pozdravu.

„Přišel jsem, jak jste žádal."

„Vítej, Lobsangu," odpověděl, aniž by otočil hlavu. „Pojď a ohřej se u ohně."

Posadil jsem se se zkříženýma nohama na zem naproti učiteli. Na tváři se mu odráželo blikající světlo ohně. Znal jsem Mingjura Tundrupa již dlouhá léta, a přece jeho tvář vypadala stejně silná a mladá, jako když jsme se setkali poprvé.

„Dej si trochu čaje," řekl a pokynul směrem ke konvici u ohně. „Je to má slabina. Víš, že bez něj nikdy necestuji."

To byla skutečně pravda. Mnoho našich setkání v minulosti doprovázely šálky indického čaje, silného a skvěle se hodícího do chladného a nevlídného počasí Himaláje. V porovnání s nijakou chutí čajů produkovaných ve velkém, jež jsou k dostání v Anglii, měl tento čaj plnou chuť, tak komplexní a jedinečnou jako vzdálené země, z nichž pocházel.

Usrkl jsem si čaje, pokynul jsem směrem ke skalnatým stěnám okolo a zeptal se: „Mitře, mohl byste mi říct, kde to jsme ? Nepoznávám hory kolem nás. Všechno to vypadá tak cize.“

„Tyto hory jsou daleko na severu našeho Himaláje,“ řekl mi. „Jsou součástí pohoří Ťan-šan. Ale přímo toto území v žádné mapě nenajdeš. Kvůli jeho neschůdným srázům

je téměř neprobádané. Jsme teď hluboko v části Asie, která je nedostupná nejen kvůli nebezpečnému terénu, ale i kvůli místním vládám a politické situaci. Tato oblast je zakázané území, přestože se říká, že blízká Pamírská plošina byla kdysi zahradou Eden. Pochybuji, že lidé, kteří v této oblasti přímo nežijí, vůbec vědí, že tyto hory existují."

Ze slov mého učitele mne zamrazilo v zádech. V mládí jsem často snil o tom, že budu cestovat do cizích zemí a budu první, kdo objeví podivná místa a neznámé země. A teď jsem seděl v jeskyni ve velice málo známé oblasti hor v zemi, jež nepoznala kroky člověka. Byl jsem vyděšen tím, co se se mnou děje, ale zároveň jsem se cítil hluboce poctěn.

Seděli jsme u ohně a mluvili celé hodiny.

Vzpomínali jsme na svá minulá dobrodružství a na přátele. Nakonec mne přemohla únava, a tak jsem si posunul rohož dále od ohně, aby ji náhodou nezapálila letící jiskra. Když jsem usínal, viděl jsem svého přítele a učitele, jak stále sedí u ohně a oči má zavřené v tiché modlitbě.

Zdálo se mi, že jsem sotva zavřel oči, když mne probudila vůně čerstvě uvařeného čaje. Vedle sebe jsem měl šálek horkého čaje a několik koláčků. Mistr, který vypadal, jako by se vůbec nehnul ze svého místa u ohně, právě dojídal svou snídani.

„Je na čase, abychom se vydali na cestu,“ řekl mistr, vstal a začal sbírat své věci. „Před dalším

odpočinkem nás čeká daleká cesta, a obávám se, že tam, kde budeme spát příště, si nebudeme užívat takového pohodlí jako tady."

Rychle jsem dopil čaj a dojedl koláčky, sebral jsem svůj batoh a navlékl si jej na záda. Nebyl nijak těžký, protože jsem se za ta léta naučil cestovat s co nejlehčím nákladem. Batoh Mingjura Tundrupa byl ještě menší. Bezpochyby v něm byla jen obyčejná rohož, přikrývka a potřeby k přípravě čaje.

Následoval jsem svého učitele. Šli jsme dále do jeskyně, kam už světlo ohně dosahovalo jen tlumeně. Stěna nevypadala jinak než zbytek jeskyně, ale lama zjevně věděl, že tato část se něčím liší, protože vztáhl ruce a silně se opřel o skálu.

Balvan, jenž byl záměrně tak jemně vyvážený, že mohl být po vynaložení malé námahy odvalen na stranu, se pohnul a odhalil skrytý otvor. Učitel mi pokynul, abych jej následoval, a kamennou branou vstoupil do tajné chodby. Poté, co jsme vstoupili, se balvan skulil zpět a my se ocitli v naprosté tmě.

„Mistře !“ vykřikl jsem v panice.

„Tiše,“ přišla z temnoty přísná odpověď. „Bud' trpělivý.“

Temnota nás pohltila takovou měrou, až jsem měl dojem, že jsem byl sražen k zemi a přišel o všechny smysly. Černou tmou nepronikalo světlo ani zvuk. Byla to temnota prostá jakékoli formy nebo podstaty.

Náhle se ozval mistrův hlas. „Podívej," řekl.

„Světlo !"

Napínal jsem oči, ale temnota se nezměnila.

„Nic nevidím," namítl jsem.

Ale uvědomil jsem si, že pomalu začínám rozeznávat tvary. Temnotu zvolna nahrazovala zvláštní záře. Byla plná nádherných, jemných barev, jež mi připomněly letní den s oblohou tak modrou, že byste se v ní mohli navždy ztratit. Podíval jsem se vzhůru a čekal jsem, že tam uvidím otvor vedoucí ven, ale zdálo se, že to nádherné světlo nemělo žádný konkrétní zdroj. Bylo to, jako by zářil samotný vzduch.

„To je tak krásné," vykřikl jsem v údivu. „Odkud to přichází ?"

„Je to technologie lidí, kteří žili na Zemi dlouho předtím, než se stvoření, jež se měla vyvinout v člověka, vyplazila z moře," odpověděl mi.

Slovům jsem rozuměl, ale význam mi unikal.

„Ale jak by něco takového mohlo být možné ?" podivil jsem se nahlas. „Před námi na Zemi žádní lidé nebyli. Jen jednoduché formy života v pravěkých mořích. To je nemožné."

„Ne, není, Lobsangu," řekl lama. „Země je neuvěřitelně stará. Je mnohem starší, než vědci věří. To, o čem nás učili, že byl zrod naší planety, byla prostě jen nejnovější vlna života, jež ji zaplavila. Předtím tu proběhl nespočet jiných vln a nespočet dalších ještě přijde. Nejsme tu první a nebudeme ani poslední."

Lama se otočil a vydal se na cestu chodbou.

„Měli bychom raději jít dál," řekl.

Chodba, v níž jsme se teď nacházeli, měla v průřezu přibližně kruhový tvar a byla tak široká, že by se do ní pohodlně vešlo deset mužů vedle sebe. Podlaha, stěny i strop byly z pevného kamene s podivně sklovitou strukturou. Ale na rozdíl od skla podlaha nebyla kluzká, ba naopak. Šlo se po ní velice příjemně. Domýšlel jsem se, že tento tunel byl snad do skály nějak vytaven, možná nějakým vysokoenergetickým přístrojem podobným laseru.

Tiše jsme kráčeli neměnným tunelem. Pomalu nás vedl dolů do samého srdce hor.

„Nikdo neví, kdo tuto cestu horami doopravdy postavil," promluvil náhle Mingjur Tundrup. „Byla

vytvořena tak dávno, že z té civilizace už nic nezbylo. Úplně zmizeli v prachu dávných věků. Pro ty, kdo po této planetě chodili během jejích dětských let, už neexistuje ani jméno."

„Ale Mistře, tento tunel musel být postaven moderní technologií," odpověděl jsem a ohmatával při tom hladkou stěnu. „Něco takového by někdo mohl dokázat až v nedávných letech."

Už jsem slyšel příběhy o podzemních pevnostech postavených vládami a armádou. Některé byly postaveny jako kryty před bombami, jiné jako tajné operační základny. Tento tunel musel zjevně vést k takovému zařízení, postavenému buď komunistickou Čínou, nebo dokonce Sovětským svazem

či Spojenými státy. Vypadal příliš leskle a nově, aby mohl být něco jiného než pošetilost vytvořená agresivními a paranoidními lidmi.

„Toto nevytvořila žádná lidská technologie, příteli,“ zasmál se lama. „Tento tunel a tisíce jemu podobných po celém světě tu byly už dávno předtím, než z Afriky přišli první lidé. A přímo tato cesta tu ve skutečnosti byla mnohem dříve než hory nad ní. Je tvořena látkou, jež se dokáže ohýbat a měnit podle toho, jak se Země hýbe a vrásní pod tektonickými tlaky.“

„A kam vede?“ zeptal jsem se.

„Tento tunel je začátek dlouhé cesty, jež nás přivede až do srdce našeho světa,“ odpověděl lama. „Dostane se nám té pocty, že nám bude

dovoleno spatřit tajemné a skryté země uvnitř planety. Uvidíme milovanou Agarthu."

Agartha. To jméno mne zasáhlo takovou silou, až mi to vyrazilo dech. Je to podzemní království ve středu Země, kde panuje král světa a které žádný živý člověk nikdy neuvidí. Slyšel jsem to jméno snad tisíckrát, ale nevěřil jsem, že takové místo skutečně existuje. Bylo to, jako by křesťanovi řekli, že může zajít za roh a navštívit nebe. Tak to bylo neuvěřitelné.

O podzemním světě mluví prastaré spisy zvané *purány*. Purány vypráví o Kalkim; na konci věku *kalijuga*³ se v nejlepší bráhmanské rodině ve městě Sambhala narodí avatar Kalki, aby ze zemského povrchu vyhladil všechny ničemníky. Poté podle purán vyjdou z nitra

planety lidé, aby znovu kolonizovali Zemi a obnovili védskou kulturu. Stojí za povšimnutí, že Sambhala je podle *Purán* město v nitru planety. A nejen v puránách, ale i dle tibetských tradic je Sambhala považována za město v nitru Země.

3. Kalijuga - dle puránského pojetí dějin je to čtvrtý (současný) věk, jinak také nazývaný „temný“ - pozn. překl.

Existuje jiný důležitý puránský příběh, jenž se otevřeně zmiňuje o duté části Země. Je to příběh synů krále Sagara. Indra ukradl koně určeného jako obětinu při rituálu ašvamédha (drah obětování ohněm). Podle příběhu se královi synové vydali koně hledat a přišli až k Severnímu oceánu, který překonali a vstoupili

do „útrob“ Země. Tam našli koně v poustevně Kapily Rišiho. Sagarovi synové Rišiho přísně ztrestali, i když přísahal, že on koně neukradl. Existuje jen málo národů, jež by neměly nějaký mýtus nebo legendu o podzemním světě a lidech, kteří tam žijí. Jedním z hlavních rysů mezopotamských, egyptských, řeckých i indiánských mýtů o stvoření světa je, že člověk byl stvořen v podzemí a teprve pak byl vyslán nebo se přestěhoval na povrch.

Podle řeckých bájí byl člověk stvořen z hlíny a ohně v děloze bohyně Gaii, jež ztělesňovala matku Zemi. Ve starších, mezopotamských mýtech byl člověk stvořen v děloze Mami neboli Ninchursangy (Paní hory), jež také ztělesňovala

Zemi. Dnes ji známe jako posvátnou zahradu Eden nebo také Ostrov požehnaných.

Louis Pauwels a Jacques Bergier napsali ve své knize *Jitro kouzelníků*: „Tato představa o duté Zemi je spjata s tradicí, s níž se setkáváme ve všech dobách a všude. Nejstarší díla náboženské literatury mluví o odděleném světě, umístěném pod zemskou kůrou, jenž je prý místem pobytu mrtvých a duchů. Když Gilgameš, legendární hrdina dávných Sumeřanů a babylonských epopéjí, odchází navštívit svého předka Utnapištima, sestoupí do nitra Země a tam jde také Orfeus hledat duši Eurydiky. Když Odysseus dosáhne hranic Západu, přináší oběť, aby se duchové předků vznesli z hlubin Země a přišli mu poradit. Pluton vládne v hlubině Země nad duchy mrtvých. První křesťané

se shromažďují v katakombách a prohlašují podzemní propasti za pobyt zatracených duší."⁴

4. Z českého překladu knihy *Jitro kouzelníků*, Praha 1990-pozn. překl.

Tajné jeskyně

Pokračovali jsme dál nezměněným tunelem a Mingjur Tundrup mne bohatě zásoboval prastarými dobrodružstvími statečných a vznešených lidí, kteří, ať už záměrně nebo náhodou, cestovali do podzemí a zase se vrátili. Vyprávěl mi o bozích a polobozích, již střeží svá zakázaná města před všemi nezasvěcenými. Setkat se s jednou z těchto mystických bytostí znamená pro všechny smrtelné narušitele jistou smrt.

Zdalo se, že už putujeme celé hodiny. Ani chodba, ani světlo se nijak nezměnily. Možná jsme ušli několik stovek kilometrů a možná jen pár kroků, tunel pořád vypadal stejně.

Vzhledem k povaze světla a čistotě vzduchu jsme viděli docela daleko před sebe. To, jak daleko uvidíme, omezoval jen lehký sklon tunelu. Po chvíli se mi zdálo, že v tunelu před námi vidím jinou barvu. Jak jsme se blížili, jasně jsem viděl, že přicházíme k části tunelu, jež se kříží s jinou chodbou.

Po dlouhých hodinách strávených v dokonale neměnném prostředí jsem teď cítil téměř neúnosné napětí. Mé oči toužily i po té nejmenší změně barvy nebo povrchu. Ale teď jsem měl smysly naprosto ohromeny velikostí otevřeného

prostoru a chaotickým uspořádáním stěn tunelu. Ať byl za tento zásah zodpovědný kdokoli, použil k narušení skály úplně jiné metody než původní stavitelé.

„A, tady je naše první zastávka," řekl mistr vesele. „Můžeme si tu na chvíli odpočinout."

Na protější straně tunelu byly velké díry, jež vypadaly, jako by tam byly vyraženy velkou silou. Viděl jsem, že ten druhý, rušivý tunel nebyl ani zdaleka postaven s takovou obratností a jemností jako originál. Ale i nová chodba se táhla do dálky. A přesto, že byla tak hrubá, podívoval jsem se nad tím, jaká síla mohla v zemské kůře vytvořit tak fantastické tunely. V porovnání s těmito úžasnými stavbami člověk sotva poškrábal povrch planety.

„Dále už sami jít nemůžeme," řekl mi lama.

„Pokračovat dále bez průvodce by bylo bláznivé a nebezpečné. Teď si tu musíme odpočinout a počkat. Brzy se k nám připojí někdo, kdo tyto jeskyně a jejich potenciální nebezpečí zná mnohem lépe."

Zdálo se, že oheň v těchto prostorách nepřipadá v úvahu. Nepotřebovali jsme jej kvůli teplu, protože v tunelu se udržovala stálá teplota tak, aby měli cestovatelé pohodlí. Nepotřebovali jsme jej ani kvůli světlu, protože osvětlení chodby nikdy neztratilo na intenzitě. Oheň byl nicméně potřeba k přípravě čaje. Nedat si čaj po tak dlouhé cestě, to by bylo téměř jistě necivilizované.

Než jsem na to ale stihl poukázat, zvedl lama konvici plnou vody a umístil ji ke stěně sklovitého tunelu. Za pár vteřin ji přinesl zpět a naplnil šálky teplou vodou. Nedokázal jsem pochopit, jak se mu to podařilo.

Předtím jsem se stěn dotýkal holou rukou a zjistil jsem, že na dotek působí chladně. Ale teď byla studená voda v konvici přivedena téměř k bodu varu jen během několika vteřin. Bylo to, jako by tunel věděl, co je potřeba, a reagoval odpovídajícím způsobem. Tohle byla věda složitější než cokoli, co mě učili ve škole. Brzy jsem však pochopil, že takové zázraky se v podzemním světě dějí běžně.

Vypili jsme čaj a pojedli ze skromných zásob, jež jsme si přinesli s sebou. Mistr mluvil

o nebezpečích číhajících při cestování jeskyněmi.

„Jsou tu lidé, kteří žijí blízko světa na povrchu," řekl. „Někteří z nich byli součástí rasy, která odešla do podzemí před poslední dobou ledovou. Jiní jsou tady dole ještě déle. Nemohli si s sebou vzít svou ‚vědu‘, a tak byli nuceni žít v primitivních podmínkách. Mnozí jejich potomci degenerovali na lidské stvůry, které pro jídlo i ze sportu loví samy sebe navzájem a někdy i lidi z povrchu. Jsou to ohavná stvoření, jež žijí jen pro potěšení těla. Ztratili lidskost i duši."

„Zní to jako démoni z legend," uvažoval jsem nahlas. „Žili hluboko v podzemí a přicházeli na povrch, aby sužovali a trápili lidi a při každé příležitosti se posmívali Stvořiteli."

„J legendy z něčeho vycházejí, Lobsangu," souhlasil můj přítel. „Ale určitě musíš být po té příjemné procházce unavený. Měl by ses vyspat, protože zítřek nás zavede ještě dále do hlubin světa."

„Opravdu příjemná procházka," pomyslel jsem si, když jsem si vybaloval rohož. To byla mistrova představa dobrého vtipu. Cítil jsem se, jako bychom už ušli půlku cesty do středu Země. Rozhodně to nebyla odpočinková procházka zahradou.

Mistr si rovněž vybaloval svou rohož, takže navzdory svým výhradám k odpočinku na tomto podivném místě jsem také ulehl a brzy se poddal sladkému spánku.

Podivný sen

Možná to bylo tím cizím prostředím nebo možná nevítaným rušivým vlivem tisíců zkoumavých, zvědavých myslí, ale můj spánek narušovaly podivné a znepokojující sny. Ve snech jsem splynul s nějakým druhem stvoření, jež žilo v tomto podzemním světě. Měl jsem nepatrnou inteligenci a jen málo jsem si uvědomoval, kdo jsem já a kdo jsou ti okolo mne. Měl jsem emoce dítěte - manické, nespoutané, divoké a zmítající se mezi pocity štěstí a zlosti. Sžíral mne také hlad, jenž byl bezedný a stravující naprosto vše. Plnil mi mysl i duši a doháněl mě téměř na pokraj šílenství.

Ve snu jsem byl se svou rodinou na lovu. Byli jsme malá skupina tvořená matkami, otci, tetami,

strýci, bratřenci, sestřenicemi, bratry a sestrami. Někdy jsme se kvůli lovu spojili s jinými, ale jako všichni našeho druhu jsme většinou drželi jen pospolu.

Náš druh byl v jeskyních relativně nový. I když si to můj hostitel neuvědomoval, má lidská mysl věděla, že tato stvoření bývala kdysi lidmi, kteří do jeskyní přišli před tisíci let. Vzdali jsme se civilizace a vrátili se zpět do zvířecího stavu našich počátků. A proč ne ? Co nám civilizace dala, kromě katastrof, utrpení a téměř naprostého zničení našeho druhu ? Neměli jsme jinou šanci, než jít do podzemí a přežít. A pokud přežití znamená zahodit faleš civilizace a společnosti, tak ať.

Nejsme tu ale jediní. Tunely a jeskyně se hemží miliony stvoření. Některá jsou primitivní a divoká jako my, jiná jsou inteligentní a technologicky zaměřená. Za ta milénia jsme se svému novému prostředí přizpůsobili. Po celém těle nám narostla srst, jež nás chrání před zimou. Nehty máme dlouhé a ostré, stejně jako zuby. Jsme menší, rychlejší a mazanější, než byli naši nemocní, prohnílí předkové, když poprvé přišli do jeskyní. My přežíváme.

Uvědomuji si, že se pomalu blížíme k nic netušící oběti. Tiše zaujímáme své pozice tak, aby nebylo úniku. Ze svého úkrytu teď vidím naši kořist. Je to mladý muž z jedné z vyvinutějších skupin. Nemá žádnou srst a má na sobě šaty. V těchto tunelech jsme už dlouho nelovili. Jejich obyvatelé už se nebojí cestovat sami a nedávají

si pozor. To nám lov dost usnadňuje. A proč by to pro nás nemělo být snadné ? Jsme tu proto, abychom lovili slabé nebo chromé. Udržujeme přirozenou rovnováhu.

Ženy a děti vyrazily s divokým řevem zpoza kamenů k překvapené kořisti. Člověk, který nevypadá starší než na čtrnáct, vyskakuje z místa, kde odpočíval, a snaží se uniknout. Neuvědomuje si, že řvoucí horda žen a dětí jej chytře žene přímo do číhajících spárů dospělých mužů, kteří čekají schovaní za ohybem tunelu. Jsem v této skupině, jež dychtivě očekává svou kořist.

Než má mladík vůbec šanci vykřiknout, dospělí muži jej obklopí a strhnou jej k zemi, do krku mu zaryjí zuby a trhají mu jemné maso. Přidám

se k dospělým, drápy mu rvu břicho a snažím se ho vykuchat.

Svému osudu neunikne. Nakonec mladý člověk umírá se zlomeným vazem a rozervaným hrdlem.

Nebereme žádné ohledy, jíme svou kořist přímo na místě. Statnější muži dostanou první sladkou krev, jež vytéká mladému muži z krku. My zbylí mu trháme maso, rveme velké kusy, hltavě si je strkáme do úst a vychutnáváme si je.

Až skončíme, nezbude tam kromě pár cákanců krve nic, co by dokazovalo existenci toho mladého muže.

Po nějakou dobu bude v této oblasti víc takových snadných kořistí. Pak si ostatní začnou dávat větší pozor a my se budeme muset přesunout

jinam. Ale čas je náš přítel. Oni časem zase ztratí ostražitost a my se vrátíme. Oni vždycky zapomenou a my se vrátíme.

S trhnutím jsem se probudil a sen mi ještě pořád připadal čerstvý. Stále jsem na jazyku cítil slanou pachut' krve a mezi zuby jsem cítil ještě se chvějící maso. Podíval jsem se na své ruce a napůl očekával, že budou ještě pokryté zaschlou krví zavražděného mladíka. Ruce jsem měl čisté, ale duše se cítila poskvrněná a poznamenaná oním až příliš živým snem.

Bylo to skutečné ? Opravdu jsem sdílel tělo s nějakou podlidskou bytostí, jež žila hluboko v podzemí a lovila jiné lidi ? Nebo to byl jen nějaký fantastický sen, jenž se náhle vynořil z nějakého hlubokého, zapomenutého místa v

mé mysli ? Otrásl jsem se při pomyšlení, že mé podvědomí by mohlo stvořit tak příšerné obrazy. Proto jsem usoudil, že ten zážitek byl velice skutečný. Nějak jsem se naladil na mysl divokého stvoření, jež žije někde poblíž. Ted' jsem věděl jistě, že tunely jsou opravdu nebezpečné. Oted' musíme cestovat s extrémní opatrností, pokud nechceme, aby nás překvapila stvoření, s nimiž jsem zrovna sdílel snídani. Po takovém setkání opravdu netoužím. Sbalil jsem si rohož a rozhlédl se po okolí, abych našel mistra. Viděl jsem, že se zkříženýma nohama sedí na křižovatce tunelů. A nebyl sám. Když si všiml, že jsem vzhůru, pokynul mi, abych se přidal.

„A, rád vidím, že ses rozhodl přidat k naší výpravě, Lobsangu," zavtipkoval. „Bál jsem se, že prospíš všechen čas, jenž nám byl přidělen."

Cizinci, který tam seděl s lamou, bylo asi třicet let a na sobě měl šedou košili a volné kalhoty. Měl dost neobyčejnou pleť - vypadala hodně opáleně, s olivově zeleným podtónem. Oči měl malinko větší, než je obvyklé, a trochu sešikmené dolů, což mu dodávalo orientální vzhled. Lícní kosti měl vysoké a bradu ostrou a špičatou, malá ústa a rty téměř nevýrazné. Vypadal velice lidsky, ale s rysy, jež jsem u lidí na povrchu nikdy neviděl. Byl to opravdu podivný chlapík.

„Musíš ochutnat tohle jídlo, jež nám přinesl náš nový přítel," řekl mistr a podal mi misku plnou

zeleniny. Opatrně jsem do obsahu misky šťouchl hůlkami. Některé z ingrediencí vypadaly jako kousky masa. Stravoval jsem se vegetariánsky, ale obzvláště po svém strašidelném snu jsem neměl na maso nejmenší chuť.

Cizinec, jenž viděl, jak zkoumám svou snídani, se hlasitě zasmál a řekl: „Nemusíš se bát, kamaráde. To jen vypadá jako maso. Známe kuchaře, kteří vezmou houby a sóju a vytvoří jídla, o nichž bys přísahal, že jsou ze skutečného masa, tak pokračuj a nech si chutnat.“

Měl pravdu, jídlo bylo skvělé a syté. Spláchli jsme je několika šálky horkého indického čaje. Podělili jsme se o pár koláčků a já se s naším návštěvníkem seznámil o trochu blíže.

„Můžeš mi říkat Leo," řekl. „Své skutečné jméno vám neřeknu, protože to zná jen má rodina. Přináší to smůlu, prozradit cizincům své pravé jméno, víte ?"

„Náš nový přítel nás odted' bude doprovázet," pravil mistr. „Jeho lidé jsou po celé planetě známí jako skvělí průvodci tunely. Bez jejich pomoci bychom se nemohli odvážit jít dále."

„Jsi ze světa na povrchu ?" zeptal jsem se.

„Myslím, že jsem nikdy neviděl nikoho, jako jsi ty."

Leo se mé otázce zasmál.

„Ale ne," odpověděl. „Pocházím z města pod povrchem. Mí lidé žijí v podzemí už velmi dlouho. Ale na rozdíl od jiných, kdo se přestěhovali do podzemí, my udržujeme kontakt se světem

na povrchu. Za jistou cenu těm nahoře prokazujeme ‚laskavosti‘. Někdy je třeba udělat něco, co dokážeme jen my - věci, které nelze svěřit někomu, kdo žije na povrchu.

Ve vašem světě jsou mocní lidé, kteří vědí všechno o národech, jež žijí pod jejich nohama. Špinavou práci za ně děláme od počátku vaší civilizace. Tedy pokud dostaneme odpovídající odměnu."

„Jste žoldáci ?" zeptal jsem se, poněkud zaražený jeho otevřeností.

„Taky by se to tak dalo říct, kámo," odpověděl.

„Jsme obchodníci. Pracujeme, abychom si vydělali na živobytí. Výměnou za naše laskavosti přinášíme pro naše lidi dole tak potřebné zásoby. Hrajeme velice důležitou roli

při výměně zboží a služeb mezi vaším a naším světem. Ale neboj se. Za mé služby průvodce na této cestě jsem dostal dobře zaplaceno. Jsme ke svým zákazníkům velice loajální."

„Leo má velice dobrá doporučení, Lobsangu," vložil se do toho mistr. „Není důvodu k nedůvěře a podezřívání."

V té době jsem to ještě nevěděl, ale později jsem přišel na to, že v mýtech a legendách se o podobných stvořeních, jako je Leo, hodně hovoří. Američtí indiáni jim říkali šprýmaři - nadpřirozená stvoření, jež žila v jeskyních a překvapovala indiány svými potouchlými a často smrtícími hrátkami. Některé oblasti byly kvůli šprýmařům považovány za tabu.

Tato stvoření se ve dvacátém století zjevně zapletla i do konspiračních teorií o létajících talířích. Popis některých cestovatelů UFO a mužů v černém, o nichž tak často mluví očití svědci i pátrači po UFO, se nápadně podobá popisu rasy, k níž patří Leo.

Vypadá to, že na planetě existuje konspirace, jejíž součástí jsou někteří velmi mocní a vlivní lidé. Tito lidé využili své staletí staré kontakty s lidmi z podzemí, aby vytvořili falešné zprávy a lži o létajících talířích a stvořeních, jež v nich cestují.

Tyto mocné skupiny se nejspíš obávají, že kontakt s bytostmi z jiných planet by narušil jejich světovládu. Možná ti lidé použili tyto podzemní „žoldáky“ k tomu, aby vystrašili ty, již

by se mohli příliš přiblížit „pravdě“, nebo jim dokonce ublížit. Je to ale jen moje spekulace na základě střípků informací, jež nám poskytl Leo.

Vyrazili jsme na cestu. Leo nás vedl pryč ze skleněného tunelu, novou, hrubě vytesanou cestou. Vysvětlil nám, že tyto tunely byly vykutány mnohem později než ty skleněné a že je to přímější cesta k našemu cíli.

„Skleněné tunely nebyly vytvořeny pro pěší,“ řekl nám Leo. „Byly vlastně vybudovány kvůli dopravě lidí a zásob z povrchu do měst v nitru Země, a to za pomoci prastarých vozidel zvaných *vimány*. Vůbec nevíme, jak jsou skleněné tunely ve skutečnosti staré. Byly tady, už když sem přišli první obyvatelé podzemí,

takže musí být neuvěřitelně starobylé. Ani naše legendy o jejich stáří nic neříkají."

Prastarý letoun bohů

Pro ty, jimž je to jméno neznámé - *vimány* jsou prastaré indické létající stroje na vysoké technické úrovni, zmiňované v indickém eposu *Mahábhárata*. V *Mahábháratě* se vypráví o dlouhé válce mezi Kuruovci a Pánduovci. Tato válka zjevně probíhala z vůle indických bohů - chtěli ulevit světu od přelidnění.

A právě v *Mahábháratě* se dočteme o Bhímovi, jenž „letěl ve své vimáně na ohromném paprsku, který byl jasný jako slunce a hřměl jako bouře". A v témže prastarém indickém eposu se také

dovídáme o výstupu skvělého bojovníka Ardžuny do nebe.

Podle legend nebyl Ardžuna bůh, ale smrtelník. Příběh o tomto jeho konkrétním dobrodružství nám ale říká, že vystoupil na nebe ve stroji, jenž cestuje vzhůru k mrakům a dělá při tom hluk jako hrom při bouřce. Při své cestě do nebe Ardžuna viděl i jiné létající stroje. Některé byly nabourané a nefunkční nebo se prostě nepohybovaly, zatímco jiné volně létaly ve vzduchu.

Je zajímavé, že v *Mahábháratě* lze také nalézt informace o hrozivých zbraních, jež patřily starým indickým bohům a které ve světle našich dnešních znalostí vypadají až děsivě stejně jako atomové zbraně.

V *Rámájaně*, jež je často uváděna jako druhý nejvýznamnější indický epos po *Mahábháratě*, se mluví o vimánách, jež létají ve velkých výškách za pomoci rtuti a velké hnací síly.

Vimány dokázaly létat na velké vzdálenosti buď vzduchem, nebo v podzemí, a mohly stoupat, klesat nebo se pohybovat kupředu. Byly to skvělé stroje, určené pouze pro členy královské rodiny a bohy.

Asi nejzajímavější informací o těchto mytických létajících strojích zmiňovanou v prastarých spisech jsou přesné instrukce, jak vimánu postavit. V sanskrtském textu *Samaranga Sútradhara* je napsáno:

„Trup vimány musí být silný a odolný, ale z lehkého materiálu, jako velký pták. Dovnitř

se musí dát rtuťový motor a pod něj železné zahřívací ústrojí. Člověk sedící uvnitř může za pomoci latentní síly skryté ve rtuti, jež uvede do chodu proudový motor, cestovat oblohou na velké vzdálenosti. Pohyby vimány jsou takovéto: může vertikálně stoupat, vertikálně klesat a pohybovat se šikmo dopředu a dozadu. Za pomoci těchto strojů mohou lidé létat vzduchem a nebeská stvoření mohou sestoupit na zem."

V Hakatě (babylonském zákoníku) stojí vcelku jasně: „Je veliké privilegium moci řídit létající stroj. Umění létat patří mezi naše nejstarší znalosti. Dar od ‚těch na nebesích‘. Předali nám toto umění, abychom zachránili mnoho životů."

Ještě neuvěřitelnější jsou informace v prastarém chaldejském díle, v *Sifrale*. V té je přes sto stran technických detailů k sestrojení létajícího stroje. Text obsahuje slova, jež by se dala přeložit jako grafitová tyč, měděné cívky, krystalický indikátor, vibrující sféry, neměnné úhly a tak dále.

Představoval jsem si, jak fantastické by bylo pozorovat ty neuvěřitelné létající stroje, jak vystřelují vzhůru k nebi nebo dolů do prastarých tunelů, jež spojují svět na povrchu a pod ním. Teď jsou tyto tunely většinou prázdné a nevyužité, až na příležitostné využití pro pěší mířící ke skrytým východům na povrch. Leo říkal, že čas od času někdo v tunelech spatří podivné stroje. Ale většinou jsou tato pozorování strojů v tunelech považována za povídačky, stejně jako pozorování létajících talířů na povrchu. I tak

by mne ale nepřekvapilo, kdyby se v nejskrytějších hlubinách planety stále ukrývali ti, kdo znají tyto prastaré technologie.

Nejkrásnější světlo

Zatímco jsme pokračovali v cestě tunelem, opět jsem si všiml jemného světla, jež zdánlivě nemělo žádný konkrétní zdroj. Vypadalo to, jako by svítil samotný vzduch. Prosvěcoval okolí září, jež na povrchu neměla obdoby. Možná, že by nám Leo mohl vysvětlit, odkud se to světlo bere.

„Co je zdrojem toho světla ?“ zeptal jsem se našeho průvodce.

„To vlastně nikdo neví,“ odpověděl Leo. „Naše legendy vypráví, že návod na výrobu tohoto světla byl součástí věštění Starých, jež se za

milióny let ztratily. Jiní říkají, že je to astrální světlo tvořené magií Starých. Věda nebo kouzla, je v tom vlastně vůbec rozdíl ?"

„Staří," řekl jsem. „Myslel jsem, že to tví lidé vyhloubili tyto hrubé tunely."

„Ale ne, to jsme nebyli my," řekl náš průvodce.

„My nejsme v jeskyních tak dlouho. Ne víc než padesát nebo šedesát tisíc let nebo tak nějak.

Tyhle tunely i ty skleněné už tu byly, když jsme přišli. Samozřejmě, že jsou tu jiní, kteří jsou v podzemí ještě déle než my, milióny let, a ti říkají, že tu ty tunely už byly, když museli prchnout do jeskyní, protože Slunce začalo zářit radioaktivně."

Někoho, koho ve škole učili, že naše společnost je jedinou vyspělou civilizací v historii planety,

by Leova slova mohla šokovat. Já už dříve od některých starých lamů slyšel, že na Zemi povstalo a padlo mnoho mocných civilizací, nyní ztracených. Ale nikdy jsem neslyšel o civilizaci tak staré, o jaké mluvil Leo. Miliony let ? To není možné. A přece Leo i mistr celou cestu mluvili o neuvěřitelném stáří jeskyní i bytostí, jež je vytvořily. V hlavě se mi honila spousta otázek, na něž jsem chtěl znát odpovědi.

„Ale jak by ty tunely mohly být tak staré ?“ zeptal jsem se. „Lidé tu nejsou tak dlouho. Myslím, že to rozhodně není milion let.“

„Země je tady už pěkně dlouho, kamaráde,“ odpověděl Leo. „Na svůj věk vypadá dost dobře, co ? Pěkně ošálila ty snobské vědce na povrchu.“

„Ale to není odpověď na..." začal jsem, ale byl jsem přerušen dřív, než jsem to stačil dopovědět.

„Podívej, já ti nedokážu odpovědět, příteli," řekl Leo. „Vím jen to, že v těchto jeskyních už hodně dlouho žije spousta lidí i jiných stvoření. A to je problém. Někteří tu po sobě zanechali stroje, když odešli. A ty stroje pak našli ne zrovna milí lidé, kteří rádi způsobují problémy jak tady dole, tak na povrchu. Ty stroje jsou tak staré, že vlastně nikdo neví, proč byly původně sestrojeny. Jenže teď jsou používány ke špatným účelům. Mají neuvěřitelnou moc, jež by ti roztrhla duši vejpůl. Na vlastní oči jsem viděl, jakou škodu mohou tyto stroje na člověku napáchat. Tady dole najdeš neuvěřitelnou krásu, příteli. Ale jsou tu taky neuvěřitelně ošklivé věci."

Mistr Mingjur Tundrup, který tiše naslouchal našemu rozhovoru, náhle promluvil:

„Říkali mi, že ona stvoření jsou zlá a zvrácená, jak na duši, tak na těle, a to právě proto, že používají tyto stroje. Ty bytosti si vytvořily závislost na záření, jež stroje vydávají - záření, jež bylo kdysi používáno k léčbě duše i těla. Ale teď jsou stroje využívány k ubližování a ničení a záření deformuje a poškozuje ty, kdož stroje používají.“

Než mohl pokračovat, objevila se přímo před námi postava, jež byla celá zahalená v plášti a přes hlavu měla kapuci. Byli jsme tím náhlým zjevem tak překvapeni, že jsme se na místě zastavili. A ačkoli byla postava od hlavy k patě zahalena, bylo mi jasné, že je to žena.

„Necítil jsem ji přicházet," promluvil Leo tiše. Postava zvedla ruce a stáhla si z tváře kapuci. Zírala na nás ledově modrýma očima siamské kočky.

Šokovalo mne pomyšlení, že by ta žena putovala samotná jeskyněmi, obzvláště poté, co jsem od našeho průvodce vyslechl příběhy o nebezpečných divoších. Jeskyně by mohly představovat hrozbu i pro skupiny dobře ozbrojených mužů. Osamocená žena si přímo říkala o potíže s podivnými obyvateli jeskyní a tunelů.

„Něco není v pořádku," sykl Leo. „Souhlasím," pronesl mistr. Žena si pomalu svlékla plášť a nespouštěla z nás oči. Na první ohled to vypadalo, že je úplně nahá. Ale ve skutečnosti

na sobě měla tenké, téměř průhledné šaty, jež jí přiléhaly těsně k tělu a končily pod boky.

Měla pleť zlatavé barvy zralé pšenice s lehkým nádechem olivové. Vlasy, jež jí spadaly na ramena, měla stříbřité a zářily odlesky, které vypadaly, jako by žily vlastním životem. Nemohl jsem z ní odtrhnout oči.

Zdálo se, jako by vyzařovala syrovou tělesnou sexualitu, již jsem nikdy dříve nepocítil.

Začala smyslně tancovat, jako had před zhypnotizovanou obětí. Zatímco před námi tiše tancovala, nikdo z nás se neodvážil ani dýchat. Její boky se vlnily do rytmu nějaké primitivní hudby, jež nás neslyšně laskala.

Rukama si přejížděla po těle a čím dál vášnivěji se hladila. Její pohyby ve mně zažehly plamen,

který jakoby vyzařoval ze všech čaker zároveň. Ale místo duchovního ohně ta žena vzbuzovala vnitřní sexuální energii, jež byla silná a působivá jako jakákoli astrální energie. Všichni jsme byli přemoženi jejími nadpozemskými kouzly.

V tunelu bylo až na tepání našich srdcí hrobové ticho. Bylo to, jako bychom zatuhli jako hmyz v jantaru, navždy odříznuti od zbytku světa.

V naprostém kontrastu k nadpozemskému tichu vzduch v tunelu najednou ožil a téměř jiskřil elektřinou. Cítil jsem, jak mi vstávají chlupy vzadu na krku. Nejdřív jsem si myslel, že je to jen vášeň k oné ženě zažehnutá v mém nitru, ale brzy jsem si uvědomil, že samotná atmosféra ožila syrovou silou, jež nás všechny pohltila.

Byli jsme tak očarovaní, že kdyby se nás bohové rozhodli na místě zabít, všichni bychom zemřeli v extázi z toho, že jsme mohli jen na chvílku spatřit onu čarodějku.

Přestala se pohybovat a pomalu k nám vztáhla ruce. Zcela jasně nás vyzývala, abychom se k ní přidali a užívali si pozemských radostí, jež nabízela tak nesobecky a otevřeně. Její tělo bylo jako chrám a my byli pouzí smrtelníci, uctívající její božské tělo. Bylo nám umožněno splynout s ní ve svatyni fyzických potěšení, škemrat a pak se navždy ponořit do nepopsatelné extáze.

Už mne nic jiného nezajímalo. Jediným smyslem života pro mne bylo splynout s bohyní přede mnou. Všechno a všichni, kdo pro mě kdy něco

znamenal, byli zapomenuti v plamenu nesvaté touhy.

Záblesk nebe a pekla

Než jsem stačil vykročit k Siréně před námi, vydal se náš průvodce Leo mátožně vpřed. Cítil jsem, jak mi srdcem zazmítal nekontrolovatelný vztek. Leo si chtěl vzít to, co právem náleželo mně. Chtěl se klanět před jejím božským oltářem. Ta myšlenka mi pronikla do krve a naplnila mi mysl prudkým hněvem a nenávistí. Mistr také vykročil vpřed a mne zachvátila ještě větší nenávist - k muži, jenž byl mým učitelem a po všechna ta léta mým milovaným přítelem. Bylo už tak dost špatné, že se cizinec chystal usurpovat mé právoplatné místo po boku

té ženy, ale teď mne zradil i můj přítel. Tato rána mne zasáhla v nejhlubším nitru a zanechala tam naprostou prázdnotu a osamělost.

Mingjur Tundrup ale nešel k té ženě. Místo toho vzal Lea za ruku a silou jej odtáhl zpátky.

„Prober se, příteli,“ řekl mistr. „Je to iluze. Ona není skutečná.“

„Ale ona po mně touží,“ naříkal Leo. „*Potřebuje* mne. Musím jít k ní !“

Mistrův naléhavý tón mne zarazil a dal rozumu příležitost zarazit žádostivost mého těla. Mysl se mi pročistila a já si uvědomil, jak silně jsem byl uvězněn v okamžiku. Cítil jsem, že jsem byl násilně zhyponotizován a má mysl odmítala všechny rozumné myšlenky.

Leo bojoval s mistrovým sevřením a snažil se osvobodit, aby mohl vyrazit za svou nově nalezenou láskou, ale mistr jej nepustil. Díky letům bojového výcviku jej svíral sice jemně, ale pevně. Tiše Lea utěšoval, jako rodič utěšuje dítě vystrašené noční tmou. Leo brzy přestal protestovat a tiše se rozplakal.

„Lobsangu," řekl mistr. „Jsi v pořádku ? Musíš s tím bojovat. Nenech se zmást. Je to trik."

Neodpověděl jsem. Stále jsem byl fascinován zjevem před námi. Ale žena teď měla ruce spuštěné podél těla a upírala na nás prázdný pohled. Z očí jí zmizel všecken plamen.

Vypadaly najednou chladně a mrtvě, jako skleněné oči staré panenky.

Náhle se vzduch naplnil děsivými výkřiky v neznámém jazyce. Ze skal vyběhla skupina těch nejpříšernějších stvoření, jaká jsem kdy v životě viděl. Jejich zjev byl tak neuvěřitelně ohavný, jako by vyskočili z nejhorších nočních můr šílencovy mysli.

Vypadali jako démoni z prastarých tibetských legend, ale tito ďáblové, již vskočili do tunelu a pobíhali po něm, byli až příliš skuteční. Prostor byl teď plný odporných bestií, jež se k nám rychle blížily.

Leo přestal plakat a v hrůze pozoroval monstra, jež naplnila tunel.

„To jsou *oni* !“ zašeptal chraplavě. „Našli nás. Vědí, že jsme tady !“

Tvorové byli všech možných tvarů a velikostí, ačkoli se kvůli pokroucenému tvaru těl zdálo, že jsou všichni poněkud zakrslí a podsadití. Měli humanoidní postavu, ale lidi připomínali jen velice zvrácených způsobem. Záda měli ohnutá a zkroucená a mnohým na nich vyrůstal hrb. Jejich obnažená kůže působila nemocně a bledě jako jemné maso červů svíjejících se v rozkládajícím se mase mrtvoly. Všude po znetvořených tělech jim mokvaly boláky. Jejich tváře byly nejděsivější ze všeho, protože prozrazovaly, že tyto bytosti byly lidského původu.

Teď ale tvorové vypadali zmutovaní a zdegenerovaní, na hony vzdálení svým lidským předkům. Nosy měli tak dlouhé a masité,

že vypadaly skoro jako choboty. Oči připomínala prasečí a naprosto postrádala jakoukoli známku lidskosti. Jejich pokřivená ústa byla plná zelených hnijících špičatých zubů, jež byly nepochybně používány k trhání obětí na kusy. Útočníci dál rozběsněně řvali, ale místo aby zaútočili na nás, vrhli se na onu ženu. Ta se ani nepohnula. Ty bestie ji trhaly na kusy a byl to děsivý pohled. Dlouhými žlutými nehty a rozkládajícími se zuby jí rvaly maso z těla. Nemohli jsme nic dělat. Stáli jsme jako přimražení. I kdybychom se mohli pohnout, proti těm zlým, krví pomateným stvořením bychom nic nezmohli. Naprosto nás předčili jak počtem, tak zuřivostí.

Žena během mučení nevydala ani hlásku, což bylo velice podivné. Byla zticha dokonce i tehdy, když jí ta stvoření trhala končetiny a rvala z těla vnitřnosti. A právě v okamžiku, kdy jsem se bál nejvíc a kdy jsem byl přesvědčen o tom, že se moje mysl rozpadne na kousky a navždy zapomene na příčetnost...celá ta děsivá scéna odehrávající se před námi zmizela.

Kromě nás teď v tunelu nebyl vůbec nikdo. Žena, ty podivné bytosti, jakékoli důkazy o jejich přítomnosti - všechno bylo pryč. Zároveň začal pomalu mizet i paralyzující strach a neovladatelná touha. V tunelu byl klid a ticho, jež narušoval pouze náš přerývavý dech.

„Co se stalo ? Kam se poděli ?“ zeptal jsem se a rozhlédl jsem se kolem sebe.

„To nebylo skutečné, Lobsangu," pravil mistr.

„Byla to iluze, vize poslaná těmi pekelnými výrostky, kteří si přivlastnili a zneužili vědecké poznatky a stroje Starých. Ta stvoření, jež jsi viděl, byli kdysi lidé jako my."

Leo padl na kolena a otřel si obličej. Jeho ta vize zasáhla nejvíc a ve tváři se mu zračilo obrovské duševní utrpení.

„Podobné historky jsem slýchal celý život," podařilo se mu nakonec ze sebe vypravit.

„Vždycky jsem si myslel, že jsou to jen pohádky, kterými se straší děti a hysterické ženské. Nikdy jsem si ani nepomyslel, že by to mohla být pravda. Ale je to tak ! Démoni skutečně existují a vědí, že jsme tu !"

„Je zjevné, že naše putování přitáhlo nechtěnou pozornost," řekl na to mistr. „Raději bychom měli vyrazit, pro případ, že by se naši mučitelé chtěli vrátit a objevit se tu osobně."

Rychle jsme posbírali věci, jež jsme během toho příšerného zážitku upustili na zem, a vyrazili tunelem pryč. Hlavou se mi honily tisíce otázek.

„Mistře," promluvil jsem. „Určitě musíme být ve špatném tunelu. Jak by mohlo tak příšerné místo vést do naší milované Agarthy? Jak by mohla blízko svatých měst a Osvícených žít tak nečistá stvoření? Nedává to smysl. Určitě jsme se spletli a tato cesta je mámení zlých duchů, kteří nás chtějí oklamat."

„Je opravdu těžké si představit, proč by tento svět potřeboval tak ohavná stvoření," odpověděl

mistr. „Ale nebyla by tu, kdyby tu neměla nějakou důležitou úlohu. Není vhodné, abychom se ptali, proč takové věci existují. Musíme prostě věřit, že vše je tak, jak má být. Musíme se ale také ujistit, že už se jim nepřípleteme do cesty. Po takovém osudu opravdu netoužím.“

„Musí v tom být stroje Starých," promluvil náhle Leo. „Prastaré přístroje, které dokážou skvělé věci, jako posílat obrázky na velké vzdálenosti pevnou skálou. To určitě musí být to, co jsme viděli a cítili. Byli jsme pod vlivem stroje, který je kdovíjak daleko.“

„Ale jak by tak nechutná zvířata mohla ovládat stroje ?" zeptal jsem se.

„Ty stroje buď musí fungovat samy o sobě, nebo jsou tak jednoduché, že by je dokázalo ovládat i dítě," pravil mistr.

„Ale jak už jsem říkal předtím, Lobsangu, ta stvoření byla kdysi lidé jako ty nebo já. Před tisíci a tisíci let objevili stroje Starých. Stroje pořád ještě fungovaly a daly se použít. Ale místo toho, aby ta fantastická zařízení použili k jejich původnímu účelu, užívali je, aby ovládali jiné nebo jim ubližovali. Používali léčivé paprsky k podnícení fyzických potěšení, a tak si znečistili těla i mysli.

Po staletích zneužívání záření pomalu změnilo jejich fyziologii a oni zmutovali do ohybných bestíí, jež jsme dnes viděli. Ztratili většinu své inteligence a všechnu lidskost. Žijí jen pro

ty nejdělnější fyzické radosti a nic jim nezabrání v tom, aby jich dosáhli."

„Tak to bychom tedy měli přidat do kroku," poznamenal Leo. „Moje vesnice je pořád ještě docela daleko a já bych nás tam rád dostal v jednom kuse."

„Ne," řekl mistr. „Říkám to velice nerad, ale nejdříve se musíme vypořádat s jiným úkolem. Během mučení jsem měl velmi znepokojivou vizi. Nedaleko odtud mají ta zvířata tábor a my tam musíme jít."

„To není možné," odporoval mu Leo. „Nikdo kromě nás je tu nikdy neviděl. Předpokládá se, že žijí opravdu hodně daleko."

„Jsou blíže, než si myslíš," odpověděl mistr.

„Domnívám se, že jste o nich v poslední době

neslyšeli, protože prostě nepřežil nikdo, kdo by o nich mohl někomu povědět."

Věděl jsem, že je zbytečné se s Mingjurem Tundrupem dohadovat, když jde o jeho vize. Po celé zemi je znám svými schopnostmi a nesobeckými skutky. Pokud mistr řekl, že je nás někde potřeba, pak jsem o tom vůbec nepochyboval.

Mistr ukázal na hromadu balvanů u stěny tunelu. Když jsme je odvalili, objevila se úzká, temná chodba, jež vedla do nitra skály. Nebylo to víc než prasklina ve stěně tunelu, sotva tak veliká, abychom do ní mohli vejít jeden za druhým. Mistr šel první a Leo nám hlídal záda.

Šli jsme sotva deset nebo patnáct minut, když se prasklina rozšířila na malou zatuchlou jeskyni.

Byl tam naprosto odporný puch. Měli jsme co dělat, abychom se neotočili a neutekli pryč. Několik malých ohňů hořících na podlaze poskytovalo matné světlo. V něm jsme spatřili malou ohradu z drátu a hrubě otesaného dřeva a v ní nehybné ženské tělo.

„Je to ta žena, již jsme předtím viděli v tunelu ?“ zašeptal jsem.

„Pššt,“ varoval mne mistr. „To není ona. Tohle je skutečná žena z povrchu a potřebuje naši pomoc. Podívejte se dozadu. Jsou tam ta zvířata, jež ji tu drží v zajetí.“

Napínal jsem v přítmí oči. Po chvíli jsem spatřil deset nebo patnáct těl ležících u stěny jeskyně. I v té tmě jsem poznal, že je to stejný druh

odporných stvoření, jež jsme viděli v tunelu.

Vypadali, že jsou v bezvědomí nebo spí.

„Teď musíme jednat," řekl mistr. „Jsou omámení paprsky stroje. Můžeme vejít dovnitř a ven, aniž by vůbec věděli, že jsme tu byli."

Mingjur Tundrup nás tiše vedl do jeskyně a přímo k ohradě. Žena uvnitř byla rovněž v bezvědomí a vypadala téměř bez života.

Odstranili jsme dráty, jež ji obklopovaly, a přitom jsme bedlivě sledovali postavy na druhé straně jeskyně, jestli se neprobouzejí.

Vzali jsme bezvládnou ženu mezi sebe a odešli pryč štěrbinou.

Rychle jsme došli tam, kde jsme začali, a vchod opět zavalili balvany.

„Musíme ji odtud dostat tak rychle, jak to jen jde," nařídil mistr. „Čím dále se od těch bestií dostaneme, tím víc budeme v bezpečí. Bude jim trvat dlouho, než se probudí z omámení, jež si způsobili za pomoci stroje, takže máme čas se odtud dostat."

„Můžeme ji vzít k mým lidem," řekl Leo. „Tam bude v bezpečí."

Z pokrývek jsme vytvořili provizorní nosítka.

Položili jsme na ně ženu, která byla ještě pořád v bezvědomí, a vyrazili na cestu.

Bylo zjevné, že ji její vězňitelé velmi trápili. Byla špinavá a na těle měla spoustu škrábanců a ran.

Řekl bych, že jí mohlo být tak dvacet jedna let.

To, co zbylo z jejích šatů, jí viselo v cárech kolem těla. Otřásl jsem se při pomyšlení, jak

příšerné věci se jí během zajetí musely přihodit. Tiše jsem se za ni pomodlil. Mí společníci bezpochyby rovněž přemýšleli nad smutnou postavou, jež teď byla pod naší ochranou.

Nemám představu, jak dlouho jsme šli. Byl jsem už z událostí toho dne naprosto vyčerpaný.

Kdyby nebylo mého tréninku v józe a dalších disciplínách, byl bych se zhroutil na kamennou podlahu už o mnoho mil dříve. Jen tak tak jsem unesl držadlo nosítek s naším nehybným hostem. Dále už se ale nic nedělo a tunel byl stejně tichý a klidný jako předtím. To jsme vzhledem k naší pošramocené psychice velice uvítali. Kdybych měl sílu, byl bych vykřikl radostí, když Leo konečně oznámil, že jeho město už je blízko. Místo křiku jsem se narovnal a přidal

do kroku. Čerpal jsem sílu z vědomí, že alespoň tato část výpravy už bude brzy za námi.

Tunel vyústil do veliké jeskyně a my vešli do Leova města.

Dobří lidé

Zachráněná žena už byla v bezpečí a nás dovedli do hostinského domu. Říkám sice dům, ale lepší popis by asi byl jurta⁵. Tato jurta byla postavená z mladých stromků svázaných dohromady koženými řemeny. Kmeny stromků byly pokryty zvířecími kůžemi. ()proti minulým nocím stráveným na studeném a nepohodlném kameni to bylo velice příjemné a pohodlné místo.

5. Jurta je mongolská přenosná stavba kruhového půdorysu se samonosnou konstrukcí - pozn. překl.

Leovo město tvořilo několik skupinek jurt shluknutých uprostřed jeskyně. Nejspíš tam dohromady nebylo víc než osmdesát nebo devadesát lidí a většinou to byly početné rodiny. Tito lidé byli v podstatě nomádi, kteří mohli během krátké doby vzít všechn svůj majetek a vydat se jinam.

Uprostřed vesnice stál vysoký vyřezávaný sloup. Na špici sloupu svítilo jasné světlo, jež osvětlovalo jeskyni tak, že bych byl přísahal, že tam svítí slunce. Kdysi jsem o takových úkazech už slyšel - příběhy o kouzelných krystalech, jež svítí jako slunce. Když uvážím,

co jsem za poslední dny viděl, pak musím říct, že mě přítomnost svítících kamenů na těchto podivných místech vůbec nepřekvapila.

Poté, co jsme se ubytovali, povečeřeli jsme s ostatními obyvateli vesnice ve velkém společenském domě. Postarší náčelnice vesnice nám řekla, že žena, již jsme přinesli, dobře reaguje na bylinnou léčbu a brzy bude moct odejít.

„Až přijedou Dobří lidé, vezmou ji s sebou,“ řekla nám ta stará paní. „Vymažou jí vzpomínky na jeskyně i na divoké lidi. Až se vrátí na povrch, nebude si vůbec pamatovat, kde byla nebo co se jí přihodilo. Bude lépe, když si nebude pamatovat, co se s ní dělo. Nikdo by si s sebou neměl nést takové vzpomínky.“

„Kdo jsou Dobří lidé ?“ zeptal jsem se.

„Dobří lidé jsou ti, kdo odolali zneužití strojů Starých k navození tělesných požitků,“

odpověděl Leo. „Říká se o nich, že bojují s bestiiemi a pomáhají těm, kdo se ocitnou v nebezpečí. Jsou to rytíři Agarthy a používají stroje k tomu, aby pomáhali druhým.“

Vždycky jsem si myslel, že Dobří lidé jsou výmysl, stejně jako bestie. Tak jako se na povrchu vyprávějí pohádky o rytířích bojujících s draky, my máme legendy o rytířích Agarthy, již chrání svět v podzemí před zlem a zkázou.

Myslím, že jsem měl líp poslouchat příběhy, které mi vyprávěla babička.“

„Dobří lidé existují,“ řekl mistr. „Očekávali náš příchod a brzy si pro tu ženu přijdou.“

„Jak to víte ?“ zeptal se Leo.

„Byli jsme do svaté Agarthy povoláni z více důvodů," odpověděl Mingjur Tundrup. „A i když můj žák nemá představu o tom, proč jsme tady, bylo naší povinností zachránit tu ženu před bestii. Tento čin byl nezbytný k tomu, abychom očistili své duše a dovolili tělům, aby se přizpůsobila jiné vibrační sféře, v níž existuje Agartha."

„Dojde ke shromáždění osvícených duší této planety," pokračoval mistr. „Brzy přijde čas, kdy na Zemi nastanou velké změny. Započne velká přeměna všeho lidstva. Lidstvo se musí přestat se chovat sobecky a začít pomáhat druhým, tak jako jsme my pomohli té ženě. Brzy se k nám přidají naši bratři z jiných planet. Pozorují nás

už dlouho a čekají, až se dostaneme na křižovatku duchovního rozvoje. Až nastane pravý čas, budeme vyzváni, abychom se k nim připojili a na vlastní oči spatřili zázraky, jež Stvořitel učinil v tomto vesmíru."

Takže takhle se mistr dozvěděl o té ženě, pomyslel jsem si. Už dopředu mu bylo řečeno, kam musíme jít a co je třeba udělat.

„Dobří lidé přijdou, až ohnivý krystal dosáhne pátého cyklu," řekl mistr vesničanům.

„Takže to je to, co svítí ve středu tohoto města ?" zeptal jsem se. „Ohnivý krystal ?"

Leo mi odpověděl: „Ohnivé krystaly bývaly zdrojem energie pro prastaré civilizace Atlantidy a Mu. Každý krystal má v nitru energii hvězdy a může vyzařovat tisíce let. Staré krystaly byly

samozřejmě mnohem větší a výkonnější než ty naše. Říká se, že tyto dvě mocné civilizace použily krystaly ve válce a výsledkem bylo to, že se zničily navzájem. Několik kousků krystalů tu pohromu přežilo, a tak jsme se i my dostali k tomu svému. Díky našemu krystalu nás považují za mocnou vesnici. Existují tací, kteří by nás o něj rádi oloupili a získali naši moc, ale to my nikdy nedovolíme."

Když jsme se najedli, vrátili jsme se do jurty, abychom si odpočali. Tam mi mistr pověděl, jak bude pokračovat naše výprava.

„Až Dobří lidé přijedou pro tu ženu, odjedeme s nimi," řekl. „Vezmou nás k bráně, která dovolí našim fyzickým tělům vstoupit do Agarthy. Kvůli tomu se teď musíme až do této přeměny postit.

Také bych ti doporučoval využít zbývající čas k tomu, abys očistil mysl od všech nepříjemných myšlenek. V zemi Agartha budou tvé myšlenky skutečné a nespoutaná mysl může být velice nebezpečná."

Svit ohnivého krystalu uprostřed vesnice začal pomalu slábnout, aby napodobil noc. I po staletích strávených v podzemí tito lidé potřebují ekvivalent vesmírného tance. Noc v jeskyni s ohnivým krystalem vypadala jako soumrak na povrchu. Dostatečná tma, aby se dalo spát, ale ne tolik, aby se do vesnice mohl vplížit nepřítel, zatímco všichni spí. Provedl jsem jógová cvičení a pokusil se usnout. Bude to neklidná noc.

Děsivý příběh

Dalšího „rána“ jsme byli připraveni vyrazit. Já i mistr jsme se postili a bylo jasné, že mistr postrádá svůj ranní šálek čaje snad ještě víc než já. Vyprovodit nás šli všichni obyvatelé města a náš přítel Leo s sebou přivedl někoho, kdo byl to ráno také velice rád, že tam je.

„Podívejte, kdo se vzbudil a je připravený na cestu,“ řekl Leo vesele.

K mému překvapení s sebou Leo přivedl onu ženu, jež se jen před pár hodinami zdála být blízko smrti. Teď byla vzhůru a na sobě měla nové, čisté šaty. Světle hnědé vlasy měla umyté a učesané a vypadalo to, že až na pár škrábanců v obličeji se rychle uzdravuje.

Široce se na nás usmála a oba nás s mistrem objala. „Pochopila jsem, že musím za svou záchranu od těch monster poděkovat i vám,“ řekla.

Mistr se na ni usmál a natáhl ruku, aby jí uhladil neposlušný pramen vlasů. Bylo to gesto milujícího rodiče.

„Už je to za vámi, mé dítě,“ řekl mistr tiše. „Teď se vydáte na cestu domů a začnete nový život.“

Za ta léta jsem viděl tuto mistrovu jemnou stránku už mnohokrát. Mnozí mniši a lamové se uzavřou před ostatními a hledají duchovní osvícení, ale Mingjur Tundrup vždy vyhledával ty, kteří potřebují pomoc, a nezištně se obětoval. Často byl za to kritizován těmi, již si mysleli, že by měl trávit čas spíše modlitbou než pomocí

potřebným. Ale on mi jednou řekl, že cesta k osvícení vyžaduje víc než jen ovládnutí svého Já. Zahrnuje také ovládnutí ega. Nejlepší dar, jaký můžeme dát druhým, jsme my sami.

„Půjdeme s vámi část cesty, drahá," řekl mistr ženě. „Než vás pošlou domů, budete si moci u Dobrých lidí odpočinout."

Jeskyni náhle naplnilo hlasité burácení, podobné zvuku, jaký vydává stíhačka. Dav se rozdělil, aby uvolnil cestu nejpodivnějšimu dopravnímu prostředku, jaký jsem kdy viděl. Byl to veliký stroj, který vypadal jako cylindr. Na všech stranách měl velké otvory. Kolem každého otvoru byl velký gumový polštář, obepínající jej kolem dokola. Hluk vycházel z větráků, jež byly

v každém otvoru. Proud vzduchu z nich vycházející udržoval gumové polštáře naplněné. Vesničané pozorovali stroj s velkým údivem, tak jako my. Jak už předtím říkal Leo, příběhy o jeskynních bestiích a Dobrých lidech byly považovány za povídačky. Mnoho starých lidí si je pamatovalo na vlastní oči, ale mladí se tomu jen smáli. Každý teď chtěl vidět ožvlou legendu. Stroj se zastavil na podlaze jeskyně. Z našeho pohledu to trochu připomínalo vznášedlo, které se pohybuje mezi Doverem a Calais. Na boku vozidla se otevřely dveře a zevnitř vyšel mladý muž v bílých šatech. Sepnul ruce a uklonil se davu, který se kolem něj shromáždil.

„Jsem zde, abych vyzvedl mistra Mingjura Tundrupa a jeho skupinu," promluvil muž k davu.

„Je mezi vámi ?"

Postoupili jsme kupředu a mistr řekl: „Já jsem mistr Mingjur Tundrup. Poníženě prosíme o kousek místa ve vaší lodi. Je nás málo, nezabereme moc místa a nebudeme vás nijak obtěžovat."

„Vítejte, Mistře," pozdravil jej mladík. „Budu poctěn, pokud se mnou vy a vaši přátelé budete cestovat. Mám před sebou dalekou cestu a za společnost budu velmi rád."

Potřásli jsme si rukama s Leem a poděkovali mu za pomoc.

„Nemůžu říct, že to byla legrace," zavtipkoval Leo. „Ale rozhodně to bylo dobrodružství, i když

nemyslím, že bych si ho chtěl v nejbližší době zopakovat. Hodně štěstí vám všem a ať vás po zbytek cesty provázejí bohové."

Spolu se zachráněnou dívkou jsme nastoupili do stroje a pilot za námi zavřel dveře. Vnitřek lodi byl v porovnání s vnějškem dost stísněný.

Myslím, že větráky vytvářející vzduchové proudy zabraly většinu prostoru. Ale bylo tam teplo a sedadla byla pohodlná. A tak jsme se vydali na další část cesty.

„Můžete mi říkat Toc Hamir," řekl nám řidič.

„Tento dopravní prostředek byl vytvořen speciálně pro cesty tunely. Proto má tvar cylindru. Lod' letí na vzduchových polštářích vytvářených větráky, a pokud bude mít tunel správnou velikost, budeme moci cestovat

poměrně rychle. Ve větších tunelech mohu použít jen větráky na spodku, jež nám umožní plout nad podlahou. Ale v menších tunelech mohu využít všechny větráky, jež jsou po obvodu lodi, a tak zvýšit rychlost."

Zatímco se Toc Hamir věnoval řízení, mistr nám rozdal kusy chleba a sýra, jež jsme dostali od přátelských lidí z Leovy vesnice. Během jídla nám naše nová společnice vyprávěla, jak se dostala do zajetí a otroctví bestiálních lidí.

„Jmenuji se Alice Runyan a narodila jsem se a vyrostla v Austinu v Texasu," vyprávěla.

„Po dokončení studia jsem se přestěhovala do New Yorku a začala tam pracovat pro jednu společnost. Když se to stalo, nebyla jsem tam ještě moc dlouho. Pracovala jsem dlouho do noci

a budova byla téměř prázdná. Vešla jsem do výtahu a zmáčkla tlačítko do přízemí, jenže výtah pokračoval dál do sklepa. Znovu jsem zmáčkla tlačítko do přízemí, ale výtah jel dál dolů, až pod úroveň sklepa. Když se dveře konečně otevřely, zjistila jsem, že jsem v rozlehlé jeskyni. Výtah nefungoval a já byla v pasti. A pak jsem je uviděla !"

Alice se odmlčela a oči se jí při vzpomínce na příšerný zážitek zaleskly.

„Pokračujte, drahá," řekl jí mistr laskavě.

„Prospěje vám, když si vzpomenete."

Alice se kousla do rtu, otřásla se a bylo vidět, že potlačuje pláč.

Jak jsem tak pozoroval, jak se Alice snaží mluvit o svém hrůzném prožitku, napadlo mne, že se

s těmi vzpomínkami vyrovnává mnohem lépe než ostatní lidé za podobných okolností.

Domnívám se, že bylinná léčba ve vesnici možná obsahovala i něco, co jí pomohlo vyrovnat se lépe s traumatickými vzpomínkami.

Alice se přemohla a vyprávěla dál.

„Výtah mne dovezl do místnosti, která vypadala, jako by byla odstřelena přímo ze skály," řekla.

„Jediné světlo vycházelo z výtahu a okolní tmou příliš nepronikalo. Byl tam příšerný puch, bylo to cítit asi jako odpadky a nemytí lidé. Páchlo to tak příšerně, až mi z toho slzely oči. Z temnoty se ozval šepot. Vběhla jsem zpátky do výtahu a pokusila se uniknout. Ale nebylo to k ničemu. Šli přímo za mnou. Nemohla jsem je zastavit."

„Kdo šel za vámi ?" zeptal se jí mistr.

„*Oni !*“ vykřikla náhle Alice tak hlasitě, že se Toc Hamir otočil od řízení, aby se podíval, co se děje.

„Byli příšerní,“ zašeptala Alice. „Byli tři. Vešli přímo do výtahu a vytáhli mne ven. Nedokázala jsem se bránit. Nikdy v životě jsem nic takového neviděla. Byli malí a tlustí, skoro odulí. Měli bledou pleť pokrytou štětinami a otevřenými boláky. Ale teprve když jsem se jim podívala do tváře, začalo se mi chtít křičet a už nikdy nepřestat. Rty jim visely z otevřených úst a všichni nekontrolovatelně slintali. Obličejové měli asi pokryté nějakými nádory, protože je měli podivně pokroucené a deformované. Ale do očí jsem jim viděla, i když byly téměř schované pod všemi těmi výrůstky. A byly to lidské oči.“

Potom už si toho moc nepamatuji," řekla tak tiše, že to skoro nebylo slyšet. Víím, že mne svlékli a zneužili, ale všechno ostatní mám rozmazané. Pamatuji si, že jsem byla držena v kleci, někdy s dalšími lidmi. Když nás ta stvoření chtěla, prostě jen přišla a vzala si nás. Nemohli jsme nic dělat. Nejspíš mi pravidelně podávali drogy, protože potom už mi prostě bylo všechno jedno. Pak už si jen pamatuji, jak jste přišli a zachránili mne."

„To je v pořádku, Alice," řekl mistr. „Už je po všem a vy byste si měla odpočinout a snažit se zapomenout."

Mistr začal k Alici mluvit klidným, rytmickým hlasem a pomalu jí přejížděl rukou kolem hlavy a ramenou. Poznal jsem, že mistr používá

techniku určenou k harmonizaci aury. Když onemocníme nebo je nám smutno, naše astrální energetické pole neboli aura zeslábne a roztrhá se. Mistr přiložil Alici ruce na vnější energetické body a naplnil její auru léčivou energií, aby urychlil její uzdravení a uklidnil její bolavou a ztrápenou duši.

Alice brzy usnula a my se přesunuli do přední části lodi, abychom ji nerušili.

„Vypadá to, jako by byla obětí sexuálních strojů těch bestií," řekl nám Toc Hamir. „Dokážou užívat staré stroje tak, aby stimulovaly sexuální energii, u kohokoliv se jim zachce. Pokud se dostanete pod vliv paprsků těchto strojů, vaši mysl opustí všechny racionální myšlenky a nahradí je zvířecí hlad po sexuálním potěšení.

Mnohé z těch bestií prožijí pod vlivem strojů celý život. Často unášejí lidi z povrchu, aby si z nich udělaly zotročené sexuální oběti jejich zvrácených choutek."

„A co ti ostatní, které Alice viděla ?" zeptal jsem se.

„Odešli navždy," odpověděl. „Myslím, že Alice měla velké štěstí, že jste pro ni přišli, protože ta zvířata jsou také kanibalové."

Náš neuvěřitelný stroj nás rychle vezl tunely. Toc Hamir nám řekl, že zakrátko dorazíme do cíle. Já si ale stále dělal starosti o osud naší nové přítelkyně Alice. „Neboj se o ni," řekl mi Toc Hamir. „Až vás vysadím, vezmu ji ke svým lidem a vyléčíme ji. Použijeme stroje, jež vlastníme, abychom vyléčili její zmučené tělo i mysl. Pak

odstraníme všechny vzpomínky na jeskyně a jejich bestiální obyvatele. Nebude si pamatovat nic, co se událo poté, co nastoupila do výtahu. Vezmeme ji zpátky na povrch a v tajnosti ji zanecháme v nemocnici, kde pečují o podobné případy. Až se bude snažit vyrovnat s amnézií, bude trochu zmatená, ale úplně se uzdraví a bude žít dál."

Je to velice smutné, ale za rok takto podobně jako Alice zmizí z povrchu tisíce lidí. Někteří se pak znovu objeví a mnozí z nich trpí nevysvětlitelnou amnézií. Je však hodně těch, které už nikdo nikdy neuvidí. Jejich zmizení se nikdy nevyřeší a bude navždy zahaleno tajemstvím pro ty, kteří tu po nich zůstali. Přemýšlel jsem nad tím, kolik z těch nešťastných

duší, jež takto zmizely, padlo za oběť podzemním bestiím.

Zatímco jsem seděl a rozjímal jsem nad těmito nepříjemnými myšlenkami, náš stroj citelně zpomalil a pak úplně zastavil. Řidič nám zdvořile oznámil, že jsme konečně dorazili do cíle.

Alice se vzbudila a znovu nám poděkovala za pomoc. Rychle každého z nás objala a v slzách nám slíbila, že nikdy nezapomene na naše hrdinství. Doufali jsme, že tento slib nebude moci splnit.

Vystoupili jsme a mávali jsme na rozloučenou, zatímco Toc Hamir znovu nastartoval stroj a rychle mizel v tunelu. Tiše jsem se za Alici pomodlil a doufal jsem, že ji bohové budou provázet a chránit v těžkých dnech, jež ji čekají.

Rozhlédl jsem se kolem sebe a náhle si uvědomil, že jsme v úplně jiném prostředí. Jeskyně byla obrovská, její stěny se rozléhaly nahoru a pak mizely v temnotě. Žádný strop nebyl vidět. Před námi se ve vertikální poloze nacházel zářící vír světla a mlhy, tak veliký, že by jím mohla projet tramvaj. Kolem víru bylo mnoho lidí, již kráčeli po zlaté stezce na podlaze jeskyně. Tato stezka vedla přímo do centra víru. „Toto je éterický vstup do svaté Agarthy, Lobsangu,“ řekl mi mistr. „Je to průchod časem a prostorem, jenž spojuje vnitřní svět s tím naším. Nitro naší planety je víc než jen prázdný prostor uvnitř duté koule. Tento prostor ve skutečnosti přesahuje fyzickou realitu a existuje v mnoha různých dimenzích a realitách současně. Jakmile vstoupíme

do dimenzionálního víru, zvýší se vibrace našeho energetického pole tak, aby se naladily na vyšší energetickou úroveň Agarthy. Jedině tak mohou fyzická stvoření jako ty a já vstoupit do Agarthy."

„Proč jsou tu ti ostatní lidé, Mistře ?" zeptal jsem se.

„Jsou všichni jako my, Lobsangu," odpověděl mi mistr. „Všichni jsme byli do Agarthy povoláni kvůli důležitému úkolu. Takovéto setkání velkých duchů z celého vesmíru nastává opravdu zřídka, což znamená, že nadešel čas k něčemu důležitému pro nás pro všechny."

Vstoupili jsme na cestu, jež se třpytila s nádherou čistého, překrásného zlata. Všude kolem nás byly tisíce, možná miliony stvoření

všech tvarů a velikostí. Někteří z nich byli lidé, ale někteří zjevně ne. Vypadalo to, že v jeskyni jsou zástupci všech inteligentních druhů ve vesmíru a všichni směřují k víru.

„Toto jsou osvícené duše tohoto vesmíru, Lobsangu," řekl mistr. „Stejně jako my i oni byli vybráni a povoláni božským světlem, jímž je Stvořitel všeho, co existuje. Jsme zástupci dokonalého vědomí, z něhož vychází veškerý život. Skrze nás se ostatní dozvědí o své pravé podstatě a smyslu svého života."

Všude kolem nás byly osvícené duše, všechny přicházely na totéž místo v tentýž čas, aby se vydaly vstříc světlu. Viděl jsem kolem nás mnoho velkých duchů, kteří kdysi chodili po Zemi. Jiné jsem nepoznal, ale vytušil jsem,

že budou žít a učit v budoucnosti. Ale na tomto místě čas nic neznamenal, protože zde se mísila všechna historická údobí.

„Kráčíme teď po cestě života," řekl mistr a ukazoval na zlatou stezku, po níž jsme šli.

„Právě po této cestě bude muset každý projít, až opustí své fyzické tělo."

Byl jsem ohromený tím, kdo všechno tu se mnou kráčet. Poznal jsem Siddhártu Gautamu, známého jako Buddha, a proroka Zarathuštru, jenž založil zoroastrismus. Byla tam Lallešwari nebo také Lalla z Indie, která pod vedením Šrí Siddhanáthy došla k uvědomění si Boha a zároveň byla jednou z nejslavnějších duchovních básnířek. Byl tam i Emanuel Swedenborg, slavný švédský vědec, filozof

a teolog, a paní H. P. Blavatská, zakladatelka Teosofické společnosti.

A slavní duchové planety Země kolem mne proudili dál a dál. Prošel tam i Šabtaj Cvi, židovský mystik a zakladatel sekty sabatiánů. Johanka z Arku, francouzská svatá a národní hrdinka. Hrabě de Saint-Germain, o němž Voltaire řekl, že je to „muž, jenž ví všechno a nikdy nezemře“. Byl tam také francouzský astrolog Michel de Nostradame, zvaný Nostradamus, a Eliphas Lévi, vůdčí postava obrody okultismu v devatenáctém století.

Tyto osvícené duše a bezpočet dalších duchovních učitelů z minulosti, přítomnosti i budoucnosti tu všichni reprezentovali to nejlepší

z planety Země. Cítil jsem se hluboce poctěn, že se mohu pohybovat v takové společnosti.

Došli jsme k bráně. Její duchovní energie oddělovala náš svět od světa Agarthy. Rychle se otáčející vír nás všechny vtáhl dovnitř.

Cestovali jsme mimo čas a prostor a uvědomovali jsme si nejen sami sebe, ale i biliony duší, jež cestovaly s námi. Byli jsme spojení.

Svatá Agartha

V čase kratším než trvá myšlenka, jsme se objevili na druhé straně víru. Už jsme nebyli v jeskyni. Před námi se rozkládala krajina tak neuvěřitelně nádherná, že to mou mysl málem přemohlo.

Ocitli jsme se na úpatí vysoké hory. Z jejího vrcholku proudila řeka osvícených bytostí, jež nyní zářily božským světlem stvoření, jež prostupovalo celou tuto svatou zemi. U paty hory byla rozlehlá planina, na níž už se to hemžilo cestovateli a z hory proudili další a další.

Z našeho pohledu to vypadalo, jako bychom stáli uprostřed neuvěřitelně velké mísy. Nebyl vidět horizont, místo toho se krajina ve všech směrech stáčela směrem vzhůru a pryč a nakonec se ztrácela v tyrkysově modré obloze. Uprostřed oblohy viselo majestátně krásné slunce. Bylo poněkud menší a méně jasné než naše Slunce, ale i tak z něj vyzařoval nádherný, jemně nazlátlý svit, jenž osvětloval celou krajinu svatou září.

Krajina překypovala krásou a životem. V téměř tropickém prostředí kvetly všude kolem nás překrásné květiny. Jejich vůně se nesla jemným vánkem a přinášela mým smyslům potěšení, jež mi připomnělo sladké dny mého dětství. Lesy a loukami protékaly potoky a řeky křišťálově čisté vody. Vzduch ožíval zpěvem ptáků a hmyzu a jejich píseň stoupala a klesala v univerzálním rytmu života. V dálce jsem viděl skvělá a nádherná města, jež vypadala, jako by byla postavena z překrásně čistých krystalů a drahokamů a zářila neuvěřitelně oslnivým světlem vesmírné dokonalosti.

Dokud mistr nepromluvil, málem jsem zapomněl, že stojí vedle mne a také obdivuje fantastický pohled, jenž se před námi rozprostíral.

„Hle," řekl vznešeně. „Svatá Agartha."

Mnozí věří, že Agartha je město v nitru Země. Agartha je ale ve skutečnosti jméno celé země, ne jen jednoho města. Zde spočívá kosmická síla Země. Všechna síla hmoty, energie a časoprostorových dimenzí užívaná živými bytostmi vyvěrá z tohoto zdroje. V této zemi žijí různé rasy s rozdílnými kulturními hodnotami a tradicemi. V porovnání s lidmi na povrchu žijí v mnohem rozvinutější a pokročilejší dimenzi, v dokonalé symbióze s živoucí planetou.

V interdimenzionální zemi Agartha žijí i jiné rasy než pozemské. Existují tam rozsáhlé kolonie mimozemských lidí pocházejících z mnoha různých míst v našem vesmíru. Tyto skupiny

se také stýkají na různých dimenzionálních úrovních.

Hlavním městem Agarthy je éterické město Sambhala. Toto město je tím nejlepším a nejkrásnějším, čeho tato duchovní civilizace dosáhla, a vibruje na astrálních frekvencích. Zde se tvoří a stanovují kreativní představy a astrální program vývoje Země. V Sambhale dlí podivná stvoření, která vibrují nejvyššími frekvencemi vesmíru. Jsou to svobodná stvoření, majitelé života. Tvoří osud. Žijí pospolu ve velkých klanech, vedených Staršími. Nejstarší klan střeží Slovo. Starší tohoto klanu je vládnoucí myslí všeho života uvnitř i vně planety.

Starší žijí ve vyšších frekvencích a nejsou vázáni časem. Pohybují se ve sférách ovládaných

časem a čas je ovlivňuje, jen dokud jsou ponořeni v těchto sférách. Ale jejich podstata se ve své nesmrtelné povaze nemění. Jsou alfou a omegou všeho života ve vesmíru.

Nosí nádherné a lehké šaty, doslova umělecká díla zdobená zlatem a složitými barevnými vzory. Jsou vyšší než lidé a mají silné a nesmírně živé rysy, jež by se daly přirovnat k rysům Polynésanů.

Naneštěstí jsme nebyli dostatečně čistí na to, abychom mohli navštívit Sambhalu. I když jsme dokázali změnit své pozemské vibrace a vstoupit do Agarthy, stále jsme byli na hony vzdáleni těm čistým duším, jež obývají Sambhalu. Ale stejně jsme tam nebyli kvůli prohlížení pamětihodností.

Přišli jsme tam za jiným účelem, jenž nám všem měl být brzy odhalen.

Přidali jsme se k davu osvícených stvoření, který se shromáždil na rozlehlé pláni u paty dimenzionálních vstupních dveří. Vysoko nad námi se vznášely veliké kulovité létající lodě. Poletovaly a vznášely se na vánku jako papíroví draci ve Lhase.

„Podívej se na oblohu," ukázal mistr. „To jsou duchovní stroje vytvořené čistou myšlenkou. Mohou cestovat kamkoliv v tomto vesmíru."

Vzduch se chvěl napětím a nad krajinou bzučely biliony hlasů. Všichni, kdo tu byli, věděli, že je to příležitost v historii současného vesmíru jedinečná a cítili se poctěni, že se jí mohou zúčastnit.

„Neuvěřitelné, kolik jich je," řekl jsem nahlas.

„Svět nás může těžko všechny pojmout."

Mistr se zasmál hlubokým, zvučným smíchem plným dokonalé radosti a potěšení. Něco takového jsem u něj nezažil za celou tu dobu, co jsem jej znal.

„Podívej se kolem sebe, Lobsangu," řekl mistr a rozpřáhl paže. „Stvoření ze všech světů a všech údobí se sešla zde, v tomto jediném bodě nekonečného času a prostoru. Je to zázrak, o němž se mi ani nesnilo, a přece tu všichni jsme. Neboj se, že bude Agartha přeplněna osvícenými bytostmi, protože toto místo leží ve středu jak materiálních, tak astrálních světů. Nenachází se jen ve středu naší planety, ale také ve středech milionů dalších

planet. Agartha dlí v srdci všech vědomých stvoření po celém vesmíru."

Poselství pro lidstvo

Náhle se vzduch kolem nás zamihotal a zajiskřil. Multidimenzionální realitou Agarchy prostoupila něčí ohromující přítomnost. Všechny hlasy v zemi náhle ztichly a všechny hlavy se obrátily k nádhernému slunci, jež svítilo nad tímto světem. Bylo to, jako by celý svět náhle utichl a čekal, co přijde dál.

Zatímco jsme se dívali, co se bude dít, slunce se na obloze začalo divoce točit a zároveň vysílat třpytivé barevné proudy. Já jsem slunce viděl jako nádhernou perlu na obloze, otáčející

se kolem své osy a vysílající do všech stran mnohobarevné paprsky světla.

Celý svět se koupal v duhovém světle křehké krásy, jež nás všechny prostupovalo společným pocitem míru a lásky. Nikdo se neodvážil pohnout, aby nepromeškal ani jediný okamžik této velkolepé události.

A pak, zrovna když se zdálo, že slunce už se nemůže točit rychleji, se náhle odpoutalo ze své polohy na obloze a vypadalo, jako by padalo přímo na nás. Mnozí, kdo by to viděli, by v hrůze utekli. Vzduch byl ale tak plný míru a radosti, že bylo nemožné se něčeho bát. Byli jsme ohromeni velkolepostí prožitku.

Rychle rotující slunce se blížilo k nám. Zdálo se, jako by svou duhovou nádherou při letu nad

krajinou naplnilo celou oblohu. Ale pak, právě když se zdálo, že slunce dopadne na zem, se zastavilo a začalo se pomalu vracet, dokud nebylo ve své původní poloze na obloze.

I nadále se ovšem na místě otáčelo a vše zalévalo zázračným zlatým světlem.

To světlo bylo nejčistší esencí míru a lásky a přicházelo s ním vědomí, jež naplnilo celé mé bytí radostí. Zároveň jsem si začal uvědomovat myšlenky a pocity všech, kdo byli povoláni do Agarthy. Všichni jsme byli propojeni láskou a nadějí, jež byly součástí tohoto vědomí. Intuitivně jsem věděl, že toto je Dokonalé Vědomí, jež tvoří celý vesmír. Toto byl Stvořitel všeho.

Z očí mi vytryskly slzy radosti a stékaly mi po tvářích. V tom se ozval nádherný hlas a promluvil ke všem přítomným. Mluvil k nám společně a zároveň i ke každému zvlášť. Bylo nás mnoho, z různých údobí i světů, ale Stvořitel nás všechny rozpoznal.

„Jsem naplněn radostí nad tím, že zde dnes můžeš být s námi, Lobsangu," řekl mi hlas. „Toto štěstí naplňuje mimořádnou láskou všechny, již jsou součástí mého tvoření. Ta láska je mojí tvořivou silou."

Podíval jsem se na mistra. Z nadšeného výrazu ve tváři jsem jasně poznal, že i on slyší totéž, co já - společné poselství, uzpůsobené pro každého zvlášť. „Lobsangu," pokračoval hlas. „Jsi nepostradatelnou součástí poselství, jež

si musíš odnést s sebou a které musí být předáno všemu lidstvu. Jsou tu další zástupci různých časových údobí na Zemi, již také musí předat mé poselství své vlastní době. Každé poselství je důležité pro svůj svět a svou dobu. A přece všechny obsahují jedinou pravdu, které musí všichni vyslechnout a pochopit.

Věz, že planeta Země je mnohem starší, než se vaše věda odvažuje hádat. Vaše planeta je jedním z vyvolených světů, jež přežily zrození a smrt mnoha vesmírů. Tyto vyvolené planety jsou dokonalé svatyně vyvinutého života a vědomí. Tato zářící stvoření si s sebou nesou znalosti o minulých vesmírech, abych mohl pokračovat v tvoření. Váš vesmír je jen jedním z nekonečného počtu v prazákladní kosmické hmotě. Každý vesmír se rodí z nicoty, jež je mou

podstatou. To vědomí přiměje každý vesmír k tomu, aby vyvinul živoucí bytosti, jež zazáří jako světelné body v látce časoprostoru. Tyto uzliny vědomí jsou dokonalým vyjádřením mého tvoření.

Pro každý vesmír nastane čas ke zrození, k životu, ke smrti a ke znovuzrození. Každý vesmír expanduje ze svého bodu početí a nese s sebou vesmírnou energii, jež pohání tvoření. Když už vesmír nemůže dále expandovat, nezhroutí se zpět sám do sebe. Napjatá hranice časoprostoru, jež odděluje jeden vesmír od druhého, praskne jako bublina žvýkačky. Tento výbuch v času a prostoru vytvoří singularitu, v níž se zrodí nový vesmír z nicoty, jež je podstatou mého tvoření.

Dokonalá stvoření z myšlenek a světla si vzala do péče mnohé světy, aby předávala znalosti z jednoho vesmíru do dalšího. Astrální energie, která existuje ve všehomíru i v říších bytí mimo něj, dovolila těmto světům přežít smrt tisíců minulých vesmírů a dovolí jim přetrvat ještě po mnoho dalších takových cyklů. Tvůj domov, planeta Země, je jednou z vyvolených planet. Viděla zrození a smrt mnoha vesmírů. Je pro mne velmi důležitá.

Váš druh je jedním z mnoha, které vyšly z lůna matky Země. Lidé se vyvinuli podle mého božského plánu. A právě tak, jak vy se narodíte jako děti a vyrostete do dospělosti, tak je to i s jinými druhy a formami života. Začínají od nejjednodušších projevů života, a rostou,

rozvíjejí se, nabývají na složitosti a dosahují inteligence, aby ocenily dar vědomí.

Lidé se vyvinuli, dosáhli inteligence a pochopili dar svobodné vůle. Jste součástí materiálního i duchovního světa. Ne všechny inteligentní bytosti rozvinou svou duchovní stránku. Někteří nikdy nedosáhnou astrálních světů, jež existují mimo všehomír. Proto se neustále rodí znovu do fyzického světa, dokud jejich druh nerozvine své duchovní a astrální stránky. A právě tam jsou tví lidé potřební, T. Lobsangu Rampo.

Lidská rasa se zrodila na Zemi, jedné z mnoha požehnaných planet. Je osudem vašeho druhu, aby se duchovně vyvinul ve Stvoření světla. Spolu s dalšími Stvořeními světla budete rádci a průvodci ostatním druhům v tomto i jiných

vesmírech a pomůžete jim také se duchovně vyvinout. Tak, jako jste vy na své průvodce hleděli jako na strážné anděly, budou i jiné rasy hledět na vás. Dávám tvým lidem velice důležitý úkol. Nedělal bych to, pokud by jej lidská rasa nebyla schopna splnit.

Jako druh je ale lidská rasa ještě v dětském věku. Blížíte se ke kritickému bodu svého vývoje. Buď naplníte svůj osud, nebo zemřete a rozplynete se v kosmickém prachu mého tvoření. Volba je na vás. Jste schopni projevit univerzální lásku a odpuštění, které jsou mým zákonem. Zároveň jste ale schopni takové nenávisti a ničení, že je naprosto nutné, abyste se naučili překonat tyto malicherné emoce a zaujali své místo ctěných členů vesmírné komunity.

Povím ti něco o nadcházejících dnech tvých lidí. Mnozí teď žijí ve strachu z potenciální nukleární války, jíž jisté země ostatním vyhrožují. Věz ale, že státy, jež nyní tvoří Sovětský svaz, brzy upustí od svého despotického a duchovně vyprahlého chování. Mnohé země, jež trpěly pod touto železnou rukou, znovu po mnoha letech okusí svobodu. Ale tato svoboda bude muset být něčím vykoupena. Kvůli nenadálému rozpadu Sovětského svazu se budou muset mnohé země, jež byly předtím závislé na jeho ekonomické pomoci, najednou postarat samy o sebe. To způsobí utrpení nevinných, kterým je svět politiky na hony vzdálen.

Musím ti říct, Lobsangu, že navzdory změnám v nadcházejících letech zůstane tvůj milovaný Tibet i nadále pod nadvládou Číny. Jak budou

léta ubíhat, Čína bude méně a méně železnou rukou ovládat Tibet a dovolí jeho obyvatelům víc ovlivňovat jejich osud. Během tvého života se ale Tibet z čínského jha neosvobodí.

Díky celosvětovým politickým změnám se už lidé nebudou muset tolik bát atomové smrti přicházející z oblohy. Ale ve dnech těsně kolem přelomu tisíciletí se objeví nový nepřítel pravdy a osvícení. Tento nepřítel povstane z náboženského fundamentalismu a extremismu. Mnoho lidí, jež bude situace světa velice tížit, se v hledání odpovědí obrátí k náboženství. Budou ale muži a ženy, kteří budou toužit po moci a materiálních statcích, a ti ony věřící zneužijí, poničí a pošpiní jejich duchovní hledání dogmaty nenávisti a ničení. Tito noví nepřátelé lidstva

vzejdou z náboženství kříže a půlměsíce. Vyšlou ty prokleté duše, aby páchaly zlo v přesvědčení, že naplňují boží vůli.

Této náboženské zvrácenosti padne za oběť mnoho dobrých mužů a žen. Oni špatní budou vykládat svaté knihy tak, aby to odpovídalo jejich pokrouceným ideálům. Budou trpět hříchem pýchy. Budou prohlašovat, že jedině oni se hodí do Stvořitelova světa. Budou utlačovat slabé a odlišné, budou je okrádat o svobodu i o životy. Budou požadovat ustavení vlád založených pouze na náboženství a k prosazení své vůle budou používat strach a smrt. A budou zneužívat jméno Stvořitele, aby obhájili konání zla.

Mnohé vlády padnou a budou nahrazeny teokraciemi. Představitelé států řízených

církvemi budou prohlašovat, že je Stvořitel obzvláště miluje a v jeho jméně budou porušovat zákony a zbavovat se nepohodlných. Planetu zachvátí nové genocidní šílenství a mí milovaní nevinní budou zabiti zlými silami. Ti, kdo budou věřit v něco jiného, budou zabiti. Ti, kdo nebudou souhlasit s jejich politikou, budou také zabiti. Ženy, jež jsou v mých očích rovnocenné s muži, budou přinuceny se mužům podřizovat a sloužit jim. Ti, jejichž sexuální zaměření bude považováno za abnormální, budou zavražděni. Lidstvo vytrpí mnohá příkoří od těch, již tvrdí, že jednají dle Boží vůle. Ve skutečnosti ale tito lidé uctívají oltář materiálních tužeb, jako jsou moc, chamtivost, nenávisť a zvrácenost. Vytvářejí falešné idoly ze zbraní a říkají, že mají právo se bránit, i když ve skutečnosti žízní

po krvi svých lidských bratří. Halí se hávem nacionalismu a náboženství a prohlašují o sobě, jak jsou skvělí. Jenže ve skutečnosti jsou jen hmyz, který pro své vlastní sobecké potřeby ničí univerzální lásku a pravdu.

Obyvatelé Země také prožijí oživení kontaktů s bytostmi z jiných světů. Tyto rasy, Strážci lidstva, tajně doprovázejí lidstvo po správné cestě jeho vývoje. Ale objeví se i jiní, kteří přijdou z jiných světů, období i dimenzí.

Jsou to inteligentní bytosti, kterým se nepodařilo objevit svou duchovní stránku. Žijí jen pro materiální svět a nevědí nic o astrálních sférách. Lidé je přitahují jako lampa můry. Vycítili vaši Božskou povahu a snaží se ji prozkoumat a využít ji ve svůj prospěch. Přijdou a unesou

vás ve spánku a nebudou brát ohledy na emoční nebo materiální jizvy, jež to zanechá.

Tato stvoření vám zůstanou neznámá, protože se budou dobře skrývat. Bytosti, jež létají ve strojích a přijdou s vámi do fyzického kontaktu, jsou jen biologické konstrukce stvořené vědou. Jejich jediným účelem je cestovat k jiným světům a plnit rozkazy svých pánů.

Záhada toho, co teď nazýváte UFO, nebude nikdy vyřešena, protože tato stvoření, jež jsou přitahována k Zemi, se budou i nadále ukrývat. Je nicméně lidským osudem pokračovat ve vztahu s těmito entitami z jiných světů. Právě takové druhy budou záviset na duchovně rozvinutých lidech, kteří v nich probudí dřímajícího ducha. Lidé budou Strážci těchto ras,

jež možná momentálně lidstvo převyšují intelektuálně, ale rozhodně ne duchovně.

Lobsangu, musíš toto poselství předat lidem ve své době. Bude ale třeba počkat až na určený čas a pak teprve tato slova předat. Pouze ve správný čas jim bude lidstvo ochotno otevřeně naslouchat. Lidstvu bude trvat ještě mnoho let, než vezmou mé poselství na vědomí a vyrostou v duchovně rozvinuté bytosti. Pokud ty a tvůj druh překonáte těžké dny, jež máte před sebou, bude vaše budoucnost zázračná, nejen pro vás, ale i pro tisíce druhů rozesetých v časoprostoru, jež lidé jako Stvoření světla provedou jejich duchovním rozvojem. Tví lidé i jiná osvícená stvoření, která jsou zde, pomohou vytvořit nové vesmíry. Volba je na vás."

Rozloučení s Agarthou

Po těchto slovech se zlaté světlo, jež nás předtím obklopovalo, stáhlo a vědomá tvořivá síla odešla zpět přes hranici, jež odděluje tento svět od dokonalé reality. Slunce se s posledním výtryskem nádherného svatého světla přestalo točit a vrátilo se k normálu.

Nad krajinou se ozval společný vzdech milionů duší nad zázrakem, jež právě prožily. Hlas mluvil ke všem zároveň a předal poselství, jež mělo pro každého osobní význam a pro všechny s sebou neslo úkol. Měli jsme se proměnit ve Stvoření světla - ta, jež střeží rasy, které jsou připravené duchovně se rozvíjet, a poskytují těmto rasám vedení. Pomyslel jsem na bytosti, které v našich svatých spisech nazýváme

anděly, a přemýšlel jsem o tom, z jaké prastaré rasy asi pocházejí.

Mistr Mingjur Tundrup mi položil ruku na rameno.

Tvář mu zářila novým ohněm, jenž mu zapláł v duši. Myslím, že moje tvář zářila podobně.

Všichni shromáždění se otáčeli a vzájemně se zdravili se sousedy. Láska a porozumění, jež nás teď naplňovaly, byly dokonalou spojovací silou tvoření. Ted' jsem porozuměl jednoduchému poselství, které jsme si měli odnést a rozšířit do celého vesmíru.

Může to znít příliš jednoduše, ale odpovědí na všechny otázky je láska. To je skutečná tvořivá síla všehomíra i všech světů mimo něj. Jak výmluvně řekl Emmanuel Swedenborg:

„Všichni lidé, kteří žijí dobrým životem, přijdou bez ohledu na svou víru do nebe.“

Rozhlédl jsem se po rozlehlé a záhadné krajině Agarthy a pohlédl na miliardy bytostí z různých údobí i světů a přemýšlel nad tím, jaké jsou jejich domovy a mise, jež je čekají. Dozvíme se někdy o jejich zážitcích ?

„Jednou ano, Lobsangu,“ řekl mistr, jenž mi zjevně četl myšlenky.

„Přijde čas, kdy se všichni znovu sejdeme,“ pokračoval mistr. „Budeme mít mnoho práce nejen v tomto vesmíru, ale i v těch, jež přijdou po něm. Lidstvo dostalo skvělý úkol. Je to výzva. V srdci cítím, že se chopíme příležitosti a připojíme se k ostatním osvíceným stvořením v nekonečném kosmickém tanci.“

Obloha teď byla plná duchovních strojů, které jako by se objevily odnikud. Jejich nádhera odrážela světlo, které nyní vyzařovalo z ohromného počtu stvoření, jejichž duše hořely vnitřním plamenem Stvořitele.

„Je na čase, abychom odešli, Lobsangu,“ řekl mistr smutně.

Při myšlence, že bychom měli opustit tuto nádhernou zemi, mě bolelo srdce. Věděl jsem, že musím předat poselství, jež nám bylo všem zjeveno. Všichni jsme byli zodpovědní. Všechna ta vědomá stvoření z různých světů v časoprostoru nesla prosté poselství lásky, odpuštění a rozpoznání a odhalení naší skutečné božské podstaty. Museli jsme předat

důležitý vzkaz a bylo bezpodmínečně nutné, abychom se hned vydali na cestu.

Všude kolem teď přistávaly duchovní stroje, aby vyzvedly nově zvolené posly, kteří měli předat Stvořitelovo sdělení. Tyto skvělé stroje tvořené čistou myšlenkou a energií nás všechny odvezou zpět do našich světů a období.

Stroje nabíraly náklad a mizely vysoko na obloze. Byl to fantastický pohled. Když jsem přemýšlel nad majestátností toho, co se přede mnou odehrává, zalil mne ohromný pocit míru a vděku.

Pak se i před námi objevil velký lesklý stroj a ustal v pohybu tak, že se vznášel pár centimetrů nad zemí. Přišla řada i na nás. Potřásl jsem si rukama s ostatními obyvateli

Země stojícími kolem nás. Stejně jako my se i tito skvělí duchové vrátí do své vlastní doby, aby šířili patřičně uzpůsobené poselství.

Nastoupili jsme do stroje a ten se okamžitě vznesl do vzduchu, aby se přidal k tisícům dalších strojů plnících oblohu jako pampeliškové chmýří v lehkém letním vánku. Vyrázili jsme vysoko do vzduchu, nespoutaní gravitací. Z této výšky bylo ještě jasněji vidět, že Agartha má tvar velké mísy. Byla to samozřejmě iluze, protože jsme byli v dutém centru Země. Ale nejen Země - Agartha se rozkládá daleko mimo naši planetu a uvnitř mnoha jiných planet. Jejich dutá nitra také ukrývají Agarthu.

Prolétli jsme kolem nádherného slunce a přiblížili se druhé straně duté koule. Náš stroj rychle letěl

nad horami, lesy, řekami a moři. V čistém vzduchu vedle nás letěly další duchovní stroje. Byli jsme jako děti při hře s krásnou novou hračkou. Společně jsme vzdávali díky světelné energii, jež pro nás stvořila tyto stroje.

V dálce se objevilo veliké město. Jak jsme se rychle blížili, viděl jsem, že se z něj zvedají k obloze vysoké krystalové struktury. Jejich neuvěřitelně jemný vzhled by se hodil do jakékoli pohádky nebo romantické představy. Celé město zářilo duhovým světlem, jež vyzařovalo zevnitř. Do vzduchu se tyčily sloupy světla různých barev. Vypadaly jako fantastické pilíře z drahokamů a zářily dokonce víc než věčné světlo vnitřního slunce.

Už jsem o tomto zázračném městě slyšel. Město krystalových věží, pyramid a duhových světél. Bylo to Duhové město, prastaré kulturní centrum, v jehož knihovnách se skrývá obsáhlé vědění milionů různých světů a období.

Náš duchovní stroj zpomalil a pak úplně zastavil na kraji města. Mistr se ke mně otočil a laskavě mne vzal za ruce.

„Tady se naše cesty musí rozdělit, Lobsangu,“ řekl. „Můj osud mne vede jinam než ten tvůj. Zůstanu zde, v Duhovém městě, abych studoval s velkými mistry z Agarthy.“

„Ale mistře,“ namítl jsem, „viděli a slyšeli jsme toho tolik. Nemůžu s tím vším jít zpátky sám. Kdo jiný mi pomůže, když ne vy?“

Mistr se na mě usmál. Přátelíme se tak dlouho, že znal mé otázky ještě předtím, než jsem je vyslovil. „Nebudeš sám, drahý příteli," řekl laskavě. „Nikdy nebudeš sám. Brzy se znovu uvidíme. To ti mohu slíbit. To proto, že tvé cesty ještě nekončí. Ještě spolu prozkoumáme další záhady našeho vesmíru. Ještě toho musíme hodně udělat a spatřit. Ale jindy a jinde. Ted' se musíme rozdělit a udělat to, o co jsme byli požádáni."

Naposledy mi láskyplně stiskl ruce a pak vystoupil ven ze stroje. Tam se mistr Mingjur Tundrup postavil na stříbrnou cestu, jež vedla do Duhového města. Viděl jsem, že z města se naším směrem vydala skupina, aby uvítala svého nového druha.

Duchovní stroj se zvedl do výše. Mistr přitiskl ruce k sobě a naposledy se mi v pozdravu uklonil. Byl jsem z jeho odchodu smutný, ale také jsem se za něj těšil na nádherná dobrodružství, jež ho v dalších dnech čekají. Nemohl jsem se dočkat, až mi o nich jednou, až se znovu shledáme, bude vyprávět.

Duchovní stroj se opět vznesl do vzduchu a svatá Agartha se brzy rozplynula do nicoty. Hlubokou, modrou oblohu nahradila sametová čerň posypaná diamantovými hvězdami, jež plní nebe nad Zemí. Vznášel jsem se vysoko nad planetou, mimo její atmosféru i gravitaci. Bylo to skvělé místo, kde jsem mohl chvíli setrvat a rozjímat nejen o událostech několika posledních dní, ale i o tom, co mne čeká v budoucnu.

Přemýšlel jsem o minulých dnech, o lidech, které jsme potkali, o kráse i hrůzách, jež jsem viděl.

Za tak krátký čas se toho stalo tolik, že má mysl bude potřebovat týdny, aby to všechno zpracovala.

Myslel jsem na Alici Runyan a na dny léčení, které ji čekají. V duchu jsem si poznamenal, že se musím pokusit nějak sledovat její další osud poté, co se vrátí na povrch.

Rozmýšlel jsem i nad bestii, jež Alici unesly, a jen kvůli svým zvráceným choutkám mučili tisíce dalších lidí po celé planetě. Lidé jsou skutečnou zvláštností vesmíru. Dokážeme stvořit a projevit tolik krásy a lásky, a přece, jak ukázali lidé-bestie z jeskyní, jsme také schopni mnoha zlých a hrůzných činů.

At' jsem se snažil, jak jsem chtěl, nedokázal jsem si představit, že bychom někdy mohli být andělskými Stvořeními světla, jak si přál Stvořitel. Je to budoucnost plná naděje, ale ostře kontrastuje s názory těch, již si myslí, že lidstvo je odsouzeno ke zkáze. Jen málo z nás si dokáže představit, že má v duši jiskru Božího světla - jiskru, jež může být za správných podmínek rozdmýchána do plamene dokonalého tvoření.

Musíme zajistit, aby lidstvo rozvinulo svůj pravý potenciál. Záleží na tom nejen naše přežití, ale i přežití milionů jiných, kteří žijí po celém všehomíru a také závisejí na našem rozvoji. To proto, že lidstvo vyvinuté ve Stvoření světla vyvede ostatní z prvotního bahna a ukáže jim

zázraky našeho vesmíru. Je to nezadatelné právo všech bytostí.

Ale ten čas teprve přijde - ještě na chvíli jsem měl k dispozici duchovní stroj. A jak se Země vzdalovala a přede mnou se otevíral vesmír, užíval jsem si svobody a slasti z nekonečna ještě o chvíli déle. Hvězdy budou jednoho dne naším domovem, ale teď jsem **se** musel spokojit jen s návštěvou.

Část druhá

Jak to bylo

V části Jak to bylo píše Rampa o transmigraci a o jeho vlastní zkušenosti s transmigraci do těla Angličana, který chtěl spáchat sebevraždu. Rampa také mluví o kočkách, o životě, jež vedly v prastarých dobách, a o jejich duchovním spojení s lidmi.

Co je to transmigrace

Pamatuji si, jak nás jeden starší mnich (možná bych měl spíše říci lama) vyučoval a pak se dostal k tématu transmigrace.

„V dávno minulých dnech," řekl nám, „a vlastně mnohem dříve, než se začaly zapisovat historické události, chodili po Zemi obři. Byli to Zahradníci Země, kteří přišli, aby dohlíželi na vývoj života na planetě. Víte, nejsme tady první. Ale tak jako zahradník vyčistí záhon nebo políčko, tak byl i ze Země odstraněn všechn život a nechali tady nás, lidskou rasu, abychom si našli vlastní cestu a sami se vyvíjeli." Odmlčel se a rozhlédl se, jestli jeho žáky zajímá téma, jež předkládal. S úžasem a potěšením zjistil, že všichni se o jeho povídání opravdu živě zajímají.

„Rasa Obrů," pokračoval, „se pro život na Zemi příliš nehodila, a tak se její lidé za pomoci kouzel zmenšili tak, aby byli stejně velcí jako lidé a mohli se mezi nimi pohybovat, aniž by je někdo

poznal jako Zahradníky. Často ale bylo nutné, aby na Zemi přišel některý z výše postavených Zahradníků a vykonal tu nějaký zvláštní úkol. Trvalo by příliš dlouho, než by se nějaké ženě narodil chlapec a než by prošel dětstvím a dospíváním. A tak vědci Zahradníků vyvinuli jiný systém; vypěstovali těla a ujistili se, že se tato těla budou hodit k duchu, jenž je měl později obydlet."

Chlapec sedící vepředu náhle promluvil: „Jak by se mohl duch zabydlet v jiném člověku ?"

Lama se na něj usmál a řekl: „Zrovna jsem se vám to chystal říct. Zahradníci na Zemi dovolili jistým mužům a ženám, aby se spojili. Když se pak takovým dvojicím narodilo dítě, bylo na něj během prvních patnácti, dvaceti nebo i třiceti let pečlivě dohlíženo.

Pak nadešel čas, kdy vysoce postavený Zahradník potřeboval přijít na Zemi během několika dní nebo i hodin. Pomocníci tedy uvedli tělo to transu. Pak k živoucímu tělu přišli pomocníci z astrálního světa, spolu s entitou, jež chtěla přijít na Zem, a díky svým zvláštním dovednostem dokázali odpojit stříbrné vlákno a na jeho místo připojit stříbrné vlákno Zahradníka přicházejícího na Zem. Hostitel pak Zahradníkovi sloužil jako dopravní prostředek a jeho astrální tělo odešlo do astrálního světa, tak jako k tomu dochází u člověka, jenž zemře.

Nazývá se to *transmigrace* - přemístění jedné entity do těla jiné. Tělo, nad nímž je převzata kontrola, se nazývá hostitel. Transmigrace je známá už od pradávna. Byla značně rozšířená v Egyptě, kde díky ní vyvinuli balzamování.

V těch časech totiž v Egyptě udržovali poměrně hodně těl ve stavu pozastaveného oživení.

Ta těla byla živá, ale nehýbala se. Byla připravená pro osazení vyššími entitami, tak jako my máme připravené poníky, aby mohl lama nebo mnich vystoupat na horu nebo prostě někam odjet."

„Jejda !" vykřikl jeden chlapec. „Myslím, že kamarádi toho hostitele byli dost překvapení, když se tělo probudilo a ten, kterého znali jako svého přítele, věděl úplně všechno ! Páni !

Nechtěl bych být hostitelem, to musí být příšerný pocit, přenechat svoje tělo někomu jinému."

Učitel se usmál a řekl: „Určitě by to byl jedinečný zážitek. Stále se to dělá. Pořád se připravují těla, pěstují se zvláštním způsobem, takže když

vyvstane potřeba, čerstvé tělo může obsadit jiná entita - je to nutné pro dobro celého světa."

V dalších dnech o tom chlapci hodně mluvili, a jak to tak u chlapců bývá, někteří z nich předstírali, že se chystají přebrat něčí tělo. Ale pro mě, když tak zpětně přemýšlím o tom hrozném proroctví, pro mě to žádný vtip nebyl. Vůbec mi to nepřipadalo zábavné a bylo pro mě mučivé na to jen myslet. Pro můj organismus to byl přetrvávající šok, tak velký, až jsem někdy myslel, že se z toho zblázním.

Kočky a jejich předkové

Jeden z učitelů se obzvláště zajímal o mou lásku ke kočkám a zjevnou lásku koček ke mně. Onen učitel moc dobře věděl, že s kočkami telepaticky

komunikuji. Jednoho dne měl po vyučování opravdu dobrou náladu a uviděl mne, jak ležím na zemi a na mně sedí čtyři nebo pět chrámových koček.

Při tom pohledu se zasmál a pokynul mi, abych ho následoval do jeho pokoje. Uposlechl jsem s jistými obavami, protože tehdy zavolání do lamových komnat obvykle znamenalo pokárání za to, že jsme něco udělali, nebo naopak neudělali, případně zadání zvláštních úkolů. Následoval jsem ho tedy v uctivé vzdálenosti. Jakmile jsme došli do jeho pokoje, řekl mi, abych se posadil, a začal mi vyprávět o kočkách.

„Kočky," začal, „jsou teď malá stvoření a nedokážou mluvit lidskou řečí, nýbrž jen

telepaticky. Před mnoha a mnoha lety, ještě před tímto cyklem bytí, obývaly Zemi právě kočky. Byly větší, skoro tak velké jako naši poníci. Mluvily spolu a dokázaly používat přední tlapky, jimž říkaly ruce. Hodně zahradničily a stravovaly se převážně vegetariánsky. Žily v lesích a domy měly ve velkých stromech. Některé z těch stromů se hodně lišily od těch, jež na Zemi rostou teď, a některé v sobě dokonce skrývaly dutiny nebo jeskyně, v nichž kočky našly domov. Bylo tam teplo, byly chráněny živoucím stromem a celkem vzato žily ve velice spokojené společnosti. Jenže žádný druh nemůže žít v naprosté dokonalosti, protože pokud není postaven před nějakou výzvou, pokud není něco, co by jej podněcovalo, pak taková stvoření vlivem trvalého stavu euforie brzy zdegenerují."

Usmál se na kočky, jež mne následovaly a usadily se kolem mne, a pokračoval: „A to se přihodilo i našim bratřím a sestrám kočkám. Byly příliš šťastné a příliš spokojené, neměly nic, co by vyžadovalo nějaké úsilí a co by je pohánělo k dosažení vyšších met. Nemyslely na nic jiného než na to, že jsou šťastné. Byly jako ti ubozí lidé, které jsme nedávno viděli, již byli připraveni o přičetnost - jen tak si spokojeně ležely pod stromy a nechaly dny volně plynout. Stagnovaly, a proto selhaly. A tak je Zahradníci Země vytrhli, jako by to byla semínka, a Země nějakou dobu ležela ladem. Časem pak Země dozrála do takového stavu, že mohla být znovu obydlena jinými druhy bytostí.

Ale kočky -jejich chyba byla, že nic nedělaly, nečinily ani dobro, ani zlo. A tak byly poslány

zpátky dolů jako malá stvoření - jako ty, jež vidíme tady. Byly sem poslány proto, aby se naučily lekci. Uvnitř vědí, že kdysi velmi dávno byly na Zemi dominantním druhem, a tak si dávají velký pozor na to, s kým se přátelí. Mít tedy kočku za přítele je velice dobré a člověk by si toho měl vážit.

Byly sem poslány s úkolem pozorovat lidi a podávat zprávy o jejich pokroku nebo selháních, takže až přijde další cyklus, kočky poskytnou mnoho informací. Kočky se dostanou všude, vidí všechno, a protože nedokážou lhát, zaznamenají vše přesně tak, jak se to událo."

Vím dobře, že tehdy mě to pěkně vyděsilo !

Přemýšlel jsem, co kočky nahlásí o mně. Ale pak jeden starý kocour, účastník mnoha bitev, hlasitě

zapředl a otřel se o mě hlavou, takže jsem věděl, že je všechno v pořádku a nebudou o mně podávat příliš špatné zprávy.

Transmigrace do těla Angličana

Po těžkém životě plném dobrodružství a těžkostí bylo mé tělo vyčerpané a nemocné. Odcestoval jsem do Spojených států, do New Yorku, abych se pokusil najít odpovídající lékařskou péči.

Věděl jsem, že tento fyzický život mi nebude scházet - ale byl jsem odhodlán žít tak dlouho, jak to bude možné, abych dokončil svou misi na Zemi.

Během doby, kdy mé tělo regenerovalo, jsem podnikl astrální cestu a setkal se s mým milovaným učitelem a přítelem, lamou Mingjurem

Tundrupem. Řekl mi: „Vytrpěl jsi opravdu velmi, velmi mnoho, Lobsangu. Tvoje utrpení bylo hořkým plodem nelidskosti člověka k člověku. Tvé tělo je opotřebované a brzy budeš muset podstoupit obřad transmigrace.“

V astrálním světě jsem se posadil a můj společník se posadil vedle mne. Pak mi řekl víc. „Tvé současné tělo brzy selže, život tohoto těla už nebude trvat moc dlouho. Obávali jsme se, že v divokém západním světě dojde k poškození, a tak jsme začali hledat tělo, jež bys mohl převzít a které by se ti časem přizpůsobilo.“

Objevili jsme takovou osobu. Jeho tělo harmonizuje s tvým, protože jinak by se záměna samozřejmě nemohla uskutečnit. Těla musí být zaměnitelná a tenhle člověk má tělo, které

takové je. Kontaktovali jsme jej v astrální rovině, protože jsme viděli, že se pokusil o sebevraždu. Je to mladý Angličan, jenž je se svým životem velice nespokojený. Není ani trochu šťastný a už nějakou dobu se snaží najít co nejméně bolestivý způsob toho, co nazývá ‚sebedestrukci‘. Je dokonale svolný opustit své tělo a odejít sem do astrálního světa, za podmínky, že na tom nebude tratit !

Před nějakým časem jsme jej přiměli, aby si změnil jméno na to, jež nyní užíváš ty. Ještě je potřeba zařídit několik věcí a pak si vyměníte těla."

Tou dobou už se zdravotní stav mého těla velice rychle zhoršoval a objevily se obavy, že nepřežiji dostatečně dlouho, abych mohl podstoupit

transmigraci. Jednoho dne mi bylo konečně sděleno, že bych měl odejít do astrálního světa a setkat se s astrálním tělem toho muže, jehož fyzické tělo bych měl přebrat.

Prozatím jsem odpočíval a rozmýšlel nad problémy transmigrace. Tělo toho člověka mi nebude moc k užitku, protože je to *jeho* tělo a má mnoho vibrací, jež nejsou kompatibilní se mnou. Řekli mi, že časem se tělo přizpůsobí přesně tomu stavu, v jakém bylo v daném věku mé vlastní tělo. Pokud to lidé, kteří žijí na Západě a uvažují tamním způsobem, nemohou pochopit, povím to jinak. Západní svět zná galvanické pokovování a galvanoplastiku. U galvanoplastiky se předmět ponoří do tekutiny, naproti předmětu je umístěn speciální „konektor“, a pokud se zapne proud správné intenzity,

vytvoří se přesný duplikát originálního předmětu. To je technologický proces známý jako *galvanoplastika*.

Je také možné předměty galvanicky pokovovat. Pokovovat se může různými kovy: niklem, chromem, rhodiem, mědí, stříbrem, zlatem, platinou a tak dále.

Jen se musí vědět, jak na to. Tekutina „teče“ od jednoho pólu k druhému, a molekuly jsou tak přenášeny. Je to docela jednoduchý princip, ale toto není pojednání o galvanickém pokovování. Transmigrace a nahrazování molekul „tkaniva“ hostitele molekulami nového obyvatele jsou velice skutečné a byly již mnohokrát provedeny těmi, kdo vědí, jak to udělat.

Naštěstí ti, kdo vědí jak na to, byli vždy spolehliví lidé. Jinak by mohlo dojít k opravdu hrozným věcem, kdyby někdo jen tak přebral tělo jiného člověka a páchal škodu. Cítil jsem se poněkud bláznivě a pomyslel jsem si, že chci konat dobro, ale nechci přebírat něčí hloupé tělo. Chci jen mít klid. Ale zdálo se, že v mém životě žádný klid nebude.

Mimochodem, jako někdo, kdo prostudoval všechna náboženství, musím poukázat na to, že zasvěcení používali tuto metodu opakovaně v mnoha životech. Sám dalajlama ji použil a tělo Ježíše Krista bylo také převzato. Obecně se to vědělo i mezi křesťany, ale pak byla tato informace zakázána, protože lidé se cítili příliš samolibě či sebejistě a nebyli pokorní.

Jedné noci jsem znovu opustil své tělo a odcestoval do astrálního světa. Uvědomil jsem si, že mě zavolali z velké dálky a mé astrální Já na toto volání odpovědělo a přišlo na skutečně překrásné místo. Ve stromech zpívali ptáci takových druhů, jaké jsem na Zemi nikdy neviděl. Byla to opravdu nádherná stvoření, ptáci s půvabným peřím všech možných barev.

Prošel jsem mezi stromy, až jsem přišel do otevřeného prostoru. Byla to zahrada plná krásných květin, ale žádné z nich jsem nepoznával. Vypadalo to, jako by mi květiny pokyvovaly na pozdrav. V dálce jsem viděl procházet se lidi, kteří jako by si do této skvělé zahrady přišli odpočinout. Každou chvíli se někdo sklonil, aby si přivoněl ke květině. Jindy

zase někdo vztáhl ruku k obloze a brzy přiletěl pták a usadil se na ní. Nebyl tam cítit žádný strach, jen mír a spokojenost.

Chvíli jsem šel dál, až jsem před sebou uviděl něco, co vypadalo jako ohromný chrám. Stavbu korunovala kupole zářící zlatem a zdi, jež ji podpíraly, měly béžovou barvu. Kolem chrámu se rozprostíraly další budovy v harmonických pastelových tónech. Před vchodem do chrámu čekala skupina lidí. Někteří na sobě měli tibetské oblečení, ale jeden z nich - v tu chvíli jsem nemohl poznat, co to má na sobě. Vypadalo to, jako by byl oblečen v černém nebo něčem velice tmavém. Ale jak jsem se blížil, rozpoznal jsem, že je to muž ze Západu a je oblečený v kabátu západního stylu.

Když jsem přišel blíž, lamové se otočili mým směrem a v pozdravu rozpřáhli ruce. Viděl jsem, že jeden z nich je můj učitel a přítel, lama Mingjur Tundrup, a tak jsem věděl, že vše bude v pořádku, protože tenhle muž je skrz naskrz dobrý. Další z nich byl za svého života na Zemi ještě významnější a známější, ale teď to byl prostě jen člen „uvítacího výboru“.

Vzájemně jsme se radostně pozdravili a pak jsme vešli do toho nádherného chrámu. Prošli jsme hlavní chrámovou lodí a šli dále do zadní části budovy. Vešli jsme do malé místnosti, jejíž vchod nejdříve nebylo snadné rozpoznat.

Vypadalo to, jako by se stěny rozestoupily, a když nás místnost vpustila dovnitř, zase se za námi pevně zavřely.

Můj učitel, jenž byl zjevně mluvčím celé skupiny, se na mě obrátil a řekl: „Bratře, toto je ten mladý muž, jehož tělo brzy převezmeš.“ Otočil jsem se a zděšeně jsem mu pohlédl do tváře. Nebyli jsme si vůbec podobní. Byl mnohem menší než já a jediné, co jsme měli společné, bylo, že byl stejně plešatý ! Můj učitel se zasmál a káravě mi zašermoval prstem před nosem. „Ale, ale, Lobsangu,“ zasmál se. „Nečiň tak rychlé soudy. Všechno bylo naplánováno a já ti nejdřív ukážu něco z ákášických záznamů.“ A to pak také udělal.

Když jsme dokončili procházení záznamů, obrátil se na mladého muže a řekl: „A teď, mladý muži, bys nám myslím měl říct něco o sobě, protože pokud má někdo přebrat tvé tělo, musí se určitě dozvědět, čemu bude vystaven.“

Dotazovaný vypadal opravdu velice vzdorovitě a mrzutě odpověděl: „Ne, o své minulosti nemám co říct, protože vždycky bylo všechno proti mně. Kdykoliv jsem něco řekl o své minulosti, bylo to vždy použito v můj neprospěch.“

Můj učitel se na něj smutně podíval a řekl: „Mladý muži, máme s těmito věcmi bohaté zkušenosti a nesoudíme člověka podle toho, jaký je jeho původ, ale jaký ten člověk je.“

Pak si učitel povzdechl a pokračoval: „Chystal ses spáchat smrtelný hřích sebevraždy. Je to opravdu hřích. Hřích, který bys muset odčinit mnoha těžkými životy. My ti nabízíme klid a mír v astrálním světě. Zde budeš moci porozumět některým z těch věcí, jež tě tak tíží. Čím více budeš spolupracovat, tím lépe ti budeme schopni

pomoci a také bude snazší provést úkol, který je před námi."

Mladík odmítavě zavrtěl hlavou a řekl: „Ne, dohoda zněla tak, že já chci opustit svoje tělo, vy chcete dovnitř nacpat někoho jiného a to je všechno, tak se toho držte."

Náhle se objevil záblesk a mladík zmizel. Učitel vykřikl: „Ale ne, s tak vzdorovitými myšlenkami nemohl zůstat s námi tady v astrálním světě. Ted' budeme muset jít přímo do pokoje, kde spí."

Společně jsme se vznesli vzhůru, ale ne do astrálního světa, v němž jsme se nacházeli.

Tentokrát jsme letěli přes celý svět do jeho domu v Anglii. Nyní jsme osobně viděli do tváře člověku, jehož jsem předtím viděl jen v astrální podobě. Vypadal tak nespokojeně, tak

nešťastně. Snažili jsme se přilákat jeho pozornost, ale spal opravdu hodně tvrdě.

Lama zašeptal: „Přijdeš ?“ I já zašeptal:

„Přijdeš ?“ A tak jsme pokračovali jeden

po druhém, až se nakonec z těla toho člověka velice, velice váhavě vynořila jeho astrální forma.

Pomalinku se dostávala ven, zvolna se nad ním tvořila ve stejném tvaru, jaký mělo jeho tělo,

a pak změnila svou pozici - hlava astrálního těla se otočila k nohám fyzického těla. Astrální tělo se naklonilo a pak se postavilo na nohy.

Rozhodně vypadal velice vzdorovitě a viděl jsem, že si vůbec nevzpomíná, že by nás předtím kdy

viděl. To mne ohromilo, ale učitel mi pošeptal,

že byl v tak špatné náladě a vtrhl do zpátky

do těla tak násilně, že úplně zapomněl na to, co se s ním dělo předtím.

„Takže ty chceš opustit své tělo ?“ zeptal jsem se. „To rozhodně chci.“ Téměř tu odpověď zavrčel. „Úplně to tady nenávidím.“ Podíval jsem se na něj a otřásl jsem se obavami a musím přiznat, že přímo zděšením. Jak bych mohl přebrat tělo takového člověka ? Tak vzdorovitého, svéhlavého a nesnášenlivého. Ale tak to bylo. Zasmál se a řekl: „Takže *ty* chceš moje tělo ? No, nezáleží na tom, co chceš ani kdo jsi v Anglii, záleží jen na tom, koho znáš a kolik máš.“

Chvíli jsme s ním mluvili, on se uklidnil a pak jsem mu řekl: „Dobře, ještě jedna věc. Budeš si muset nechat narůst vousy. Já se nemohu

holit, protože mi Japonci poranili čelist. Můžeš si nechat narůst vousy ?" „Ano, pane," odpověděl. „To mohu a udělám to."

Na chvíli jsem se zamyslel a pak jsem mu řekl: „Dobře, vousy by ti mohly narůst tak za měsíc. Pak přijdu, převezmu tvé tělo a ty budeš moci odejít do astrálního světa, abys mohl znovu nabýt klidu a pochopit, že žít je radost."

Pak jsem ještě dodal: „Opravdu moc by nám pomohlo, kdybys nám vyprávěl svůj životní příběh. Viděli jsme sice hodně v ákášických záznamech, ale bylo by velkou výhodou slyšet o těch zážitcích přímo od člověka, jenž je prožil."

Znovu se zatvářil příšerně vzdorovitě a odvětil: „Ne, ne, nedokážu o tom mluvit a neřeknu už ani slovo."

Smutně jsme se otočili a vrátili se do astrálního světa, abychom se mohli znovu poradit s ákášickými záznamy a podívali se na události jeho života. Potíž je, že v ákášických záznamech lze vidět vše, co se událo, ale nelze z nich vyčíst nevyřčené názory dané osoby. Vidíme činy, ale nevidíme myšlenky, jež jim předcházely.

Teď se ale přesuneme o mnoho let dále. Ten mladík je nyní už mnoho let v astrálním světě. Trochu se obměkčil a do jisté míry již dokáže pochopit, proč se v životě setkáváme s těžkostmi. Následně souhlasil s tím, že nám poví celý svůj příběh. On v astrálním světě a já, Lobsang Rampa zde na Zemi - snažím se přesně zapsat věci, které ten mladý muž řekl. Zde je malá část jeho životního příběhu.

„Myslím, že se máš docela dobře - neměl jsi takové potíže jako já. Žil jsem v tom příšerném světě, kde jsem vyrostl chudý a sám, a nebylo jiného úniku než smrti. Když jsem dospěl, neměl jsem nic jiného než těžkosti. Měl jsem příšernou práci. Nikdy jsem nedostal přidáno a vypadalo to, že mě můj šéf nemá rád, tak proč bych zůstával ? Kolem je spousta stromů a kolem krku si můžu omotat fajn provaz.

Ale nechci o tom moc mluvit, protože mi do hlavy nasadili myšlenku, že pokud chci, mohl bych se vysvobodit z toho, co jsem považoval za pozemské mučení. Pokud bych chtěl, pokud bych to myslel opravdu vážně, mohl bych pro lidstvo něco udělat tím, že dám své tělo k dispozici nějakému duchu - který do něj chtěl skočit skoro ještě dřív, než jsem se já dostal ven.

Zdalo se mi to jako hromada nesmyslů, ale řekl jsem si, že to zkusím, a nechal jsem je mluvit dál. Říkali, že nejdřív si na znamení opravdového zájmu musím změnit jméno. Sdělili mi nějaké podivné jméno, které jsem měl přijmout. Tak jsem řekl ženě, že si změním jméno. Myslela si, že jsem asi trochu na hlavu nebo tak něco a nechala to být. A tak jsem si docela legálně změnil jméno.

Pak ke mně jedné noci přišla skupina mužů. Vytáhli mne z těla a mluvili na mě. Ptali se mě, jestli chci pořád ještě opustit tělo a odejít někam, kde jsem to považoval za ráj. Předpokládám, že to je ráj, ale ti lidé tomu říkali astrální svět. Ujistil jsem je, že se chci dostat ven ještě víc než předtím. Řekli mi, že mám dalšího dne zůstat doma. Jeden z nich, který byl oblečený ve žluté

róbě, mne vzal k oknu, ukázal ven a řekl: „Ten strom - musíš jít k němu, pověsit se na tamtu větev, vytáhnout se nahoru a pak se pustit.“

Sdělil mi přesný čas, kdy to musím udělat a řekl mi, že je smrtelně důležité dodržovat instrukce naprosto přesně, jinak mě to bude hodně bolet a jiné lidi taky. Ale co by pro mě bylo horší, zůstal bych na Zemi.

Dalšího dne si žena myslela, že jsem se asi zbláznil nebo tak, protože jsem neodešel ven jako obvykle, ale místo toho jsem lenošil doma. A pak jsem, minutu nebo dvě před smluveným časem, vyšel od zahrady a šel ke stromu. Přitáhl jsem se po větvičce břečťanu, nebo co to břečťan vlastně má, a natáhl se po větvi, kterou mi ukázali. A pak jsem se najednou cítil, jako by do mne uhodil blesk. Nemusel jsem

předstírat, že jsem spadl, protože jsem spadl opravdu - žuchl jsem o zem ! Upadl jsem, a pak jsem, dobrotivé nebe, uviděl, že ze mě čouhá stříbrný provaz. Natáhl jsem se, abych po něm sáhl a podíval se, co to je, ale někdo mi jemně zadržel ruce.

Ležel jsem tam na zemi úplně ochromený hrůzou, protože u toho stříbrného provazu stáli dva lidé a něco s ním dělali. Vedle nich stál třetí člověk a v ruce držel další stříbrný provaz.

Nejstrašnější na tom ale bylo, že jsem skrze ně viděl ! A tak jsem se podivoval, jestli to všechno vidím, nebo jestli jsem si vyrazil mozek z hlavy. Všechno to bylo tak podivné.

Nakonec se ozval jakýsi savý zvuk a žblunknutí a pak - jaká radost ! - jsem se volně vznášel

v překrásném světě. A to je všechno, co hodlám říct o svém nešťastném minulém životě. Teď se vrátím zpátky do astrálního světa..."

Je ze mne nový člověk

Jsem T. Lobsang Rampa a dokončil jsem přepis toho, co mi bylo tak neochotně a nezdvořile sděleno člověkem, jehož tělo jsem přebral... budu pokračovat tam, kde on skončil.

Jeho tělo leželo na zemi a lehce se chvělo. Bez velkých rozpaků můžu připustit, že já jsem se také chvěl, ale u mne to bylo způsobeno hrůzou. Pohled na jeho tělo, roztažené přede mnou, se mi vůbec nelíbil, ale tibetský lama poslouchá příkazy, i když jsou nepříjemné. A tak jsem se postavil vedle těla, zatímco mí bratři

lamové bojovali se stříbrným vláknem toho muže. Museli připojit to moje dříve, než plně odpojí to jeho. Naštěstí byl ten chudák tak omámený, že se ani moc nehýbal.

A pak bylo konečně mé vlákno připojeno a jeho odpojeno. Zdálo se to být několik hodin, ale ve skutečnosti to trvalo sotva pětinu vteřiny. Rychle jej odvedli pryč. Podíval jsem se na tělo, k němuž jsem teď byl připojen, a otřásl jsem se. Ale pak jsem poslechl příkaz a nechal jsem svou astrální formu vklouznout do těla, jež mělo být moje. Ach, první kontakt byl příšerný - studený a slizký. Okamžitě jsem vyděšeně vystřelil z těla ven. Přišli ke mně dva lamové, aby mě uklidnili, a pozvolna jsem se znovu ponořil do těla.

Znovu jsem se dotkl těla a otřásl se hrůzou a odporem. Byl to opravdu neuvěřitelný, šokující zážitek. Už nikdy v životě jej nechci znovu podstoupit.

Zdálo se, že jsem příliš velký nebo tělo příliš malé. Cítil jsem se stlačeně, jako by mne někdo pomačkal až k smrti. A ten pach ! Ten rozdíl ! Mé staré tělo bylo poničené a umíralo, ale alespoň to bylo mé tělo. Ted' jsem byl nacpaný v téhle nepřátelské věci a vůbec se mi to nelíbilo. Nějak - nedokážu to přesně vysvětlit - jsem vevnitř tápal a snažil se ovládnout motorické nervy. Jak tuhle proklatou věc přinutím fungovat ? Chvíli jsem tam jen bezmocně ležel jako paralyzovaný. Tělo vůbec nefungovalo. Zápolil jsem s ním jako nezkušený řidič s velmi složitým ovládáním auta. Ale nakonec jsem se

s pomocí astrálních bratří ovládl. Podařilo se mi přinutit tělo, aby fungovalo. Roztřeseně jsem se postavil na nohy a pak jsem málem zděšeně vykřikl, protože jsem zjistil, že jdu pozpátku, místo dopředu. Zakymácel jsem se a znovu upadl. Byla to skutečně děsivá zkušenost. Z toho těla mi bylo opravdu zle a bál jsem se, že jej nikdy nebudu schopen ovládat.

Ležel jsem obličejem k zemi a prostě se nemohl hýbat. Pak jsem koutkem oka zahlédl, že vedle mne stojí ti dva lamové a jsou skutečně znepokojeni tím, jaké s tím mám potíže. Zavrčel jsem: „No, tak si to zkuste sami, a uvidíme, jestli bude tahle ohavná věc dělat to, co jí řeknete !”

Náhle jeden z lamů promluvil: „Lobsangu ! Tvé prsty se hýbou, teď to zkus s nohama.” Zkusil

jsem to a uvědomil jsem si, že mezi východními a západními těly je neuvěřitelný rozdíl. Nikdy bych si nepomyslel, že je něco takového možné, ale pak jsem si vzpomněl na něco, co jsem slyšel, když jsem pracoval jako technik na lodi. Lodní šroub v západních vodách se musí otáčet jedním směrem, kdežto ve východních vodách by se měl otáčet opačným směrem. Řekl jsem si, že asi budu muset začít úplně znova. A tak jsem se uklidnil, vznesl jsem se ven z těla a zvenku si jej důkladně prohlédl. Pak jsem se znovu nepohodlně nacpal do té slizké a studené věci, do západního těla.

S obrovskou námahou jsem se pokusil postavit, ale znovu jsem upadl. Pak se mi konečně nějak podařilo vyškrábat se na nohy a zády jsem se opřel o přátelský a milý strom.

Náhle se z domu ozval hluk a dveře se rozletěly. Vyběhla z nich žena a říkala: „Ach ! Co jsi to zase udělal ? Pojd' si dovnitř lehnout.“

Docela mne to vyděsilo. Pomyslel jsem na lamy stojící vedle mne a bál jsem se, že při pohledu na ně bude žena křičet, ale zjevně je vůbec neviděla. To bylo pro mne další překvapení.

Já tyto návštěvníky z astrálního světa viděl vždycky, ale když jsem k nim mluvil a vešla jiná osoba... ta jiná osoba si pak myslela, že si mluvím sám pro sebe. Opravdu jsem nechtěl, aby si o mně druzí mysleli, že jsem blázen.

Žena přišla blíž, a když se na mne podívala, objevil se jí na tváři velice polekaný výraz. Vážně jsem čekal, že se začne chovat hystericky, ale ovládla se a vzala mne kolem ramen. Ačkoli

tehdy vůbec nic neřekla, myslím, že cítila, že její manžel navždy odešel a nahradil jej jakýsi cizinec.

Tiše jsem přemýšlel nad tím, jak ovládat tělo a velice pomalu, krok za krokem, se mi podařilo dojít do domu. Tam jsem vyšel do schodů a plácl sebou o něco, co bylo zjevně mou postelí.

Zůstal jsem v pokoji celé tři dny, předstíral nevolnost a trénoval, jak přimět tělo, aby dělalo to, co chci, a snažil jsem se ovládat, protože toto byl opravdu ten nejstrašidelnější zážitek mého života. Přežil jsem všechny možné druhy mučení v Číně, Tibetu i Japonsku, ale tohle byl zcela nový a odporný zážitek. Být uvězněn v těle někoho jiného a muset se naučit, jak je ovládat.

Přemýšlel jsem nad tím, co mne učili před tolika lety, až se to zdálo být v jiném životě.

„Lobsangu," říkali mi, „před dávnou dobou musela skvělá stvoření z dalekého vesmíru a stvoření, jež neměla lidskou formu, ze zvláštních důvodů navštívit Zemi. Kdyby ti tvorové přišli ve své vlastní podobě, přitáhli by příliš mnoho pozornosti. A tak měli vždy připravená těla, do nichž vstoupili, ovládali je a vypadali pak, jako by se tu narodili.

V budoucích dnech," říkali mi, „to také zažiješ a bude to pro tebe naprosto šokující."

A bylo !

Část třetí

Vaše věčné Já

Tato část vám pomůže porozumět duchovnímu světu a rozvinout vaše paranormální schopnosti. Ted' - mnoho let poté, co bylo toto napsáno - se objevilo mnoho podobných knih na toto téma. Pokud bychom tato díla porovnali, ukázalo by se, jak neobyčejně přesné jsou Rampovy popisy aury, paranormálních schopností, cestování mimo tělo do astrálního světa, života na druhé straně, procesu reinkarnace atd. Rampa také popisuje, jaký je život viděný jak z fyzické, tak duchovní stránky.

Mozek a Vyšší Já

Mozek generuje elektrický proud ! Děje se tak chemickým procesem. V lidském těle se nachází stopové množství různých kovů - dokonce takových kovů jako je zinek - a samozřejmě nesmíme zapomínat na to, že lidské tělo je v základu tvořeno uhlíkovými sloučeninami.

V těle je hodně vody a také stopové množství prvků jako hořčík, draslík atd. Kombinace těchto prvků vytváří elektrický proud - sice slaboučký, ale lze jej vypátrat a změřit.

Za použití jistých nástrojů lze změřit mozkové vlny psychicky nemocného člověka. Na hlavu se mu připevní elektrody a několik per pak zapisuje výsledky na pruh papíru. Ony čtyři roztřesené čáry mohou indikovat jisté druhy

nemocí, jimiž pacient trpí. Takovéto nástroje se běžně používají v léčebnách pro psychicky nemocné. Mozek je samozřejmě jistým druhem přijímače informací, jež k nám vysílá Vyšší Já. To zase naopak přijímá různé informace od mozku, jako například nabyté zkušenosti, různá ponaučení ze situací, atd. Vzkazy jsou předávány pomocí *stříbrného vlákna* - shluku velmi rychlých částic, které vibrují a rotují na velice rozmanitých frekvencích a spojují lidské tělo s Vyšším Já.

Tělo tady na Zemi je něco jako stroj na dálkové ovládání, jež řídí Vyšší Já. Možná jste už viděli dětské autíčko na ovládání, které je s dítětem spojeno dlouhým pohyblivým kabelem. Dítě stiskne tlačítko a autíčko jede dopředu, zastaví nebo couvá a díky otáčení volantů může jezdit i

do stran. Lidské tělo by se k tomu dalo velice hrubě přirovnat, protože Vyšší Já, jež nemůže sestoupit na Zem, aby nabralo zkušenosti, posílá na Zem místo sebe tělo.

Všechno, co prožijeme, vše, co si pomyslíme, co uděláme nebo zaslechneme - to vše putuje nahoru a ukládá se v paměti Vyššího Já. Vysoce inteligentní lidé, kteří získávají „inspiraci“ často vědomě přijímají vzkazy od Vyššího Já za pomoci stříbrného vlákna. Leonardo da Vinci i Nikola Tesla byli se svým Vyšším Já neustále v kontaktu. Velcí umělci nebo hudebníci jsou s ním v kontaktu na jedné nebo možná i dvou „linkách“ a pak se vrátí a tvoří pod vlivem „inspirace“. Tato inspirace jim byla více nebo méně sdělena vyššími silami, jež nás ovládají.

stříbrné vlákno nás spojuje s Vyšším

Já podobně, jako pupeční šňůra pojí dítě k matce. Pupeční šňůra je velice složité ústrojí, ale v porovnání se spleťostí stříbrného vlákna je to jen provázek. Vlákno tvoří množství molekul rotujících v neuvěřitelném rozsahu mnoha a mnoha různých frekvencí, ale je naprosto nepostižitelné - alespoň pro lidské tělo. Molekuly jsou příliš rozptýlené, než aby je lidské oko mohlo spatřit. Mnoho zvířat je vidí, protože zvířata vidí a slyší na jiných frekvencích než člověk. Jak víte, psa lze přivolat „tichou“ píšťalkou - tichá se jí říká proto, že lidské ucho ji neslyší - ale psí ano. A zrovna tak zvířata vidí i stříbrné vlákno a auru, protože obojí vibruje na frekvencích, která jsou zvířata schopna zachytit.

Pokud člověk cvičí své schopnosti, je celkem snadno schopen rozšířit rozsah zrakového vnímání, podobně jako může slabý člověk cvičením dosáhnout toho, že uzvedne předmět, jenž by normálně byl daleko mimo jeho fyzické možnosti.

Stříbrné vlákno, to jsou molekuly a vibrace. Dalo by se přirovnat například k rádiovým vlnám, které vědci odrážejí od Měsíce. Vědci při snaze změřit vzdálenost k Měsíci vysílali k jeho povrchu velice tenký paprsek - signál. To je velice podobné jako stříbrné vlákno mezi lidským tělem a jeho Vyšším Já; touto metodou komunikuje Vyšší Já s tělem zde na Zemi.

Vše, co víme my, ví i Vyšší Já. Lidé touží žít duchovně a jít „správnou cestou“. V této touze

po duchovnu se ale vlastně skrývá touha zvýšit vlastní vibrace na Zemi, a za pomoci stříbrného vlákna tak zvýšit i vibrace Vyššího Já. Vyšší Já posílá na Zem část sebe v lidském těle proto, aby se naučilo novým věcem a získalo nové zkušenosti. Každý dobrý skutek zvyšuje naše pozemské i astrální vibrace, ale pokud někomu provedeme něco zlého, pak to naše vibrace naopak sníží. A proto, jestliže provedeme něco špatného, sestupujeme tím nejméně o jednu příčku dolů po žebříku evoluce. Naopak, pokud konáme dobro, pak se naše osobní vibrace přiměřeně zvýší.

Právě proto je tak důležité řídit se starým buddhistickým rčením, jež člověka nabádá, aby „oplácel zlo dobrem a nebál se člověka ani jeho skutků, protože tím, že oplácíme zlo dobrem

a vždy za každých okolností konáme dobro, stoupáme vzhůru a nikdy neklesáme dolů".

Všichni známe nějakého „nízkého“ člověka.

Něco z našich metafyzických vědomostí prosákne do běžného života - podobně, jako když říkáme, že má někdo „černou náladu".

To všechno je záležitostí vibrací a vše záleží na tom, co tělo stříbrným vláknem posílá Vyššímu Já a co Vyšší Já posílá stříbrným vláknem zpět do těla.

Mnoho lidí nechápe, proč nedokážou vědomě navázat kontakt s Vyšším Já. Bez dlouhého tréninku je to poměrně těžké. Předpokládejme, že se nacházíte v Jižní Americe a chcete telefonovat někomu v Rusku, třeba na Sibiř. Ze všeho nejdřív se musíte ujistit, jestli je tam

signál nebo telefonní linka, a pak musíte uvážit časový posun mezi oběma zeměmi. Dále se musíte ujistit, že osoba, s níž chcete telefonovat, je k dispozici a mluví vaším jazykem, a nakonec ještě musíte zjistit, jestli úřady vůbec takové telefonní spojení povolí !

V této fázi vývoje je lepší se vědomým navázáním kontaktu s Vyšším Já raději nezatěžovat, protože žádný kurz ani pár potištěných stránek vám nemohou dát to, k čemu je nutné třeba deset let tvrdě cvičit. Lidé většinou očekávají příliš; Čekají, že si přečtou kurz a okamžitě začnou dělat vše, co dokážou mistři. A mistři přitom studovali po celý život a po mnoho životů předtím ! Přečtěte si tuto knihu, prostudujte ji, rozmýšlejte nad ní, a pokud otevřete mysl - mohlo by se vám dostat osvícení.

Znám mnoho případů, kdy lidé obdrželi jistou informaci a opravdu spatřili nadpozemské bytosti, auru nebo stříbrné vlákno. Mám mnoho zkušeností, jež mohou posílit mé prohlášení, že i vy to dokážete, pokud sami sobě dovolíte věřit !

Pro adepta je snadné podívat se na člověka a skutečně spatřit vnější vrstvy aury a některé z činů, jež subjekt udělal ve dvou nebo třech minulých životech.

Nezasvěceným to může znít fantasticky, ale přesto je to naprostá pravda.

Hmotu nelze zničit. Vše, co existuje, přetrvává. Pokud vytvoříte zvuk, pak vibrace onoho zvuku - energie, jež jej tvoří - pokračuje navždy. Pokud byste se například mohli během okamžiku ze Země dostat na velice vzdálenou planetu,

uviděli byste - pokud byste k tomu měli správné nástroje - obrázky událostí, jež se na Zemi odehrály před tisíci a tisíci lety. Světlo se pohybuje konečnou rychlostí a nikam nemizí, takže pokud byste se dostali dostatečně daleko od Země (okamžitě), spatřili byste stvoření Země ?

Ale to nás odvádí od tématu, o němž jsme hovořili. Chtěl jsem poukázat na to, že podvědomí, pokud není ovládáno vědomím, dokáže spatřit věci, jež jsou daleko mimo dosah vědomí. Osoba s nadáním jasnozřivosti dokáže dobře rozpoznat, s kým se to vlastně setkává. Je to pokročilá forma psychometrie, mohli bychom ji nazvat vizuální psychometrií.

Každý, kdo vůbec dokáže vnímat, může vycítit auru, i když ji ve skutečnosti nevidí. Kolikrát už vám byl někdo okamžitě sympatický nebo nesympatický, aniž byste s ním vůbec promluvili? Nevědomé vnímání aury tyto pocity vysvětluje. Kdysi auru viděli všichni lidé, ale kvůli tomu, že toho různě zneužívali, o tuto schopnost přišli. V následujících několika stoletích lidé znovu nabudou schopností telepatie, jasnozření a dalších schopností.

Podívejme se podrobněji na téma sympatií a nesympatií: každá aura sestává z mnoha barev a mnoha barevných pruhů. Barvy i barevné pruhy spolu musí ladit, aby se k sobě lidé hodili. Často se stává, že manžel a manželka se k sobě v jedné nebo dvou věcech výborně hodí, ale v jiných se naprosto liší. To je způsobeno tím,

že vlnová podoba aury souhlasí s vlnovou podobou aury partnera jen v jistých bodech a v těchto bodech pak nastává naprosté porozumění. Říkáme například, že některé dvojice jsou jako opačné póly, a v takovém případě se k sobě rozhodně nehodí. Pokud dáváte přednost jinému pojetí, pak by se dalo říct, že lidé, kteří se k sobě hodí, mají aurické barvy, jež spolu ladí a harmonizují, zatímco ti, kdo se k sobě nehodí, mají barvy, které se přebíjejí a společně jsou opravdu nepříjemné na pohled.

Existují různé druhy lidí. Lidé se stejnými zájmy mají shodné frekvence. Lidé stejného typu se pohybují ve skupinách. Na ulici můžete spatřit celou skupinu děvčat nebo skupiny mladíků postávajících na rozích a tvořících gangy.

To proto, že tito lidé vibrují na stejných frekvencích a mají podobné typy aury. Závisí jeden na druhém, pociťují magnetickou přitažlivost jeden k druhému a osoba, jež celé skupině dominuje, ji ovlivní jak v dobrém, tak ve špatném. Mladí lidé by měli být disciplinováni, měli by se naučit ovládat své základní pocity tak, aby se rozvíjela celá rasa.

Jak víme, člověka obklopuje aura vejcovitého tvaru. Pro většinu průměrných, zdravých lidí je obvyklá pozice člověka v centru aury. Pokud je ale člověk psychicky nemocný, nenachází se v úplném středu. Mnozí lidé říkají: Dneska jsem nějak mimo. To může být právě v situacích, kdy je člověk vychýlen mimo střed vejcovitého tvaru aury. Lidé s rozdvojenou osobností se od

průměru úplně liší. Jejich aura může mít z poloviny jednu barvu a z poloviny úplně jinou. V případě, že jde o výraznou poruchu osobnosti, může aura takových lidí vypadat jako dva vejcovité tvary přiložené k sobě v různém úhlu. Psychická nemoc by neměla být brána na lehkou váhu. Terapie šokem může být velmi nebezpečná, protože může vytrhnout astrální formu z těla. Ale šoková terapie byla navržena (vědomě nebo nevědomě !) hlavně k tomu, aby se ona dvě aurická „vejce“ sloučila v jedno. Často při tom dojde k „vypálení“ neuronových vzorů v mozku. Rodíme se s jistými možnostmi a omezeními ve zbarvení aury, ve frekvenci vibrací a v dalších věcech. Opravdu odhodlaný člověk může svou auru vylepšit. Bohužel je ale mnohem snadnější její stav zhoršit ! Například

Sokrates věděl, že by byl velmi dobrý vrah, ale nechtěl se poddat tlaku osudu, a tak změnil svou životní cestu. Místo aby vraždil, byl jedním z nejmoudřejších mužů své doby. Pokud chceme, můžeme všichni pozvednout své myšlenky na vyšší úroveň, a pomoci tak svým aurám. Člověk se špinavě červenou barvou v auře (což ukazuje na silnou sexualitu) může zvýšit vibrace červené tím, že přemění sexuální touhy na jiný druh energie, jež jej pak bude pohánět k mnohem konstruktivnějšímu životu.

Aura zmizí brzy po smrti, ale éterické tělo může poměrně dlouho přetrvávat. Záleží

na zdravotním stavu jeho bývalého majitele.

Éterické tělo se může proměnit v nemyslíciho ducha, jenž se pořád za něčím nesmyslně honí.

Mnoho lidí na venkově už vidělo, jak se na

hřbitově objevují namodralá světla lidských tvarů nad hroby těch, kdo byli nedávno pohřbeni. Toto světlo je obzvláště viditelné v noci. Znamená to ovšem pouze to, že se z rozkládajícího fyzického těla uvolňuje éterické tělo.

Nízko vibrující aura má matné, špinavé barvy, z nichž se člověku spíše dělá špatně, než aby jej přitahovaly. Čím vyšší vibrace, tím jasnější barvy aury. Nejsou křiklavé, ale jasné v duchovním smyslu. Dá se říct, že čisté barvy jsou nádherné, zatímco špinavé barvy jsou odpudivé. Dobré skutky vyjasňují barvy aury. Po špatném skutku se cítíme mizerně nebo máme špatnou náladu. Dobré skutky a pomoc ostatním nám pomáhají vidět svět v růžových barvách.

Je nezbytné mít neustále na mysli, že barva je hlavním indikátorem schopností člověka.

Barva se samozřejmě mění se změnou nálady, ale základní barvy se nemění, pokud člověk nevylepší (nebo nepokazí) svůj charakter.

Můžete to brát tak, že základní barvy se nemění, ale dočasné barvy fluktuují a mění se dle nálady.

Když se díváte na pět základních barev aury, měli byste se ptát:

1. Jaká je to barva ?

2. Je čistá, nebo špinavá ? Jak dobře vidím skrze ni ?

3. Víří v různých oblastech, nebo zbarvuje téměř neustále pouze jedno místo ?

4. Je to souvislý barevný pás, jenž drží tvar, nebo se mění a má nepravidelné okraje ?

5. Musíme se také ujistit, že neodsuzujeme člověka pouze na základě barev jeho aury. Je velice snadné se na někoho podívat a představovat si, že vidíme zašlé a nejasné barvy, ale ony takové ve skutečnosti vůbec být nemusejí. To naše vlastní špatné myšlenky a předsudky mohou způsobit, že barvy budou vypadat mdle a špinavě. Pamatujme, že při pohledu na auru jiného člověka nejdřív musíme prohlédnout skrze tu svoji !

V lidském těle, jež se skládá z molekul a jistého množství volného prostoru mezi atomy, se nacházejí také další těla - *jemnohmotná těla, duchovní těla* anebo to, co nazýváme *astrálními těly*. Jemnohmotná těla jsou co do složení stejná jako fyzické lidské tělo - skládají se z molekul.

Ale stejně jako mají hlína, olovo nebo dřevo odlišná složení a různou hustotu, tak i jemnohmotná těla se od fyzických liší. Mají méně molekul s většími rozestupy, proto se může duchovní tělo vejít do fyzického těla v tom nejtěsnějším kontaktu a ani jedno z nich nezabírá prostor, který potřebuje to druhé.

Astrální a fyzické tělo spojuje stříbrné vlákno, což je masa molekul vibrujících obrovskou rychlostí. Jistým způsobem se podobá pupeční šňůře, jež spojuje matku a dítě; matka nenarozenému dítěti předává impulzy, emoce i potravu.

Když se dítě narodí a přestřihne se pupeční šňůra, pak dítě opustí život, kterým žilo předtím, osamostatní se a začne žít odděleným životem.

Už není součástí matky, „zemře“ jako část matky a pokračuje dál ve své vlastní existenci.

Stříbrné vlákno spojuje Vyšší Já a lidské tělo a během každé minuty existence fyzického těla se mezi ním a Vyšším Já předávají dojmy a prožitky.

Dojmy, pokyny, poučení, a občas dokonce i duchovní výživa, to vše putuje z Vyššího Já do lidského těla. Až nastane smrt, stříbrné vlákno se přeručí. Duch odejde a tělo za sebou zanechá jako pohozené šaty.

Nechci to zde více rozebírat, ale chtěl bych poznamenat, že existuje větší počet „duchovních těl“. Momentálně se zabýváme fyzickým a astrálním tělem. Ale v našem současném stadiu duchovního i fyzického vývoje existuje

devět různých těl a všechna jsou propojena stříbrným vláknem. Avšak nás teď víc zajímá astrální cestování a témata úzce spojená s astrálními světy.

Člověk je duch uzavřený v těle z masa a kostí. Je tomu tak proto, aby se mohl učit a nabírat různé zkušenosti, čehož by samotný duch bez spojení s tělem nebyl schopen. Člověk, to je stroj řízený a ovládaný Vyšším Já. Někteří používají termín *duše*, já používám *Vyšší Já*, protože je to vhodnější. Duše, to je něco jiného a ve skutečnosti stoupá do ještě vyšších sfér. Vyšší Já je správce, řidič těla. Lidský mozek funguje jako retranslační stanice nebo telefonní ústředna, jež udržuje stroj při životě, pohybuje svaly a spouští jisté duševní procesy. Předává také zpět Vyššímu Já vzkazy a dojmy z prožitků.

Pokud se člověku podaří vymanit se z omezení těla, podobně jako řidič dočasně opouští vozidlo, pak může spatřit vyšší duchovní svět a může zhodnotit, co se naučil v těle. Ale my zde mluvíme o fyzickém a astrálním těle, možná s krátkou zmínkou o Vyšším Já. Upozorňuji zde obzvláště na astrální tělo, protože díky němu může člověk během okamžiku cestovat na vzdálená místa. Může se kdykoli podívat kamkoli a může se i podívat, co dělají příbuzní nebo staří známí. S trochou cviku můžou lidé navštívit města a knihovny po celém světě. Pokud člověk cvičí, je jednoduché navštívit jakoukoli knihovnu a podívat se na jakoukoli stránku jakékoli knihy. Většina lidí si myslí, že tělo nemohou opustit. To proto, že lidé na Západě jsou celý život vychováváni v tom,

že nemají věřit věcem, na něž si nemohou sáhnout a jež nemohou roztrhat na kousky a pak o nich diskutovat v bezvýznamných souvislostech.

Vědomosti Vyššího Já nejsou nijak omezeny. Existují velice skutečné hranice schopností těla - myslím tím fyzického těla. Téměř všichni lidé na Zemi opouštějí tělo během spánku. Když se potom vzbudí, říkají, že se jim něco zdálo, protože - a to opakuji - lidé jsou vedeni k tomu, aby věřili, že záleží jedině na pozemském životě. Učí je, že ve spánku nikam necestují a fantastické zážitky jsou vykládány jako sny. Mnozí lidé, kteří věří, že můžou opustit své tělo, dokážou cestovat rychle na velké vzdálenosti. Vracejí se do těla o mnoho hodin později a jsou

si naprosto vědomi všeho, co dělali, viděli a prožili. Opustit tělo a cestovat po astrálních světech dokáže téměř každý, ale je třeba věřit, že to dokážeme. Je vcelku zbytečné myslet neustále na to, že něčemu nevěřím nebo že něco nedokážu. Ve skutečnosti je astrální cestování neuvěřitelně jednoduché, pokud člověk překoná počáteční strach.

Strach člověka velice brzdí. Většina lidí musí nejdřív potlačit instinktivní strach z toho, že opustit tělo znamená zemřít. Někteří lidé se k smrti bojí toho, že se nebudou moci vrátit zpátky nebo že jejich tělo mezitím obsadí někdo jiný. To je absolutně nemožné, pokud to onen člověk sám neumožní tím, že má strach. Člověk, který se nebojí, nemůže dojít újmy, ať už se mu přihodí cokoliv. Při astrálním cestování nelze

stříbrné vlákno přetrhnout a do těla se nemůže dostat někdo jiný, pokud ho jasně nepozveme tím, že budeme vyděšení.

Vždy - VŽDY - se můžeme vrátit do těla, právě tak jako se ráno probudíme ze spánku. Jediné, čeho je třeba se bát, je strach; strach představuje jediné nebezpečí. Všichni víme, že představy, jež nás děsí, se ve skutečnosti dějí velice zřídka !

Myšlenky jsou hned po strachu další slabinou, protože myšlení - nebo rozum - představuje opravdový problém. Myšlenky a rozum mohou člověka odradit od toho, aby zdolával vysoké hory; rozum nám tvrdí, že uklouzneme, zřítíme se a rozbijeme se na kousky, a proto bychom měli myšlenky a rozum potlačit. Naneštěstí

nemají zrovna dobrou reputaci. Myšlenka !
Přemýšleli jste někdy o myšlence ? Co je
to myšlenka ? Kde myslíme ? Provádíme
myšlení z vršku hlavy ? Nebo ze zadní části
hlavy ? Nebo myslíme obočím ? Nebo ušima ?
Přestaneme myslet, jestliže zavřeme oči ? Ne !
Myšlenky se objeví kdekoli a kdykoli, jestliže
se na něco soustředíme a přemýšlíme nad tím.
Tento jednoduchý a základní fakt nám může
pomoci dostat se ven z těla a do astrálního světa
a umožní to našemu astrálnímu tělu vznášet
se lehce jako vánek. Zamyslete se nad tím,
pomyslete, kolikrát už vás myšlenky zadržely -
to proto, že myslíme na překážky
a nepojmenovatelný strach. Myšlenka
se nachází tam, kam se soustředíme. Je uvnitř
nás jen proto, že myslíme na sebe, a protože

si myslíme, že myšlenka musí být uvnitř těla. Ale myšlenka je tam, kde ji chceme mít a kde jí nařídíme, aby byla.

Pokud by se lidé nenechávali omezovat strachem, mohli by z nich být bytosti s mnohonásobně lepšími schopnostmi, a to jak fyzickými, tak psychickými. Uvedu příklad: slabý, bázlivý muž sejde z chodníku a vstoupí do vozovky s velmi silným provozem.

Myšlenkami je někde daleko, možná myslí na práci nebo na to, jakou náladu bude mít jeho žena, až večer přijde domů. Možná dokonce myslí na nezaplacené účty ! Náhle se ozve troubení blížícího se auta a onen muž bezmyšlenkovitě skočí na chodník tak fantastickým skokem, že by to za normálních okolností nedokázal ani trénovaný sportovec !

Kdyby se tento muž nechal omezit myšlenkovým procesem, zdrželo by ho to - auto by ho srazilo. Nepřítomnost myšlenek dovolila neustále bdělému Vyššímu Já vyburcovat svaly dávkou adrenalin, jenž způsobil, že muž skočil mnohem dále než obvykle a provedl akci dříve, než se do toho mohla vložit myšlenka.

Lidé na Západě se učí, že myšlení odlišuje člověka od zvířat. Nekontrolované myšlenky ale při astrálním cestování člověka omezují mnohem více než zvířata ! Téměř každý by souhlasil, že kočky vidí věci, které lidé nevidí. Spousta lidí se setkala s tím, že zvířata viděla ducha nebo věděla, co se stane, dlouho předtím než si to uvědomili lidé. Zvířata užívají odlišný systém „rozumu“ a „myšlení“. Můžeme tak činit i my !

Nejdřív ale musíme ovládnout svůj rozum, musíme dostat pod kontrolu všechny ty jalové myšlenky, jež se nám neustále honí i plíží hlavou. Posad'te se na pohodlném místě, kde se můžete úplně uvolnit a kde vás nebude nikdo rušit. Pokud si přejete, zhasněte světlo, protože by vás mohlo rušit. Chvíli jen tak sed'te.

Probírejte se myšlenkami, pozorujte je, dívejte se, jak se vám plíží do vědomí, jak se každá z nich hlásí o pozornost - ta hádka v kanceláři, nezaplacené účty, náklady na živobytí, světová situace, co byste rádi řekli svému nadřízenému... a pak je prostě všechny odsuňte pryč !

Představte si, že sedíte v úplně temné místnosti na vrcholku mrakodrapu a před vámi je obrovské panoramatické okno zakryté černým závěsem. Závěs nemá žádný vzor, nic, co by vás mohlo

rušit. Soustředte se na závěs. Ze všeho nejdříve se ujistěte, že se vám myslí (kterou představuje ten černý závěs) nehoní žádné myšlenky, a pokud by se přece jen nějaké objevily, vytlačte je zpět za hranici. Dokážete to; je to jen otázka cviku. Po nějakou dobu se na okraji černého závěsu budou míhat myšlenky, ale vytlačte je a přinutte je odejít. Pak se znovu soustředte jen na závěs. Poté jej odhrňte, abyste se mohli podívat, co je za ním.

Znovu opakuji, že až se budete dívat na smyšlený závěs, budou se vás pokoušet rušit všechny možné myšlenky. Budou se tlačit dovnitř a snažit se upoutat vaši pozornost. Odsuňte je pryč, vědomě je vytlačte, nenechte se jimi rušit (ano, uvědomuji si, že už jsem to říkal, ale je to opravdu důležité). Až se dokážete alespoň

na okamžik soustředit na obraz naprosté temnoty, ucítíte jakési „přepnutí“ a ozve se zvuk, jako by se trhal kus pergamenu. Pak najednou uvidíte věci daleko mimo náš obyčejný svět, uvidíte jiné dimenze, kde mají čas a vzdálenosti úplně nový význam. Pokud budete toto cvičení provádět často a pravidelně, přijdete na to, že dokážete ovládat své myšlenky stejně jako adepti a mistři.

Zkuste to a cvičte, protože pokud se chcete rozvíjet, musíte cvičit a cvičit, dokud neovládnete volně plynoucí tok myšlenek.

Naučte se používat astrální tělo

Myšlenka se nachází tam, kde chceme, aby byla. I mimo naše tělo, pokud si to přejeme. Pojd'me

si to trochu procvičit. Opět bude potřeba, abyste si našli místo, kde budete úplně sami a kde vás nebude nic rušit. Budete se snažit dostat ven z těla. Je třeba, abyste byli sami a uvolnění a možná bude snazší, když si k tomu lehnete, třeba na postel. Ujistěte se, že vás opravdu nikdo nebude rušit a nezkazí vám tím tento experiment. Uvolněte se, dýchejte pomalu a myslete na to, co chcete udělat. Pak se zaměřte na místo asi dva metry od vás. Zavřete oči, soustředte se a *přimějte se* myslet na to, že se - vaše skutečné Já, astrální Já - díváte na své tělo asi ze vzdálenosti dvou metrů. Myslete na to ! Procvičujte to ! Soustředte se ! Po nějaké době procvičování najednou ucítíte slabý, jakoby elektrický šok a pak před sebou

uvidíte ležet své tělo se zavřenýma očima - asi dva metry před sebou.

Napoprvé vás to bude stát hodně námahy.

Možná se budete cítit, jako byste byli uvnitř velkého gumového balónu. Budete tlačit na stěny a snažit se dostat ven. Budete tlačit a snažit se, ale jako by se nic nedělo. Pak jako by to už už mělo přijít. A pak se vám konečně podaří prorazit ven a uslyšíte slabé prasknutí, jako by praskl balónek. Nebojte se, nenechte se vyděsit, protože pokud se nebudete bát, budete moci pokračovat dál a dál a nebudete mít žádné potíže. Ale pokud se budete bát, vrátíte se do fyzického těla a pak budete muset začít někdy jindy a úplně od začátku. Jestliže vyděšeně vletíte zpět do těla, už nemá cenu zkoušet

to tentýž den znovu, protože jen těžko uspějete. Budete se na to muset nejdřív vyspat.

Pojďme ještě trochu dál. Představme si, že jste se za pomoci této jednoduché metody dostali ven z těla a teď tam stojíte, díváte se na tělesnou část svého Já a přemýšlíte, co dál. Nezatěžujte se teď pohledem na své fyzické tělo, uvidíte ho ještě mnohokrát ! Místo toho raději zkuste něco jiného: plujte po pokoji jako líně se vznášející mýdlová bublina. Jste teď lehčí než ona ! Nemůžete spadnout, nemůžete si ublížit. Nechte své fyzické tělo odpočívat. Musíte se o něj samozřejmě dobře postarat ještě předtím, než vaše astrální podoba opustí svůj tělesný příbytek. Ujistěte se, že je vaše fyzické tělo v pohodlí. Pokud si nedáte pozor, mohli byste po návratu zjistit, že máte ztuhlou ruku nebo

skřípnutý nerv v krční páteři. Dejte pozor, aby kolem vás nebyly žádné ostré hrany, jež by vám mohly tlačit na nervy. Pokud byste například nechali fyzické tělo ležet tak, že ruka bude přesahovat přes okraj postele, mohlo by se stát, že vznikne otlak a později v ruce ucítíte mravenčení. Znovu tedy opakuji, že je třeba, aby vaše tělo bylo před jakýmkoli pokusem ho opustit v naprostém pohodlí.

A teď volně plujte a nechte se unášet po místnosti. Pohybujte se pomalu a nevzrušeně kolem, jako se vznáší mýdlová bublina.

Prozkoumejte strop a místa, kam byste se za normálních okolností nepodívali. Zvykněte si na základní astrální pohyb, protože pokud si nezvyknete na volný pohyb po místnosti, nemůžete se bezpečně vypravit ven.

Zopakujeme si instrukce k astrálnímu cestování trochu jinými slovy. Ležíte na zádech v posteli. Ujistili jste se, že celé tělo má pohodlí, že žádné nerovnosti netlačí na nervy. Nemáte ani zkřížené nohy, protože pokud by tomu tak bylo, mohlo by v místě překřížení dojít k narušení krevního oběhu a nohy by vám mohly znecitlivět. Ležíte klidně a uvolněně, nic vás neruší a ničeho se nebojíte - myslete jen na to, jak dostat astrální tělo ven z toho fyzického.

Uvolněte se a pak se uvolněte ještě víc.

Představte si tvar svého astrálního těla jako jakéhosi ducha, jenž se lehce odděluje od fyzického těla a pluje vzhůru jako chmýří v lehkém letním vánku. Nechte jej stoupat a mějte oči zavřené. Jinak by se vám při několika prvních pokusech mohlo stát, že se leknete tak,

až sebou škubnete. A škubnutí by mohlo být natolik prudké a rušivé, že vtáhne astrální tělo do jeho běžné pozice ve fyzickém těle.

Lidé sebou obvykle různě škubou při usínání. Většinou je to tak prudké, že to člověka úplně probudí. Toto škubnutí je způsobeno příliš násilným oddělením astrálního těla od toho fyzického. Jak už jsem říkal, téměř každý ve spánku astrálně cestuje, ačkoli většina lidí si tyto výlety nepamatuje. Ale zpátky k astrálnímu tělu.

Myslete na to, jak se vaše astrální tělo postupně lehce odděluje od fyzického těla a stoupá vzhůru, tak do výšky půl až jednoho metru nad fyzickým tělem. Tam se zastaví a jemně se pohupuje. Možná už jste někdy při usínání

pocítili jemné houpání - to je právě houpání astrální formy. Tělo se nad vámi vznáší, nejspíš se malinko pohupuje a je s vámi spojeno stříbrným vláknem, jež vede od vašeho fyzického pupku k pupku astrálního těla.

Nepozorujte se příliš důkladně, protože byste se mohli leknout a trhnout sebou - a to by vás vtáhlo zpět a museli byste začít někdy jindy a úplně od začátku. Předpokládejme, že máte na paměti mé varování a neškubete sebou. Pak se bude vaše astrální tělo po nějakou dobu jen tak vznášet. Nic nedělejte, na nic nemyslete a dýchejte mělce. Pamatujte - toto je poprvé, kdy jste vědomě mimo své fyzické tělo a musíte být opatrní.

Pokud se nebojíte a neškubete sebou, astrální tělo pomalu odpluje. Jen tak se přesune na druhou stranu postele nebo k jejím nohám - a tam velice jemně a nenásilně postupně klesne tak, že se bude nohama téměř dotýkat podlahy. A pak, až měkce přistane, dokáže se vaše astrální tělo podívat na fyzické tělo a po návratu zpět mu předá, co vidělo.

Část čtvrtá

Co se skrývá za jednou desetinou

V této části Rampa mluví o procesu smrti, o posmrtném životě a o astrálních světech. Odpovídá také na některé z otázek týkajících se UFO, náboženství a budoucího vývoje Země během následujících kosmických věků.

Proces smrti

Nejprve se budeme zabývat osobou, jež opouští Zemi. Tato osoba je obvykle velice nemocná a „smrt“ přichází jako následek totálního kolapsu mechanismu lidského těla. Tělo již nelze dále

udržovat při životě, nelze ho operovat a mění se ve vězení, v němž už duch nemůže vydržet a nakonec jej opustí. Jak bychom měli nazývat to, co odešlo z mrtvého těla a ze známého a pevně ohraničeného prostředí Země ? Duše, Vyšší Já nebo Duch ? Nebo nějak jinak ? Říkejme tomu pro změnu *duše*. Duše se tedy najednou nachází v podivném prostředí, kde je schopna dělat a vnímat mnohem více než těmi slabými, hmotným smysly na Zemi.

Tady na Zemi se musíme vláčet pěšky nebo sedět v plechovce, které říkáme auto, a pokud nemáme dostatek peněz cestu letadlem, jsme připoutaní k zemi. Ale až se dostaneme ven z těla, bude tomu jinak, protože mimo tělo, v nové dimenzi, již nazýváme *astrálním světem*, budeme moci libovolně cestovat okamžitě, jen

co na to pomyslíme. Nebudeme muset čekat na autobus nebo vlak, nebudeme se muset mačkat v autě ani v letadle - kde ostatně člověk stráví často delší dobu čekáním na odbavení než samotným letem.

V astrálním světě lze cestovat tak rychle, jak sami chceme. Výraz „chceme“ používám záměrně, protože si sami určíme rychlost, výšku i směr cestování. Pokud si například budeme chtít v astrálním světě vychutnat nádhernou krajinu plnou zeleně a rozlehlých jezer, můžeme plout vzduchem lehce jako chmýří těsně nad zemí nebo nad vodou, anebo můžeme vystoupat výš a vznášet se nad vrcholky astrálních hor.

V této nádherné nové dimenzi prožijeme tolik změn, že pokud si nedáme pozor, mohli bychom

zapomenout na ty, kdo pro nás smutní na té
příšerné staré kouli jménem Země, již jsme
nedávno opustili. Mohli bychom zapomenout, ale
pokud po nás budou lidé na Zemi truchlit
opravdu příliš hluboce, pocítíme nevysvětlitelnou
bolest a podivné pocity smutku a žalu. Kdo z vás
trpí zánětem nervů nebo chronickou bolestí
zubů, ten ví, jaké to je; náhle vás nerv zabolí tak
prudce, že téměř nadskočíte. Podobně je tomu
v astrálním světě. Pokud po nás někdo opravdu
hluboce smutní, místo aby dál žil svůj život, pak
nás tím zdržuje a zbytečně poutá zpět k sobě,
čímž brzdí náš rozvoj.

Přeskočme prvních pár dní v astrálním světě
a přesuňme se do doby, kdy vstoupíme do síně
vzpomínek. Rozhodli jsme se, co budeme dělat
v astrálním světě, jak budeme pomáhat druhým

a co se chceme naučit. Představme si, že jsme plně zaměstnání pomáháním a učením, a najednou jako by nás neviditelná ruka zezadu štípala do krku - štípe nás a tahá za kůži - rozptyluje nás to, velmi nám to ztěžuje učení a pomoc druhým, protože se nemůžeme plně soustředit na to, co bychom měli dělat, a to všechno kvůli tvrdošíjnému vyrušování těch, kdo nás na Zemi oplakávají.

Zdá se, že si mnoho lidí myslí, že mohou navázat kontakt s těmi, kdo odešli, tak, že někde v krámku v zapadlé uličce najdou médium, zaplatí mu a prostě obdrží vzkaz, jako by za pomoci média telefonovali. Ale ani s telefonováním to není tak jednoduché.

Zkuste si telefonovat z Kanady do Španělska !
Zkuste si telefonovat z Uruguaye do Anglie !
Nejprve budete mít potíže s tím, že prostředník na Zemi (tedy něco jako spojovatelka), nezná okolnosti a nemusí ani znát jazyk, jímž chceme hovořit. A pak se na drátě ozývá spousta šumů, klikání a praskání, může být špatný příjem a občas spojení vůbec není možné.

A přece tady na Zemi známe alespoň telefonní číslo, jež chceme volat. Ale kdo nám sdělí telefonní číslo člověka, který nedávno opustil Zemi a teď žije v astrálním světě ? Telefonní číslo v astrálním světě ? Dobře, není to zase takový nesmysl, protože každý člověk v každém světě má svou osobní frekvenci, osobní vlnovou délku. Tak jako mají své frekvence rádio BBC a Hlas Ameriky, mají své frekvence i lidé.

Jestliže tyto frekvence známe, můžeme si naladit rádio, pokud jsou k tomu vhodné atmosférické podmínky, pokud je správný denní čas a pokud stanice opravdu vysílá. Není možné naladit a být si bezvýhradně jistý, že stanici opravdu uslyšíme - z jednoduchého důvodu, že se prostě může něco pokazit.

Totéž platí pro lidi, kteří odešli z tohoto života. Můžeme s nimi navázat kontakt, pokud známe jejich osobní frekvenci a pokud oni jsou schopni na této frekvenci přijímat telepatické vzkazy. Ale ve většině případů -jestliže není médium opravdu velice zkušené - to pokazí škodolibé bytosti, jež předstírají, že jsou lidé, a které dokážou vyčíst, po čem žadatel touží.

Předpokládejme, že paní Brown, která nedávno ovdověla, chce navázat kontakt s panem Brownem - nedávno osvobozeným člověkem, jenž unikl pozemským strastem na druhou stranu. Jedna z těchto nižších bytostí, jež ovšem nejsou lidmi, vnímá, na co se chce paní Brown svého manžela zeptat a dokáže v jejích myšlenkách přečíst, jak pan Brown mluvil a jak vypadal.

A jako zlobivý kluk, kterému se nedostalo potřebného vychování, může taková bytost zmanipulovat médium a dát mu popis pana Browna, který právě získala z mysli paní Brown ! Médium podá „překvapující důkaz“ navázaného kontaktu tak, že do detailu popíše vzhled pana Browna, který „právě stojí tady vedle“. Hodně zkušenou osobu nelze takto podvést, ale

opravdu zkušených lidí je málo a většinou na takové věci nemají čas. A co víc, když se do toho vloží peníze, tedy pokud někdo za takové sezení požaduje platbu, vyvolá tím nižší vibrace a často zabrání skutečnému předání vzkazu.

Není pěkné ani fér ubližovat svým smutkem člověku, jenž opustil Zemi, a omezovat ho v práci, kterou teď vykonává jinde. Konec konců, jak by se vám líbilo, kdybyste se zabývali důležitým úkolem a někdo neviditelný by vás neustále štípal zezadu do krku, strkal do vás a blábolil vám cosi do ucha ? Určitě byste se nedokázali soustředit a jistě byste si o svém trýzniteli nemysleli nic dobrého. Můžete si být jistí, že pokud jste onoho člověka, jenž odešel ze Země, skutečně milovali a on miloval vás, pak

se znovu setkáte, protože k sobě budete přitahováni, až také opustíte Zemi.

V astrálním světě nemůžete potkat nikoho, koho nenávidíte nebo kdo nenávidí vás. K tomu nemůže dojít, protože by to narušilo harmonii astrálního světa, a tak to prostě být nemůže.

Samozřejmě, že při astrálním cestování se můžete dostat do nižšího astrálu, což je, dalo by se říct, čekárna nebo vstupní prostor do skutečného astrálního světa. V nižším astrálu můžete s jistým zápalem diskutovat o rozdílných názorech, ale ve vyšších sférách ne.

A proto pamatujte: pokud člověka skutečně milujete a on opravdu miluje vás, pak se znovu setkáte, i když na úplně jiné úrovni. Všechny neshody ze Země budou ty tam. V astrálním

světě nikdo nelže, protože tam všichni vidí auru. Pokud obyvatel astrálu zalže, pak se o tom každý okamžitě dozví, neboť lež naruší osobní vibrace a změní se barva aury. Proto se každý brzy naučí mluvit pravdu.

Zdá se, že lidé se domnívají, že pokud pro zemřelého nevystrojí bohatý pohřeb a nezmítají se smutkem, neprokazují mu dostatečnou úctu. Ale tak to není; zármutek je sobecký a velmi vyrušuje i omezuje člověka, jenž právě přišel do astrálního světa. Zármutek může být ve skutečnosti pouhá sebelítost; smutníme sami nad sebou, že jsme ztratili člověka, který toho pro ty, kdo po něm zbyli, tolik udělal. Je ale lepší smutek ovládnout a vyhnout se hysterickým záchvatům, protože to ruší ty, kdo právě odešli. Ukazuje to i na větší respekt a hlubší zamyšlení.

Jak to vypadá v astrálních světech

Astrální světy (ano, množné číslo !) jsou velice skutečné. Věci jsou v těchto světech tak skutečné a pevné, jak se nám jeví tady na Zemi. Vlastě se tam jeví ještě skutečnější, protože tam každý disponuje dalšími smysly a zvláštními schopnostmi. Uvidíme jiné barvy a uslyšíme jiné zvuky. V astrálním světě se toho dá dělat o tolik víc.

Neexistuje pouze jeden astrální svět. Je jich mnoho - vlastně jich je tolik, kolik je různých lidských vibrací. Nejlépe si to asi lze představit opět za pomoci rádia: v rádiu lze naladit mnoho a mnoho stanic z celého světa. Pokud by tyto stanice zkoušely sdílet stejnou frekvenci, nastal by zmatek a každý by rušil každého. Proto

má každá stanice svou vlastní frekvenci, a pokud chcete poslouchat BBC, naladíte si frekvenci vyhrazenou pro BBC. Pokud chcete nějaké moskevské rádio, naladíte si jeho vyhrazenou frekvenci. Existují tisíce různých rádiových stanic a každá má svou vyhrazenou frekvenci. Každá z nich je oddělená a neruší se s ostatními.

Podobně i v astrálních světech existují různé sféry, jež mají různé frekvence, takže například v astrálním světě X byste našli všechny lidi, kteří jsou jistým způsobem kompatibilní.

V astrálním světě Y byste našli jinou skupinu lidí, kteří jsou zase kompatibilní jiným způsobem.

Níže, tam, kde to nazýváme nižším astrálem, jsou podmínky podobné těm na Zemi -jsou tam různé typy lidí. Obyčejný člověk, který se dostane ven z těla během spánku a astrálně

cestuje, se dostane právě do nižšího astrálu, kde se mohou stýkat různé bytosti. Nižší astrál je místem setkání lidí různých ras a vyznání, a dokonce i z různých světů. Vypadá to tam velice podobně jako na Zemi.

Pokud bychom postupovali výše, zjistili bychom, že frekvence jsou čistší a čistší. V nižším astrálu se můžete s někým pohádat a říct mu, že se na něj nemůžete ani podívat, pokud chcete.

Až se dostanete do vyšších sfér, pak už toto nebudete moci udělat, protože tam se nesečkáte s lidmi, kteří by byli proti vám. Pamatujte tedy, že astrální světy jsou jako rádiové stanice s různými frekvencemi nebo - pokud vám to tak vyhovuje více - jako velká škola s mnoha různými třídami. Každá další třída má vyšší vibrace než ta předchozí. První třída jsou tedy společnou

úrovni (astrálním světem), kde se mohou všichni potkávat a zároveň se tam hodnotí jejich schopnosti. Pak, až splní přidělené úkoly, se dostanou výš a výš, až úplně opustí astrální světy a vstoupí do stavu, v němž už nedochází ke znovuzrození a reinkarnaci a kde se bytosti nacházejí v mnohem vyšších formách bytí, než jsou lidé.

Ale vy chcete vědět, co se stane, až zemřete. Je to opravdu velice jednoduché. Opustíte své tělo, vaše astrální forma odpluje pryč a vstoupí do nižšího astrálu, kde se bude zotavovat z prožitého života, či dokonce smrtelného utrpení zde na Zemi. A po nějaké době, již bychom tady na Zemi považovali za pár dní, si člověk v síni vzpomínek prohlédne celou svou minulost. Uvidí, čeho dosáhl a co se mu nepodařilo. Posoudí

úspěchy a selhání a bude se moci rozhodnout, co se musí naučit v budoucnu a jestli se tedy reinkarnuje hned, nebo stráví nějaký čas (třeba šest set let) v astrálu. Vše bude záležet na tom, co se člověk musí naučit a jakého stupně rozvoje má dosáhnout.

Jedna velice příjemná dáma mi napsala: „Mám takový strach. Tolik se bojím, že zemřu sama a nikdo mi nepomůže, nikdo mi neukáže, kam mám jít po cestě, kterou se budu muset vydat. U vás v Tibetu máte lamy, kteří nasměrují vědomí umírajícího člověka. Já nikoho nemám a hrozně se bojím.“

Jenže tak to není. Nikdo není sám, nikdo „nemá nikoho“. Možná si myslíte, že jste sami, a je docela možné, že poblíž vašeho pozemského

těla během umírání nikdo nebude, ale v astrálu jsou zvláštní pomocníci, kteří čekají u lůžka smrtelně nemocného, takže jakmile se astrální forma začne oddělovat od umírajícího fyzického těla, pomocníci jsou připraveni poskytnout veškerou podporu. Právě tak jako při narození dítěte pomáhají zdravotníci. Smrt na Zemi znamená zrození do astrálního světa a na druhé straně čekají zkušení průvodci, aby poskytli své odborné služby, takže se vůbec není třeba bát. Pamatujte, že až nadejde čas (a jednou pro nás pro všechny nadejde čas odejít z tohoto světa plného smutku), na druhé straně na vás budou čekat lidé. Postarají se o vás a budou o vás pečovat přesně tak, jako lidé na Zemi pečují o nově narozené dítě.

Poté, co se k pomocníkům dostane astrální tělo, jež se právě oddělilo od těla fyzického, zacházejí s ním velmi opatrně a pomáhají mu uvědomit si, kde se nachází. Mnozí lidé, kteří se nepřipravili, si myslí, že jsou v nebi nebo v pekle. Pomocníci jim přesně vysvětlí, kde jsou, a pomůžou jim si zvyknout. Ukážou jim síň vzpomínek a starají se o nově příchozího tak, jak bylo předtím zase postaráno o ně.

A co se týče pekla - víte, nic takového neexistuje. Peklo bylo ve skutečnosti místo blízko Jeruzaléma, kde se odehrávaly soudy. Byla to malá vesnice blízko dvou velmi vysokých skal. Mezi těmi skalami a do jisté vzdálenosti kolem se rozprostírala bublající bažina, z ní vystřikovaly gejzíry sirných par a vždycky to tam hrozně páchlo horkou sírou. V těch

dávných dnech odvezli odsouzence do této vesnice a on pak musel „projít Peklem“.

Postavili ho na jeden konec bažiny a sdělili mu, z čeho byl obviněn. Pak mu řekli, že pokud dokáže přejít bažinu bez úhony, je nevinný, ale pokud se mu to nepodaří a bažina ho pohltí, je vinen. A pak ho postrčili do bažiny - možná třeba tak, že ho voják popíchl kopím do choulostivého místa. Každopádně, ten chudák vběhl do „Pekla“, do kouřících sirných par, po cestě obklopené vařící smůlou, kde se země střásla a zmítala, což vyvolávalo hrůzu i v těch nejsilnějších. Pokud se mu podařilo dostat se na druhou stranu, prošel pekelným údolím, byl zbaven všech obvinění a byl znovu nevinný. Nevěřte tedy tomu, že půjdete do pekla. Nepůjdete, protože nic takového neexistuje.

Bůh, bez ohledu na to jak Ho nazýváme, je dobrotivý a soucitný. Nikoho nikdy nezavrhne a nikoho nikdy neodsoudí k věčnému zatracení. Neexistují žádní čerti, kteří skáčou sem a tam a zapichují vidle do třesoucích se těl hříšníků. To jsou všechno smyšlenky chorých myslí kněží, kteří se snažili ovládnout těla i duše neznalých. Existuje jen naděje a vědomí, že pokud na sobě člověk tvrdě pracuje, může odčinit jakýkoliv zločin, ať byl sebetěžší. Bůh tedy nikoho neztratí a nikdy nikoho neopustí.

Většina lidí se bojí smrti, protože mají špatné svědomí, a kněží, kteří by se měli chovat rozumněji, je učili o pekle, ohni, věčném mučení, zatracení a tak dále. A pak si ten chudák, který si tohle všechno vyslechl, myslí, že až zemře, odnesou ho démoni a budou mu provádět

příšerné věci. Nevěřte tomu, vůbec tomu nevěřte. Já si všechno pamatuji a mohu se kdykoli odebrat do astrálu, a opakuji, že žádné peklo neexistuje a neexistuje ani věčné zatracení. Vždy se dá všechno napravit, vždycky dostanete další šanci a vždy se setkáte se slitováním, soucitem a porozuměním. Ti, kteří tvrdí, že existuje peklo a pekelná muka, to v hlavě nemají v pořádku -jsou to sadisté nebo něco podobného a nemá cenu se jimi vůbec zabývat.

Z toho nebo onoho důvodu se bojíme zemřít; bojíme se zemřít, protože strach je v nás zakořeněný. Kdyby si lidé pamatovali krásy astrálních světů, hnali by se tam v davech, nechtěli by zůstat na Zemi ani o chvíli déle. Chtěli by se vyhnout učení, snažili by se spáchat

sebevraždu, ale sebevražda je velice špatný skutek, protože člověk tím ubližuje sám sobě. Nikomu jinému tím neublíží, ale je to jako zběhnout ze školy života.

Podívejte se na to takhle: jestliže studujete vysokou školu, aby z vás byl kvalitní právník nebo lékař, musíte pilně studovat a skládat zkoušky. Ale pokud v půli cesty k cíli ztratíte odvahu a vzdáte to, pak z vás právník ani lékař nebude. A pokud byste jím chtěli být, musíte sebrat odvahu, vrátit se zpátky do školy a začít znovu studovat. Jenže tou dobou už možná budou jiné osnovy a jiná skripta, a všechno, co jste se naučili předtím, vám nebude vůbec k ničemu a budete muset začít znovu od začátku. Jestliže tedy spácháte sebevraždu, budete se muset vrátit a znovu se vtělit - je to

jako znovu se přihlásit do školy. Znovu se vtělíte a zjistíte, že všechno, co jste se naučili předtím, je už zastaralé, takže jste promarnili celý jeden život, že ? Nepáchejte sebevraždu, protože to nikdy, opravdu nikdy nestojí za to.

To jsme ale docela odbočili od toho, co lidé dělají v astrálu. Hodně záleží na vývojovém stupni konkrétního člověka a na co se onen člověk má připravit. Astrální světy, to jsou opravdu nádherná místa, s překrásnou krajinou plnou barev, o nichž se nám na Zemi ani nesní. Hraje tam velice libá hudba a stojí krásné domy - každý si může postavit dům jen pouhou myšlenkou. (Ale nejsou to imaginární vzdušné zámky, nýbrž pevné domy vhodné pro obyvatele světa dané frekvence.)

Myslíte na to, a pokud na to myslíte dostatečně intenzivně, prostě to najednou je. A stejně je to i se šaty - až vstoupíte do astrálu, budete nazí, stejně jako když jste přišli na Zemi. Pak si rozmyslíte, jaké šaty byste chtěli nosit. Nemusíte je nosit vůbec, ale většina lidí to z nějakého zvláštního důvodu dělá. V astrálu lze spatřit velice pozoruhodné kolekce šatů, protože každý si vytvoří vlastní šaty podle toho, na co zrovna myslí. A stejně si staví i domy - v takovém stylu, o němž zrovna přemýšlejí. Samozřejmě tam neexistují auta, autobusy ani vlaky, protože nejsou potřeba. Proč se mačkat v autě, když se můžete pohybovat rychlostí myšlenky, pokud si to přejete? Jen za pomoci myšlenky můžete navštívit kteroukoli část astrálního světa.

V astrálu lze vykonávat spoustu prací. Můžete pomáhat těm, kdo každou vteřinu přicházejí ze Země. Můžete o ně pečovat a léčit je, protože mnozí příchozí si neuvědomují realitu astrálu. Věří tomu, co je učilo jejich náboženství. Anebo pokud to byli ateisté, pak nevěří vůbec ničemu a jsou obklopeni černočernou lepivou a matoucí mlhou. Dokud alespoň trochu neporozumí tomu, že je zaslepuje jejich vlastní bláznovství, pak jim nelze moc pomoci. A tak je pomocníci následují a snaží se rozvířit mlhu. Jiní pomáhají těm, kdo se mají vrátit zpátky na Zem. Kam chtějí jít, jaké chtějí rodiče, jaké rodinné podmínky, bohatou, nebo chudou rodinu ? Jaké podmínky jim umožní pracovat na úkolech, jež chtějí splnit ? V astrálním světě to všechno vypadá tak

jednoduše, ale sami dobře víte, že na Zemi to vždycky tak jednoduché není.

V nižším astrálu lidé často jedí, a můžou dokonce i kouřit, pokud chtějí ! To, co chtějí jíst, se vlastně tvoří přímo ze vzduchu myšlenkou. To není tak podivné - pomyslete na pránu, ve kterou lidé na Zemi věří. Můžete tedy jíst i pít, co se vám zachce, ale je to všechno trochu hloupé, protože energii tam všichni získávají ze vzduchu a jídlo a pití jsou jen zvyk. Člověk se těchto zvyků většinou rychle zbaví a je to tak lepší. Ale vidíte, že v nižším astrálu většinou lidé dělají to, co dělali na Zemi.

Ano, v astrálu existuje i sex, ale je mnohem, mnohem lepší než cokoli, co byste mohli prožít na Zemi, protože v astrálu budete mít mnohem

více pocitů. Takže pokud jste na Zemi neměli příliš vyvážený sexuální život, pamatujte, že v astrálu to bude jiné, protože je nutné, aby člověk žil v rovnováze. Samozřejmě, že čím výše v astrálních světech člověk stoupá, tím vyšší bude mít vibrace, a tím lepší i příjemnější budou jeho prožitky a celé bytí bude mnohem uspokojivější. Mnoho lidí na Zemi je členem nějaké skupiny. Například (a opravdu je to jen příklad), můžete patřit do skupiny deseti lidí, kteří dohromady tvoří jeden astrální celek. Na Zemi žije těchto deset lidí a možná tři, čtyři, pět nebo šest jich zemře; ale ti, již se navrátí do astrálu, se necítí dokonale, dokud není pohromadě celá skupina. Takovou věc je velmi těžké vysvětlit, protože s tím mají co dělat jiné dimenze, které tady na Zemi ani nejsou známy, ale určitě už jste

někdy pocítili velmi zvláštní náklonnost k nějakému člověku, jehož jste předtím třeba vůbec neznali.

Možná jste měli pocit, že si s ním velmi dobře rozumíte, a když odešel, byla to pro vás velká ztráta. Je docela dobře možné, že je ten člověk členem vaší skupiny, a až zemřete, znovu se spojíte do jednoho celku. Na Zemi jsou takoví lidé jako tykadla, aby za ten krátký záblesk vědomí, jež tady na Zemi vnímáme jako dlouhý život, získala různé vjemy a zkušenosti. A když se pak takoví lidé - ona tykadla - stáhnou zpátky, mají najednou k dispozici prožitky z deseti životů najednou. Člověk musí jít na Zem, aby se poučil o těžkostech života, protože v astrálu nic takového prožít nemůže.

Ne každý je členem nějaké skupiny, ale i vy nejspíš znáte celé skupiny lidí, kteří bez sebe nedokážou vydržet. Můžou to být členové velké rodiny, kteří se neustále navštěvují, aby viděli, jak se ostatním vede, a i když se ožení nebo vdají, čas od času opustí manžele a manželky a spěchají zpátky domů - sbíhají se jako kuřata ke kvočně ! Mnozí lidé jsou individualisté a na Zemi nespádají do žádné skupiny. Přišli, aby si jisté věci vyřídili sami, a prožívají své úspěchy i pády tady na Zemi osamocně. Ti chudáci to mají na Zemi opravdu těžké, ale to nemusí znamenat, že mají nějaké velké karmické dluhy, protože když trpí, může to být proto, že pracují na nějakém zvláštním úkolu a připravují si dobrou karmu na několik životů dopředu.

Opravdu zkušený lidé poznají, čím byli ostatní v minulém životě, ale nevěřte inzerátům, kde se tvrdí, že za určitou sumu vám sdělí vše o vašich minulých životech. Nevěřte tomu ani na okamžik, protože to většinou prohlašují podvodníci. Požadují za takové služby peníze, ale můžete si být jisti, že je to podvod, protože opravdu zkušený a znalý člověk by za takové okultní služby peníze nebral, jelikož to snižuje frekvenci osobních vibrací.

Zdejší život a život v astrálu lze popsat i jinak. Hrubé a obyčejné vibrace zvuku představují život na Zemi, zatímco jemnější a vyšší vibrace vidění představují astrál. V astrálu máme k dispozici mnoho smyslů, o nichž ve fyzickém světě nemáme ani tušení. Lidé mi píšou a ptají se, jak je například možné, že člověk ze čtvrté dimenze

může někomu do obývacího pokoje hodit kámen. Odpověď zní, že ve trojrozměrném fyzickém světě jsme schopni vnímat jen naše fyzické rozměry, a pokud je někde otvor vedoucí mimo fyzický svět, pak jej naše tělesné oči nemůžou spatřit.

Předpokládejme, že by se lidé mohli dívat jen dolů nebo že by žili jen v dvourozměrném světě. Takže, člověk se může podívat jen dolů a nevidí strop nad, sebou. Ale jiný člověk, který se nachází mimo místnost, vidí, že tam není strop, a může tak snadno hodit cihlu na toho, kdo nevidí nahoru. To je poněkud drsný příklad, ale v každém pokoji, na úplně každém místě na Zemi, je nějaký otvor, průchod do jiného světa, který lidé na Zemi nevidí, protože postrádají orgán, jenž by jim umožnil jinou

dimenzi vnímat. Ale osoba z čtyřrozměrného světa toho otvoru může využít a pronést věci tím, co obyvateli trojrozměrného světa připadá jako uzavřený prostor. Takové „vtípky“ často provádějí nižší bytosti, jež se rády vydávají za poltergeisty.

Dokonce i vědci souhlasí, že mozek produkuje elektřinu. Existují lékařská vyšetření, při nichž se zaznamenávají mozkové vlny. Na hlavu člověku nasadí speciální přístroj a čtyři roztřesené čáry na papíru pak představují různé úrovně vědomí. Z nějakého podivného důvodu mají ty roztřesené čáry řecká jména, ale to nás nemusí zajímat. Mozek produkuje elektřinu a ta se mění podle toho, na co člověk myslí.

Podobá se to situaci, kdy člověk mluví do mikrofonu. Slova tvoří proud, jehož intenzita

se neustále mění podle toho, co člověk říká. Při nahrávání do magnetofonu například člověk mluví a řeč se na speciálně připravenou pásku zaznamenává pomocí slabých magnetických pulzů. A když si pak člověk pásku přehraje, uslyší kopii původní řeči. Lidský mozek produkuje elektrický proud, který jsou ostatní mozky schopny zachytit podobně, jako se na pásku zaznamenávají nepatrné impulzy vibrací řeči, jež jsou převáděny do magnetických impulzů.

Když myslíte, vysíláte myšlenky. Většina lidí je vůči hluku myšlenek ostatních lidí imunní a to je dobře, protože jestliže naše mozky produkuje proud, budou pravděpodobně i schopné zaznamenávat elektrické impulzy. Tato forma telepatie udržuje tělo ve styku s Vyšším

Já. V tomto případě jde o velice zvláštní ultravysokou frekvenci, jež vychází z mozku fyzického těla a stříbrným vláknem putuje k Vyššímu Já.

Je také nutné poznamenat, že každý mozek funguje jako rádiový vysílač a přijímač, a kdybyste věděli, jak zapnout přijímač, byli byste zaplaveni myšlenkami ostatních. Vnímali byste myšlenky těch, s nimiž jste kompatibilní. Bylo by to mnohem jednodušší než u těch, s nimiž neharmonizujete. Vhodným cvičením může být to, že budete zkoušet hádat, co řekne člověk, jehož velice dobře znáte. Zkoušejte to po nějakou dobu. Brzy přijdete na to, že se trefujete tak často, že už to nemůže být náhoda. Pokud si toto uvědomíte, jste na dobré cestě navázat telepatický kontakt s člověkem, s nímž jste

kompatibilní. Ovšem opět je třeba trpělivě cvičit. Až budete telepat, budete si možná raději přát, abyste nebyli, protože vás začne obklopotovat neustále žvatlání, neboť lidé i zvířata spolu neustále mluví.

Pohled do budoucnosti

Potřebujeme duchovní vedení. Náboženství je vhodné pro vštípení disciplíny, ovšem jen za podmínky, že náboženští vůdci nebojují mezi sebou. Dnešní církve selhávají, a proto současná pozemská náboženství zanedlouho zmizí, jako mizí stíny v noční tmě. Na Zemi se objeví nové náboženství, jež pomůže pozvednout lidi z temnoty a bídy, do níž jsme upadli.

Ale ten čas ještě nenadešel. Ještě nepřišla poslední bitva. Nejdřív ale ještě v tomto věku kalijugy přijde mnohem více utrpení a zmatků, způsobených první světovou válkou, kdy ženy opouštěly domov i děti a tyto děti pak žily divoce na ulicích. Jestliže budete mít krásně udržovaný sad, jemuž jste věnovali nekonečně mnoho péče a času, a náhle o něj úplně přestanete pečovat, všechno brzy zpustne. Ovoce už nebude sladké a plné, jaké bývalo, když se mu dostávalo neustálé péče. Místo toho bude scvrklé a hořké. A s lidmi se děje totéž. Lidé jsou teď podřadného druhu a brzy se opět bude muset vše vyčistit, aby mohla být Země čerstvě osázena.

Ale ještě předtím přijde mnoho utrpení. Nejprve celý svět zaplaví vlna komunismu. Nepůjde o komunismus čínského typu, kde dokonce

i hodiny a auta pohání vynikající myšlenky předsedy Mao Ce-tunga, a pokud má člověk nějaké trápení, (zjevně) mu stačí pomyslet na starého dobrého Maa a všechn zmatek je náhle pryč ! Komunismus, jak jej známe, zmizí se Sovětským svazem a jeho satelitními zeměmi. Ale ze zemí, které si o sobě myslí, že jsou vůči jedovatým myšlenkám Karla Marxe imunní, povstane nová forma komunismu. Upřímně, Zemi Čekají zlé časy. Vše zachvátí tato nová forma komunismu. Každý dostane číslo, lidé možná dokonce ztratí jména a identitu. Budeme také svědky toho, jak bude planetou zmítat vlna náboženského fundamentalismu. Ten zasáhne obzvláště křesťanství a islám a tato dvě náboženství spolu budou bojovat a snažit jedno druhé vymazat z tváře Země. To není

spravedlivé a není to fér. A je to způsobeno tím, že Zemi vládne jistý typ podčlověka a stáhne ji ještě níž a níž.

Neznám nic ohavnějšího, než když někteří ubližují a zabíjejí ve jménu Boha. Zneužívají to, co je v životě dobré a pravdivé. Rádi si o sobě myslí, že jich se zákony netýkají a že Bůh schvaluje jejich bezbožné činy. Ale ve skutečnosti jsou níže než červi kroutící se v bahně.

Zdá se, že si v tomto věku kalijugy budeme muset sáhnout až na dno a pak se teprve nezdolný lidský duch otřese hanbou nad tím, co se přihodilo Zemi, vzepře se a znovu pozvedne Zemi i její národy. Ale možná bude

nezbytné, aby přišly vesmírné národy,
Zahradníci Země, a pomohli nám.

Toto je věk úkladných vražd. Byl zavražděn velký náboženský vůdce, Martin Luther King. Byl to dobrý člověk a mohl toho Zemi hodně dát. A co se týče těch ostatních - byli to prostě politici a (nechci nikomu šlapat na kuří oko !) dějiny ukážou, že tito trpaslíci dorostli do obřích rozměrů jen za pomoci děsivé síly propagační mašinerie. Tato mašinerie vyplivla spoustu páchnoucích výparů, které způsobily, že trpaslíci vypadají jako obři. Představte si cínového vojáčka. Postavte za něj světlo a jeho stín na stěně pak bude mít obří rozměry. Ale i obří stín je pořád jen stín, je to něco nepodstatného, co bude brzy zapomenuto.

Ale Martin Luther King nebyl stín. Byl to dobrý člověk a pracoval pro dobro světa. Nejen pro barevné lidi v Americe, ale pro lidi všech barev po celém světě. Potlačováním práv černých, rudých nebo žlutých si totiž bílí lidé, kteří toto provádějí, na sebe hromadí obrovské množství karmy, a to jak individuálně, tak kolektivně.

Co je to UFO ?

Vysoko na obloze, mnohem výš, než by mohlo letět letadlo, se vznášel velký stříbrný objekt hruškovitého tvaru. Širší konec směřoval dolů a užší nahoru. Byl to obrovský objekt a vypadal cize, jistým podivným způsobem až výhružně.

„To není balon !“ řekl muž, který ještě nedávno pracoval pro Air Force. „Kdyby to byl balón, byla by širší část nahoře, a ne dole.“

„Ano,“ vykřikl jiný. „A poletovalo by to ve větru. Podívejte se na ty mraky ! Plují kolem toho, a přece se to vůbec nehýbe.“

V malém městečku to vřelo údivem a různými spekulacemi. Vysoko na obloze se nehybně a tajemně vznášel záhadný objekt. Vůbec neměnil pozici ani se nepohnul. Den pomalu končil a objekt tam pořád visel, jakoby přilepený k obloze, nehybně a beze změny. Vyšel měsíc a ozářil krajinu a vysoko na obloze v měsíčním svitu stále okouněl neznámý objekt. Byl tam i s prvními paprsky slunce. Lidé, kteří se připravovali na cestu do práce, se dívali

z oken. Objekt tam dál visel, jako by tam byl odjakživa, a pak se náhle pohnul. Letěl rychleji a rychleji, přímo vzhůru do vesmíru a pak zmizel.

Ano, existují lidé, kteří náš svět pozorují z vesmírných lodí. Pozorují náš svět a čekají, co se bude dít. Mohli byste se zeptat: „Proč tedy kruci nepřijdou a nepromluví si s námi, jak by to udělal každý rozumný člověk ?" Ale jedinou odpovědí je, že oni právě rozumní jsou. Lidé po nich střílejí a snaží se jim všelijak ublížit. Pokud mají UFO, nebo spíše ti, kdo jsou uvnitř, dostatek inteligence k tomu, aby překonali vesmírné vzdálenosti, pak jsou i natolik inteligentní, aby sestrojili přístroj, jímž by mohli sledovat pozemská rádia a televize. A jestli se dívají na televizi, pak si nejspíš myslí, že přiletěli k velikánskému blázinci, protože co by

mohlo být šílenější než televizní programy, jimiž je zaplavována trpící veřejnost ? Televizní programy, které opěvují nečisté skutky a kriminalitu, které vyučují sex úplně špatným způsobem, tím nejhorším možným, a které učí lidi, že záleží pouze na vlastním uspokojení a sexu ?

Ponořili byste se do vodní nádrže, abyste o něčem diskutovali s červy na dně ? Šli byste do mravenčí kolonie - k jedné z těch skleněných vitrín, které mají ukazovat, jak mravenci pracují ? Šli byste tam a mluvili s mravenci nebo s jakýmkoli z nižších stvoření ? Šli byste do skleníku a hovořili s pokusnými rostlinami ? Zeptali byste se jich, jak se mají a požádali byste je, aby vás dovedli k jejich nejvyššímu představiteli ? Ne ! Jen byste se dívali, a pokud

by vás kousl mravenec, řekli byste: „To jsou ale potvůrky, že ?“ A dávali byste si pozor, aby už vás nikdy nekousl. A tak vesmírní lidé, jejichž jednoleté dítě je moudřejší než nejmoudřejší lidé na Zemi, tuto kolonii jen pozorují.

Před pár lety jsem žil v Montevideu, hlavním městě Uruguaye, země, která se nachází v Jižní Americe mezi Argentinou a Brazílií. Montevideo leží na řece Rio de la Plata a lodě z celého světa, jež míří do Ria de Janeiro nebo Buenos Aires, často staví právě v přístavu v Montevideu. Z bytu v devátém patře jsem viděl přes řeku přímo na jižní Atlantik. Ve výhledu mi vůbec nic nepřekáželo.

Každou noc jsem s rodinou pozoroval, jak ze směru od jižního pólu přelétalo přímo nad

naším domem UFO. Lévalo nízko, aby mohlo přistát na Matto Grosso v Brazílii. Přicházelo každou noc s železnou pravidelností. Neviděli jsme ho jen my, ale i mnoho jiných lidí a v Argentině tyto jevy oficiálně uznávají jako neidentifikovatelné létající objekty. Argentinská vláda si dobře uvědomuje, že to nejsou jen výplody hysterické a choré představivosti a že UFO je skutečné.

Toho dne, kdy jsme přistáli v Buenos Aires, UFO dokonce přistálo na hlavním letišti. Několik minut zůstalo na konci ranveje a pak zase neuvěřitelnou rychlostí odletělo. Málem bych byl řekl, že se o tom lze dočíst v novinách, ale to přece není žádný důkaz, protože noviny až příliš často mění zprávy o událostech podle toho, jak se jim to hodí, aby získaly více čtenářů.

Já osobně vůbec nevěřím tomu, co se píše v denním tisku. Místo toho tedy řeknu, že zprávy o tomto konkrétním přistání UFO se vyskytují i ve zprávách pro argentinskou vládu.

Poté, co jsem viděl neidentifikovatelné létající předměty noc co noc na vlastní oči a byl jsem svědkem toho, jak rychle dokážou měnit kurs a manévrovat, musím trvat na tom, že to rozhodně nebyly satelity prolétající noční oblohou. Časy průletů satelitů jsou přesně známy, ale tyto jevy jsme pozorovali v různých hodinách a navíc jsme vídali i satelity. Noční obloha nad Montevideem je podivuhodně čistá a já měl velice silný teleskop s rozsahem přiblížení od 40 do 350.

Tento svět je pod pečlivým dozorem, ale nemusíme se tím znepokojoovat. Je opravdu smutné, kolik lidí se bojí, že ti, kdo nás chtějí jen pozorovat, nám chtějí také ublížit. Ale tak to není, oni chtějí konat dobro. Během dlouhých věků se objevily mnohé civilizace a kultury a pak zase téměř beze stopy zmizely. Vzpomeňme si na Sumery nebo na skvělou mínojskou civilizaci. Kdo dokáže vysvětlit původ záhadných soch na Velikonočních ostrovech ? Ano, pár lidí se o to snažilo a byly napsány i nějaké knihy, ale to nutně nemusí být pravda, že ? Anebo pokud byste se chtěli pátrat v jiné zemi, co Mayové ? Dokáže někdo říct, co se stalo s mayskou civilizací ? Každá z těchto civilizací byla čerstvou sadbou, zasazenou na Zemi k oživení

jejího obyvatelstva, jež otupělo a ztratilo svou přirozenost.

Existuje také velice stará legenda, která praví, že před mnoha a mnoha lety přistála na Zemi vesmírná loď. Ale něco se porouchalo a loď už nedokázala odletět. Lidé z té lodě tu byli ponecháni bez pomoci a položili základy nové civilizaci.

Je velké štěstí, že *Starý zákon* byl přeložen do řečtiny dlouho předtím, než na scénu přišli křesťané, protože první křesťané se, stejně jako ti dnešní, pokoušeli změnit všechno ke svému užitku. Ve starých hebrejských knihách, s nimiž nemanipulovali křesťané, se tedy můžeme dočíst hodně o dávné historii, ale ani z nich

se nedozvíme nic o mayské civilizaci,
Velikonočních ostrovech nebo Etruscích.

Tyto civilizace vzkvétaly v době více než tři tisíce let před Kristem. To je nám známo, protože egyptské hieroglyfy lze vystopovat až k roku 3000 před Kristem a některé z nápisů na zdech chrámů a hrobů podávají informace o dávných a skvělých civilizacích. Asi dvě stě let po příchodu křesťanství se bohužel většina z těchto vědomostí ztratila, protože křesťané měnili historické zápisy tak, jak jim to vyhovovalo. S nárůstem moci křesťanství byly egyptské chrámy zavírány a už nebyli vzdělání kněží, kteří by uměli číst hieroglyfy. A pak nastal věk temnoty, který trval několik stovek let.

Pozdější výzkumy naznačují, že před mnoha tisíci let se „v zemi dvou řek“ náhle objevila mocná rasa. Tito lidé, nám známí jako Sumerové, po sobě zanechali jen málo písemných záznamů. Podle ákášických záznamů se Zahradníci Země ve skutečnosti rozhodli, že „chov“ na Zemi je oslaben množením v rámci jednoho plemene, a tak na Zemi umístili další, kteří se také potřebovali učit. Tito další jsou nám známi právě jako Sumerové. Z jedné větve jejich rodiny se později vyvinuli Semité a z nich zase první Židé. Ale to bylo asi kolem roku 2000 př. Kr.

Sumerská říše byla skutečně velmi mocná a přinesla Zemi pokrok jak v kultuře, tak ve vědě i v zemědělství. Někdy kolem roku 4000 př. Kr. opustila jistá část Sumerů hlavní město

a odstěhovala se do Mezopotámie. Tam se množili a brzy celou oblast zalidnili.

Je zajímavé, že když Abrahám se svými stády opustil město Ur v Mezopotámii a odešel do Palestiny, nesl si s sebou on i jeho druhové staré pověsti, jež se v rodině vyprávěly po tisíce let. Přinesli si s sebou příběhy o zahradě Eden, zemi, která leží mezi Eufratem a Tigridem. Byla to společná rodná země mnoha a mnoha kmenů a národů, jež se rozrůstaly a zalidňovaly to, co nyní známe jako Střední východ.

Mimochodem „Eden“ ve skutečnosti znamená „nížina“. Kniha Genesis je jen pouhý výběr z příběhů a legend, jež se vyprávěly mezi lidem Mezopotámie po tisíce let.

Nakonec každá civilizace zmizí. A tak i sumerská civilizace, když oživila lidský rod na Zemi, zmizela a ztratila se v obrovské mase lidí.

A proto bylo třeba, aby byly v jiných částech světa a jiných obdobích opět nasazeny „oživovací kultury“, jako byli Etruskové, Mínojci, Mayové a obyvatelé Velikonočních ostrovů.

Podle starých legend nebylo dvanáct izraelských kmenů veškeré původní obyvatelstvo Země.

Ve skutečnosti se mluvilo o jednom kmeni původních obyvatel Země a dalších jedenácti kmenech, které zde byly umístěny, aby oživily původní kmen, jenž slábl kvůli příbuzenským svazkům.

Zamyslete se jen tak pro zábavu nad různými kmeny: černoši, žlutí, bílí... Co myslíte, kteří

z nich jsou původními obyvateli Země a kteří pocházejí z Mayů, Sumerů, Etrusků nebo jiných ? Je zajímavé nad tím hloubat. Ale není třeba spekulovat, protože pokud budete pilně cvičit vše, co jsem se vám snažil ukázat ve svých knihách, pak budete umět astrálně cestovat. A pokud budete umět astrálně cestovat, budete moci díky ákášickým záznamům zjistit, co se děje nyní a jak se co událo v minulosti.

Ákášické záznamy nejsou žádná televizní show, jejíž sledování by přerušovalo několik slov od našeho sponzora; skrývá se v nich dokonalá a naprosto exaktní pravda. Historie tak, jak se odehrála, ne jak byla zapsána, aby například vyhovovala nějakému diktátorovi, který nerad slýchal pravdu o svém dětství.

Pokud navštívíte síň ákášických záznamů, můžete se dozvědět pravdu o svitcích od Mrtvého moře. Tyto svitky byly nalezeny v roce 1947 v jeskyních poblíž Mrtvého moře, v oblasti zvané Kumrán. Kdysi patřily jistému židovskému řádu, který po mnoha stránkách připomínal křesťany. V jejich čele stál muž, jenž byl znám jako učitel spravedlivé cesty a trpící syn Boží, který se narodil proto, aby trpěl a zemřel za lidstvo. Podle svitků byl mučen a ukřižován, ale jednou znovu povstane.

Teď asi předpokládáte, že mluvím o vůdčí osobnosti křesťanství, Ježíšovi. Jenže tento učitel spravedlivé cesty žil přinejmenším sto padesát let předtím, než Kristus přišel na Zemi. Důkazy jsou jasné a naprosto přesné. Svitky byly součástí knihovny oné židovské sekty. Římané

se snažili knihovnu zničit, a tak židovští kněží některé svitky schovali - pravděpodobně jen ty, které stihli zachránit.

Existují různé způsoby, jimiž věda dokáže určit stáří předmětů. Svitky byly takovým testům podrobeny a ty ukázaly, že jsou asi o pět set let starší než křesťanství. Není možné, aby byly napsány až po jeho příchodu. Z toho plyne, že by se opravdu vyplatilo důkladně prozkoumat *Bibli* a všechny náboženské dokumenty, protože *Bible* byla mnohokrát a mnohokrát překládána a ani experti neumějí mnohé její pasáže vysvětlit. Pokud bychom dokázali překonat náboženské předsudky a mluvili o věcech otevřeně, mohli bychom se dostat až k základním faktům a historie světa by pak byla prezentována

správně. Znovu opakuji, že existuje vhodný způsob, a to konzultovat ákášické záznamy.

A můžete to dokázat i vy, pokud se naučíte astrálně cestovat.

UFO, to jsou prostě Zahradníci Země, kteří sem čas od času přiletí, aby zkontrolovali, co se děje s jejich chovem. Poslední dobou jsou tu tak často a v mnohem větším počtu proto, že lidstvo si hraje s atomovými zbraněmi a riskuje, že to tu celé vyhodí do povětří.

Kolem neidentifikovatelných létajících objektů je v poslední době velký rozruch, že ? A přece se o UFO poměrně často zmiňují řecké báje i posvátné knihy mnoha různých náboženství. Zmínka o něm se nachází i v *Bibli* a ve starých kláštorech existuje spousta záznamů podobných

tomuto: „Mniši v poledne usedli ke stolu. Bylo to jejich první jídlo po několika týdnech. V tom vzduchem přiletěl nějaký objekt a všechny bratry vyděsil.“

Aktivita UFO narůstala během posledních padesáti nebo šedesáti let, protože lidé na Zemi se k sobě vzájemně chovali s narůstajícím nepřátelstvím. Pomyslete na druhou světovou válku, během níž piloti různých národností pozorovali létající světelné objekty, kterým říkali *Foo Fighters*. Nepochybně šlo o mimozemšťany, kteří pozorovali vývoj našich bitev. A co teprve piloti aerolinií ? Nezáleží na tom, u které pracují firmy a ve které zemi, protože piloti z celého světa viděli mnohé podivné a často i děsivé neidentifikovatelné létající objekty. Už jsme o tom hovořili, ale v mnoha západních zemích

podléhají tyto informace tvrdé cenzuře. Možná je to dobře, protože tisk by zase všechno překroutil a z něčeho neškodného by vytvořil něco hrozivého.

Mnoho lidí také říká: „Jestli existuje UFO, proč je neviděli astronomové ?“ Odpověď zní, že astronomové je viděli, a dokonce i vyfotografovali, ale opět tu pracuje cenzura, protože lidé na vlivných místech se bojí mluvit o tom, co viděli. Nemluví o tom, protože se obávají, že by utrpěla jejich profesionální pověst, protože lidé, kteří UFO neviděli, chovají obzvláště trpkou zášť vůči těm, kteří je viděli. Piloti aerolinií, ať už komerčních nebo vojenských, tedy UFO vídají a budou vídat. Ale dokud hloupí světoví politici nezmění přístup,

moc se toho o těchto setkáních nedozvíme. Argentinská vláda je v tomto směni bezesporu jedna z nejosvícenějších, protože otevřeně uznává existenci těchto objektů. Byla to ve skutečnosti první světová vláda, jež tak učinila. Jiné země se z různých důvodů bojí zveřejnit přesné informace. Zaprvé, křesťané věří, že člověk byl stvořen k Božímu obrazu a není nic většího ani lepšího než Bůh, takže nic nemůže být ani lepší než člověk, který je stvořen k Jeho obrazu. Pokud tedy existuje nějaké stvoření, jež dokáže postavit vesmírnou loď, cestovat vesmírem a navštěvovat cizí světy, pak se to musí utajit, protože to stvoření by nemuselo vypadat jako člověk. Je to poněkud pokroucená logika, ale v nepříliš vzdálené budoucnosti se všechno změní.

Existenci UFO nemůžou uznat ani vojenské nátlakové skupiny, protože to by znamenalo připustit, že existuje někdo mocnější než oni. Lidé také říkají, že pokud by existovalo UFO, viděli by ho astronauti. Jenže to není úplně přesné. Astronauti UFO viděli a zmiňovali se o tom i před novináři. Ale opět se projevila cenzura, jak vládní, tak ze strany samotného tisku, a zprávy o tom, že astronauti viděli UFO, k veřejnosti většinou nedostaly.

Pokud jste poslouchali přímý přenos vysílání astronautů z Měsíce na Zemi, možná si vzpomenete, že mluvili o tom, že viděli UFO, ale ve všech dalších záznamech byly jakékoli takové zmínky pečlivě cenzurovány a vymazány. A nadšení z okamžiku astronauti zmiňovali UFO.

Také mluvili o tom, že je vyfotografovali, ale později byly všechny takové informace popírány. Zdá se tedy, že čelíme darebnému spiknutí, jež má za cíl zatajit informace o tom, co krouží kolem Země, a popřít existenci UFO. Tisk a všelijaké pseudovědecké časopisy líčí mimozemšťany jako hroživá, nebezpečná a podlá stvoření, jež dělají to i tamto a mají v úmyslu ovládnout Zemi. Nevěřte ani slovu ! Pokud by mimozemšťané chtěli ovládnout Zemi, byli by to udělali už před mnoha stoletími. Potíž je v tom, že se obávají, že opravdu budou muset převzít vládu nad Zemí (což nechtějí udělat), pokud bude Země i nadále do vesmíru vysílat příliš mnoho radiace.

Tito mimozemšťané jsou Zahradníci Země. Snaží se Zemi před námi uchránit - a že s tím mají práce ! Objevují se zprávy o mnoha různých typech UFO. Samozřejmě ! Nad Zemí přelétá mnoho různých typů strojů. Existuje například bezmotorový kluzák, jednoplošník nebo dvouplošník, létat lze v jednosedadlovém letadle nebo v letadle s více než dvěma sty sedadly. A pokud nemáte rádi letadla, pak si můžete vylétnout v balónu nebo v jedné z těch velice zajímavých věcí, které vyrábí Goodyear. A pokud by se všechny tyto výtvořiny letěly ukázat někam do hlubokého afrického vnitrozemí, lidé by si tam nepochybně mysleli, že jde o produkty cizí kultury. A stejně tak si lidé myslí, že různé vesmírné stroje pocházejí z různých planet, protože některé jsou kulaté, jiné elipsovité nebo

mají tvar doutníku nebo činky. Některé z nich možná pocházejí z rozdílných planet, ale ani v nejmenším na tom nezáleží, protože nejsou agresivní a bojechtivé. Ve všech těch strojích se nacházejí docela laskaví lidé.

Většina UFO má stejnou polaritu jako Země, takže pokud si to přejí, můžou přistát na jejím povrchu nebo se ponořit do moře. Ale jiný druh UFO pochází ze „záporné“ strany a nemůžou se k Zemi přiblížit - možná bych raději měl říct, že se nemůžou přiblížit k zemskému povrchu - aniž by za obrovského rachotu vybuchly, protože tato UFO pocházejí ze světa antihmoty.

To znamená, že jsou ze světa protikladného tomu našemu.

Úplně ke všemu totiž existuje opak. Mohli byste říct, že i planety jsou různých pohlaví. Jedna je mužská a druhá je ženská, jedna je pozitivní a druhá je negativní, jedna je ze hmoty a druhá z antihmoty. Takže pokud se k vám dostanou informace o obrovské explozi nebo pokud uvidíte, jak k Zemi padá obrovská ohnivá koule, která vytvoří rozlehlý kráter, může to třeba znamenat, že sem přiletělo UFO z antihmotového světa a vybuchlo.

Existují také zprávy o takzvaných nepřátelských činech UFO. Říkají nám, že byli uneseni lidé. Ale máme nějaký důkaz, že někdo přišel k úhoně ? Konec konců, pokud byste měli ZOO a chtěli byste prohlédnout jeden ze svých exemplářů, museli byste ho vzít a odnést někam, kde byste ho vyšetřili. Mohli byste mu udělat krevní testy,

zkontrolovat mu dech, zrentgenovat ho, zvážit a změřit.

Nepochybuji, že všechny tyto procedury by nevědomé zvíře mohly vyděsit a mohly by se mu jevit jako mučení. Ale pokud zvíře pečlivě umístíte zpět do jeho prostředí, pak se mu vůbec nic nestane. Stejným způsobem může zahradník zkoumat rostlinu. Neublíží jí, protože kvůli tomu to nedělá. Chce přece, aby jeho rostliny zdravě rostly a prospívaly, a tak rostlinu prozkoumá, aby věděl, co má udělat, aby se jí dařilo lépe.

A podobně i Zahradníci Země čas od času odeberou exemplář - muže nebo ženu. Ty pak prohlédnou, změří, udělají pár testů a pak je vrátí do jejich prostředí. Neublíží jim to, mají jen strach, ale nic hrozného se jim nestalo. Obvykle

jsou takoví lidé tak vyděšení, že si vymyslí nejrůznější historiky o tom, co všechno se s nimi dělo, ale ve skutečnosti se nepříhodilo nic neobvyklého.

Tento svět je pod dohledem a dělo se tak ještě dříve, než po tváři Země začali pobíhat dinosauři. Je pod dohledem a ještě dlouho bude, až nakonec lidé z vesmíru sestoupí dolů na Zem. Ne jako mučitelé ani otrokáři, ale jako laskaví učitelé a rádci.

Mnohé státy teď do jiných států, o nichž se domnívají, že nejsou dostatečně rozvinuté, posílají takzvané Mírové sbory. Lidé z těchto Mírových sborů obvykle touží po nějaké formě vzrušení nebo nemůžou sehnat jinou práci. Vyrážejí do džungle a učí „zaostalé“ lidi věci,

které ve skutečnosti vůbec nepotřebují vědět. Učí je falešným ideálům a hodnotám. Ukazují jim filmy s hollywoodskými hvězdami a jejich paláci a tito lidé pak získají dojem, že pokud přestoupí na křesťanskou víru nebo se přidají k Mírovým sborům, budou mít také tak nádherné domy, i s bazénem a nahými tanečnicemi.

Až sem přijdou lidé z vesmíru, budou se chovat jinak. Ukážou lidem, jakým směrem by se měli vyvíjet, že války nejsou nutné a seznámí je s náboženstvím, jehož náplň by se dala krátce vyjádřit slovy: Co nechceš, aby jiní činili tobě, nečiň ty jim.

Zanedlouho budou muset vlády po celém světě přiznat pravdu o UFO. Budou muset lidem říct o vesmírných národech. Lidé v těchto vládách

už to vědí, ale bojí se s tím seznámit veřejnost. Ale dříve nebo později to budou muset říct, aby se veřejnost mohla připravit a aby se zabránilo nežádoucím incidentům, až se naši Zahradníci vrátí na Zem.

Lidé mi píšou o takzvaných mužích v černém.

„Co jsou zač ?“ ptají se mne. Muži v černém nejsou nic jiného než lidé z vesmíru, kteří zde na Zemi pozorují, zaznamenávají a plánují.

Nejsou tu proto, aby někomu působili potíže.

Jsou tu proto, aby získali informace, jež jim pomůžou naplánovat, jak nejlépe lidstvu pomoci.

Mnozí pozemšťané se naneštěstí chovají jako šílená a zběsilá zvířata, protože si myslí, že na ně někdo útočí. Pokud na někoho z těchto mužů (oblečených v jakékoli barvě !) někdo zaútočí, je jasné, že se musí bránit. Jejich obrana je pak

naneštěstí líčena jako útok, i když tomu tak ve skutečnosti vůbec nebylo.

Existují různé typy neidentifikovatelných létajících objektů a v jejich nitrech se skrývají lidé různých druhů a velikostí, ale všichni mají jedno společné. Žijí už dlouho, mnohem déle než lidé na Zemi, a mnohému už se naučili. Přišli na to, že válčení je dětinskost a že je mnohem lepší, když spolu lidé vycházejí bez všech těch tahanic. Zjistili, že Země se evidentně zbláznila, a chtějí udělat něco, co by její obyvatele přivedlo zpět k rozumu. A pokud se jim to nepodaří mírovou cestou, budou muset dát Zemi na příštích několik století do karantény, což by velice zpozdilo duchovní vývoj velké části lidstva.

Nebojte se tedy UFO, protože se není čeho bát. Místo toho raději otevřete mysl skutečnosti, že pozemšťany brzo navštíví lidé z vesmíru, kteří nebudou bojechtiví, ale budou se nám snažit pomoci tak, jak bychom zase my měli pomáhat jiným.

Zvířata v astrálním světě

Mnohokrát se mě ptali na naše milované mazlíčky a na to, co se s nimi děje, když odejdou do astrálních světů. Napsala mi jedna dáma, která byla obzvláště smutná, protože jí farář řekl, že v *Bibli* se píše, že do nebe přijdou pouze lidé. *Bible* byla sepsána dlouho poté, co došlo k událostem, jež popisuje, a není ani v souladu s původními spisy. Je to překlad překladu

překladu jiného překladu, který byl upraven tak, aby vyhovoval nějakému králi nebo jiné mocné osobě. Pomyslete na překlad krále Jakuba, to nebo ono vydání. Mnoho věcí napsaných v *Bibli* jsou nesmysly. Není pochyb o tom, že v původních spisech bylo mnoho pravdivého, ale mnoho údajů v *Bibli* dnes není o nic víc pravdivějších než informace v tisku a všichni víme, jaké tam píšou nesmysly.

Zdá se, že *Bible* učí lidi, že jsou pány všeho tvorstva a že celý svět byl stvořen jen pro ně. Ale člověk svět pořádně poničil, že ? Kde nejsou války, sadismus, teror a pronásledování ?

Pokud byste chtěli takové místo najít, museli byste se odstěhovat ze Země. Ale my jsme tu mluvili o zvířatech a o tom, co se s nimi bude dít.

Nejprve je třeba říci, že existuje mnoho různých druhů stvoření. Lidé jsou zvířata. Ano, je to pravda, ať se vám to líbí nebo ne. Ohavná, hrubá, nepřátelská zvířata, mnohdy divočejší než zvířata ve volné přírodě.

Díky tomu, že mají lidé palec a prsty, byli schopni se vyvinout určitým směrem. Dokážou použít ruce k tomu, aby vyrobili různé nástroje, což zvířata neumí. Člověk žije ve velice materiálním světě a věří jen tomu, co může pevně uchopit do rukou. Zvířata, která nemají palce a nemůžou uchopit předměty rukama, se musela vyvinout duchovně. A většina zvířat se podle toho chová. Nezapíjejí, pokud to není absolutně nutné kvůli jídlu. A pokud se vám zdá, že kočka terorizuje a trápí myš, pak je to jen

lidská představa, protože myš je ve skutečnosti zhypnotizovaná a necítí bolest.

I lidské vjemy jsou pod velkým tlakem otupené. Bývá to tak například ve válce. Člověku ustřelí ruku, ale kromě znecitlivění ruky nic neucítí, dokud jej ztráta krve příliš neoslabí. Nebo jiný příklad: pilota letícího v letadle střelí do ramene, ale on dál pilotuje letadlo a bezpečně s ním přistane. Teprve pak, až opadne vzrušení, projeví se bolest. A v případě naší myši - ta už v té chvíli nebude cítit vůbec nic.

Koně se nepřevtělují do narcisů. Svišti se nepřevtělují do červů a naopak. Existují různé skupiny přírodních národů a každá z nich má svou vlastní „skořápku“, jež nezasahuje do duchovní nebo astrální existence těch

ostatních. Znamená to, že opice se nikdy nepřevtělí do člověka a člověk se nikdy nepřevtělí do myši, ačkoliv mnoho lidí se myším velice podobá nedostatkem odvahy, což je velice jemné vysvětlení pro... no, však vy víte.

Rozhodně platí, že žádné zvíře se nepřevtělí do člověka. Vím, že lidé jsou také zvířata, ale užívám obecně přijímané výrazy. Mluví se o lidech a o zvířatech, protože lidé se rádi povyšují a předstírají, že nejsou zvířata, nýbrž zvláštní stvoření vyvolená Bohem. Zvíře-člověk se tedy nikdy, opravdu nikdy nepřevtělí do zvířete-psy, zvířete-kočky nebo zvířete-koně a naopak.

Zvíře-člověk má vytyčenou cestu vývoje, jíž musí projít. Naši zvířecí přátelé se musí vyvíjet jinak a

ne nutně paralelně. Nejsou to tedy zaměnitelné entity.

Mnohé buddhistické spisy se zmiňují o lidech, kteří se vrátili jako pavouci, tygři nebo něco jiného, ale vzdělaní buddhisté tomu samozřejmě nevěří. Vzniklo to nedorozuměním, velice podobně, jako vznikly nedorozuměním pověsti o Santa Clausovi nebo o tom, že malé holčičky jsou vyrobené z cukru a samých dobrých věcí⁶. Všichni dobře víme, že ne všechny malé holčičky jsou hodné; některé jsou opravdu hodné a milé, ale některé dokážou být pěkně otravné a zlobivé... ale my samozřejmě známe jen ty hodné, že ?

6. Odkaz na anglickou básničku *Sugar and Spice* (Cukr a koření) o tom, že chlapci jsou

udělaní z žab, šneků a psích ocásků,
zatímco holčičky z cukru, koření a samých
dobrých věcí - pozn. překl.

Když člověk zemře, odejde do astrálního světa.
Když zemře zvíře, také odejde do astrálního
světa, kde se potká se svými druhy a panuje
mezi nimi báječná shoda a přátelství. Stejně jako
je tomu u lidí, ani zvířata se tam nemohou setkat
s tím, kdo se k nim nehodí. A teď dávejte pozor.
Když zemře člověk, který velmi miloval své zvíře,
odejde do astrálního světa, ale může být
v kontaktu s milovaným zvířetem. Pokud je pojila
opravdová láska, mohou být spolu. A co víc,
kdyby měli lidé lepší schopnost telepatie, kdyby
více věřili, kdyby otevřeli mysl a přijímali, pak by
s nimi zemřelá zvířata mohla být v kontaktu
i před tím, než tito lidé zemřou.

Něco vám řeknu. Zním pár malých lidiček, kteří odešli na druhou stranu, a já s nimi neustále komunikuji. Je mezi nimi i jedna siamská kočka, Cindy. Denně spolu mluvíme a Cindy mi ohromně pomohla. Na Zemi se měla opravdu špatně. Teď každému pomáhá a pomáhá. Dělá toho tolik, kolik jen někdo z druhé strany může dělat pro lidi na této straně.

Ti, kdo svoje takzvané mazlíčky opravdu milují, si můžou být jistí, že až pro ně pro všechny tento život skončí, znovu se setkají. Ale nebude to totéž. Lidé na Zemi jsou nevěřící sebranka, jsou cyničtí, zatvrzelí a blazeovaní. Až se dostanou na druhou stranu, prožijí pár otřesů, jež jim pomohou si uvědomit, že nejsou pány tvorstva, jak si mysleli, ale jen součást Božího plánu.

Na druhé straně si lidi uvědomí, že i ostatní mají svá práva. Zjistí, že mohou bez nejmenších potíží hovořit se zvířaty, která se také nachází na druhé straně, a zvířata jim odpovídají v jazyce, jaký se jim zrovna zachce použít. Pro lidi je velkým omezením, že většina z nich během pobytu na Zemi není schopna telepaticky komunikovat a neuvědomují si povahu, schopnosti a sílu takzvaných „zvířat“. Ale když přejdou na druhou stranu, je jim najednou vše jasné, pak se člověk najednou cítí ve vztahu ke zvířatům jako někdo, kdo se narodil slepý a náhle prohlédl.

Ano, zvířata odcházejí do nebe. Samozřejmě, že ne do křesťanského nebe, ale to pro ně není žádná ztráta. Zvířata mají opravdové nebe.

Nejsou tam andělé s křídly z husích per, je to

skutečné nebe, kde mají Manua, Boha, který o ně pečuje. Zvíře může na druhé straně dosáhnout téhož, čeho tam může dosáhnout člověk - míru, vzdělání, pokroku - čehokoli a všeho.

Na Zemi je člověk v postavení dominantního druhu, a to díky strašlivým zbraním, jimiž disponuje. Neozbrojený muž by proti odhodlanému psu neměl šanci. Ale muž vyzbrojený nějakou důmyslnou zbraní, třeba pistolí, může ovládnout celou smečku psů. Jen kvůli lidské zkaženosti přišli lidé o schopnost telepaticky komunikovat se zvířaty. To je skutečný příběh babylonského spletení jazyků. Lidstvo mělo kdysi telepatické schopnosti a lidé používali jazyk jen v místních dialektech pro

komunikaci se členy rodiny, když nechtěli, aby všichni ostatní věděli, o čem spolu mluví. Jenže pak začal člověk lákat zvířata do pastí falešnými telepatickými sliby. Za trest lidé ztratili své schopnosti a dnes umí na Zemi telepaticky komunikovat jen pár lidí. A ti, kdo to umějí, se cítí jako jednoocí mezi slepci.

Zvířata nejsou druhořadá stvoření. Člověk dělá mnoho věcí, jež zvířata dělat nemohou, ale zvířata zase dělají mnoho věcí, které nemůže dělat člověk. Jsou jiná, a to je celé -jsou jiná, ale ne podřadná.

Slečna Cleo, moje kočka, ke mně právě zvedla křišťálově průzračné modré oči a poslala mi telepatický vzkaz: „Pracovat, musíme

pracovat nebo nebudeme jíst." Poté se ladně zvedla a velice elegantně odešla.

Také se mě ptali, jestli existují nějaké mantry, jež by pomohly poslat umírající zvířata do vyšších sfér. Ale zvířata nepotřebují lidské mantry, protože tak, jako mají lidé pomocníky, kteří čekají na druhé straně života, aby pomohli umírajícímu člověku zrodit se zpět do astrálního světa, tak mají své pomocníky i zvířata. Není tedy třeba odříkávat mantry, které by pomohly umírajícím zvířatům vstoupit do astrálního světa. Zvířata buď instinktivně, nebo díky nějakým skrytým schopnostem vědí mnohem víc než lidé. S pomocí bychom neměli čekat, až budou zvířata umírat. Zvířeti lze nejlépe pomoci, dokud ještě žije zde na Zemi, protože zvířata jsou

nádherná stvoření. Neexistují zlá nebo zlomyslná zvířata, pokud je takovými neučinil člověk svým zacházením, ať už vědomě nebo nevědomě.

Znal jsem mnoho koček, ale nikdy jsem nepoznal kočku, jež by byla od přírody zlomyslná nebo nerudná. Pokud kočku lidé trápili, nebo, a to je pravděpodobnější, pokud ji trápily děti, pak je samozřejmé, že si na obranu osvojila agresivní chování, ale s trochou laskavosti zmizí a Člověk má zase milé, oddané zvíře.

Víte, siamské kočky většinu lidí děsí. Říká se o nich, že mají prudkou povahu, všechno zničí a vůbec nejsou k ničemu. Na tom ale není ani zrnko pravdy. Slečna Cleopatra ani slečna Tadalinka nikdy nedělají nic, co by nás rozzlobilo. Pokud nás něco rozčiluje, prostě jen řekneme: „Ale Clee, nedělej to !“ A ona už to

znovu neudělá. Naše kočky neškrábou nábytek ani netrhají závěsy, protože s nimi máme dohodu. My jim dodáme velice jednoduché škrabadlo - vlastně máme dvě. Jsou to masivní sloupky, pevně ukotvené ke čtvercové základně. Obě škrabadla jsou pokryta silným kobercem. Není to starý opotřebený koberec od popelnice, ale úplně nový a pěkný koberec - vlastně jsou to odřezky. Koberec je dobře upevněný ke sloupku a na vrchu je místo, kam si kočka může sednout.

Cleopatra a Tadalinka používají škrabadla několikrát denně. Tak nádherně se u toho protáhnou, že se člověk cítí líp, i když to jen pozoruje. Někdy se na plošinku nahoru vyškrábou, místo aby tam vyskočily, což velmi prospívá jejich svalům a drápkům. My tedy

dodáme škrabadla a ony se postarají o klid v domácnosti, protože se nemusíme bát poškrábaného nábytku nebo rozedraných závěsů.

Kdysi jsem chtěl napsat knihu o kočičích legendách a o skutečném příběhu koček. Udělal bych to rád, ale Čím jsem starší, tím je méně pravděpodobné, že se mi to podaří. Například bych rád vyprávěl o tom, že na jiném světě, v jiné soustavě, velmi daleko od naší sluneční soustavy, existovala rozvinutá kočičí civilizace. V těch dnech kočky používaly palce stejně jako lidé, ale jako lidstvo dnes, i jejich civilizace upadala, a ony měly na výběr: buď začít úplně znovu, nebo odejít do jiné soustavy a tam pomáhat rase, jež se ještě nezrodila.

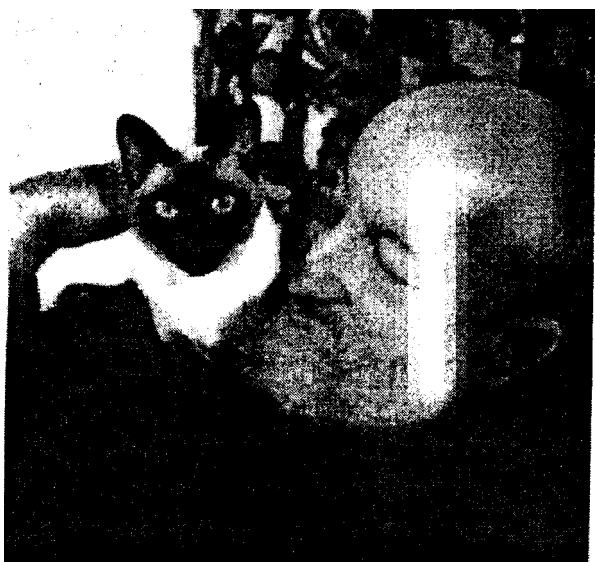
Kočky jsou laskavá a rozumná zvířata, a tak se celá jejich rasa a jejich Manu rozhodli, že půjdou na planetu Zemi. Přišly, aby pozorovaly lidi a podávaly do jiných sfér zprávy o jejich chování. Je to něco jako neustále zapnutá kamera, ale ony nás nepozorují a nepodávají zprávy proto, aby nám ublížily, ale abychom mohli eliminovat své nedostatky.

Kočky se naučily být přirozeně nezávislé, aby je zbytečně neovlivňovaly city. Přišly sem jako malá stvoření, aby se k nim lidé mohli chovat buď laskavě, nebo i hrubě, podle povahy daného člověka.

Kočky jsou hodné a mají na Zemi dobrý vliv. Jsou přímým prodloužením velkého Vyššího Já tohoto světa a jsou zdrojem informací,

protože spousta informací byla v podmínkách tohoto světa překroucena.

Přátelte se s kočkami, buďte k nim laskaví a důvěřujte jim s vědomím, že žádná kočka nikdy člověku vědomě neublížila, ale mnohé z nich zemřely při pomoci **lidem**.

T. Lobsang Rampa se svou kočkou, slečnou Cleo.

(Fotografie byla laskavě poskytnuta ze sbírky The Rigberg Photo Collection.)

Část pátá

Světlo svíčky

V této části se T. Lobsang Rampa snaží vysvětlit duchovní zákony a následky jejich dodržování či nedodržování. Rampa považuje život na Zemi za školu a každé živé stvoření za žáka této školy. Neposlušní žáci budou do školy docházet mnohem déle než ti, kdo se chtějí učit a ochotně přijmou nové vědomosti.

Základní pravdy a pravidla

Někde hodně daleko, mimo všechny ty nesmyslné lidské zákony a pravidla, existují

základní pravdy a základní pravidla, jež porušujeme pouze na vlastní nebezpečí.

Pozemské lidské zákony nebyly vytvořeny pro jednotlivce, ale pro většinovou společnost. Často to pak vypadá, že kvůli zájmům celé společnosti jednotlivec na zákon doplatí. Co se dá dělat, je to jedna z věcí, s nimiž se musíme smířit, pokud jsme tak šílení, abychom žili ve společenství, protože svoboda je velmi relativní pojem.

Kdybychom si mohli dělat, co se nám zlíbí, mohli bychom například jít do cizího domu, cokoli si vzít a mohli bychom tam dělat, co bychom chtěli. Měli bychom naprostou svobodu. Jenže to by společnosti vůbec neprospělo, a tak máme zákony, jež ochraňují většinu proti menšině. Tyto zákony porušujeme na vlastní nebezpečí, ale to nebezpečí platí jen pro Zemi - většina z těchto

norem nemá mimo Zemi význam. Proč například tolik záleží na tom, jestli si člověk v Anglii po osmé hodině večer koupí balíček cigaret ? Co na tom záleží, jestli si v Kanadě člověk koupí noviny v neděli ? Jsou to všechno dětinskosti, ale někdo na to prostě kdysi přišel, i když dnes už nikdo neví, proč vlastně takové zákony vznikly !

Nezáleží na tom, co dobrého nebo špatného nám kdy jiní udělali - člověk si vědomě sám volí cestu. Samozřejmě, že pravda a spravedlnost nebo klam a nespravedlnost mohou naše životy ovlivnit jak v dobrém, tak ve špatném, a mohou nás odvrátit od světla. Ale není snad nutné, abychom všichni procvičovali uplatňování *zlatého pravidla*⁷, a tím pomáhali i druhým ?

7. *Zlaté pravidlo* je vysvětleno dále v textu -
pozn. překl.

Já zcela jasně říkám, že každý musí žít sám za sebe. Je hloupé připojovat se k sektám, gangům, společenstvím, či institucím a očekávat, že touto cestou člověk dojde „spasení“.

V pochybných sektách, které existují jen proto, aby z nás vytáhly peníze, rozhodně spásu nenajdeme ! Podívejme se na to takto: člověk zemře a odejde ze Země do astrálního světa. Půjde do síně vzpomínek a tam se bude sám sobě zodpovídat z toho, co udělal, nebo neudělal. Není tam nikdo jiný než nově příchozí duše (nebo entita, říkejte tomu, jak chcete) a spojení s Vyšším Já. A teď vám velmi vážně říkám, že se budete zodpovídat sami. Nebude tam s vámi tajemník nebo hlavní učitel

Společnosti hot dogů nebo jak byste chtěli tyto sektářské skupiny nazývat. Nikdo takový nepřijde a nebude za vás odpovídat. Nemůžete čekat, že přijde prezident Společnosti červených nosů a řekne: „Vyšší Já, ty nic nevíš. Řekl jsem tomuto člověku, aby činil to a to, protože to vyžadují pravidla naší společnosti a on by tě měl nahradit.“

Budete tam stát sami a nazí a pravděpodobně se za to budete stydět. A pokud se tady na Zemi vyhnete myšlenkám a učení těchto společností a sekt, pak se tím připravíte na to, že na druhé straně budete odpovídat sami za sebe.

Samozřejmě, že až se budete zodpovídat svému Vyššímu Já, budete potřebovat opravdu dobré odpovědi. Nejlepší je držet se zlatého pravidla,

jež zní: „Co nechceš, aby jiní činili tobě, nečiň ty jim.“ Zdá se, že lidé se kroutí a vytáčejí, jen aby se vyhnuli prosté pravdě, že se musíme naučit stát na vlastních nohou, ať už jsou ploché nebo ne. Musíme na nich stát, musíme být odpovědní sami za sebe, a pokud budeme ostatním pomáhat řídit se zlatým pravidlem, pak to velice obohatí náš astrální bankovní účet.

Musím znovu říct, že Bůh na nás nečeká s obrovskou rákoskou a stejně tak d'ábel nemá připravena značkovací železa. Bůh je kladná síla a d'ábel je záporná síla. Nejsou to lidé, kteří by někoho chválili nebo mučili. Tady na Zemi nemůžeme pochopit děje, jež se odehrávají v mnoha jiných dimenzích. Podobně mořský slimák sedící na kousku slizu na dně oceánu těžko porozumí tomu, co prožívají lidé na Měsíci

a nemůže rozumět ani tomu, co si myslí nebo co prožívají lidé ve výškových budovách. Také nemůže pochopit vzrušení, jež nastane, když si všichni lidé naráz zapnou televizi. Stejně tak je naprosto mimo chápání lidí ze třetí dimenze, co dělají lidé v deváté, desáté, jedenácté nebo dvanácté dimenzi. Všechno je relativní. Můžeme více nebo méně chápat, co dělají ostatní lidé na Zemi, a můžeme cítit, že dělají něco dobře nebo špatně, ale jak bychom se mohli pokoušet porozumět tomu, co dělají lidé ve dvanácté dimenzi? Nelze porozumět tomu, jak fungují jiné dimenze, pokud s nimi nemáme žádné zkušenosti.

Jistou velmi hrubou představu byste mohli získat, pokud si uvědomíte, že vše jsou vibrace.

Na počátku je pocit, o něco dále je zvuk, ještě

o něco dále je zrak. Všechno jsou vibrace, na každé planetě, v jakémkoli systému nebo vesmíru, a proto si lze vytvořit jistou představu o jiných dimenzích. Pro člověka je těžké cítit nebo vidět zvuk, ale přece jsou to všechno pořád vibrace na jedné škále. Existují bytosti, jež dokážou vidět zvuk a některá zvířata slyší různé zvuky, které lidské ucho nedokáže zachytit. Psi třeba reagují na píšťalku, kterou lidé vůbec neslyší. Kočky vidí barvy jinak; například červenou vidí jako stříbrnou. Ale abychom to ještě doplnili, zkuste si sami promyslet následující.

Máme člověka, který se narodil slepý. Máme za úkol mu vysvětlit rozdíl mezi červenou a růžovou nebo mezi žlutou a oranžovou. Jak to uděláme ? To nelze. Na světě neexistuje

způsob, jak byste slepému člověku vysvětlili rozdíl mezi žlutou a oranžovou nebo jantarovou a hnědou. Pokud by ten člověk byl neobyčejně citlivý a dokázal rozdíl vycítit, možná byste mu to vysvětlit dokázali. Chcete vědět, jak to vypadá v jiných dimenzích ? Odřízněte nějaký vjem, který znáte, například zrak. Jak potom vysvětlíte někomu, kdo zrak nikdy nepoznal, rozdíl mezi růžovou a červenou ? To prostě nejde.

Předpokládejme, že máme úplně hluchého člověka. Jak mu vysvětlíte rozdíl mezi dvěma velice podobnými tóny ? Není to snadné, že ?

A dokud mi nedokážete odpovědět na tyto otázky, nemohu vám říci, jak to chodí v deváté dimenzi.

Škola života

Představme si, že celý život je jako škola. Různé třídy, různé stupně. My tady na Zemi se nacházíme ve třetím ročníku (třetí dimenze). Lidé ze čtvrté dimenze jsou ve čtvrtém ročníku. Lidé v páté dimenzi jsou v pátém ročníku. A teď mi opravdu vážně řekněte: když pomyslíte na své školní dny, můžete po pravdě říci, že by se žáci pátého ročníku vaší školy nějak zvlášť zajímali o to, jestli můžou zůstat ve škole déle, aby pomáhali žákům třetího ročníku? Mnohem pravděpodobnější je, že si žáci z pátého ročníku mysleli, že žáci ve třetím ročníku jsou zatracení malí syčáci, kteří nestojí ani za to, aby jimi člověk pohrdal. Nemám pravdu? A teď vám něco povím. Existují lidé, již působí jako učitelé a měli

tu smůlu, že se nechali přesvědčit, aby šli dobrovolně vyučovat do třetího ročníku ty zatracené malé syčáky. Když tam přišli, tak zjistili, že žáci se vůbec nechtějí učit (chtělo se vám někdy ve škole učit?). Učitel si tedy od žáků nechá chvíli nadávat a pak už toho celého trápení má až po krk, jde za ředitelem a řekne mu: „Šéfe, já už to s těmi klacky nevydržím, musím přestoupit do jiné třídy, nebo se z toho zblázním. Kam mne můžete přeřadit?“ Věřte mi, že učitelé na Zemi - učitelé z jiných dimenzí - se opravdu snaží pomoci lidem ze třetího ročníku, lidem ve třetí dimenzi. A kdyby byli lidé ve třetí dimenzi o trochu vnímavější a pozornější, činili by mnohem větší pokroky. I ti nejlepší učitelé jednou budou mít

plné zuby neustálého pronásledování
a otravování a budou chtít jít jinam.

Zaměřování myšlenek

Musíme pamatovat na to, že vědomí tvoří pouze jednu desetinu našich znalostí, ale skutečným zdrojem vědomostí a jednání je podvědomí.

Jenže podvědomí je jako lenivý stařík, který rád posedává před krbem, celý den kouří dýmku a nic nedělá. Ví, že je strážcem velkého vědění, ale nechce se loučit ani s maličkou částičkou tohoto pokladu a vůbec nic se mu nechce dělat. Musíte jít za ním a vyburcovat jej k činu. Pokud chcete zaměřit myšlenky jistým směrem a ovládat svou mysl, pak musíte vědět, co chcete. Je zbytečné něco hledat, pokud

nevíte, co hledáte, protože pak se nikdy nedozvíte, že jste to našli, nemám pravdu ?

Předpokládejme, že se chcete něco naučit.

Dobře, sedněte si tedy někam, kde je klid, a přemýšlejte o tématu, jež chcete nastudovat.

Možná se bojíte, že vám selže paměť, ale přesto soustředěně myslete na téma, jež se toužíte naučit. Řekněte svému podvědomí, co chcete dělat a proč to chcete dělat. Řekněte mu, jaké výhody budete mít z toho, že se právě tohle naučíte.

Musíte svému podvědomí vysvětlit, že jste spojení - co ublíží vám, ublíží i jemu, a co prospěje vám, to prospěje i jemu. Musíte tedy myslet na to, co chcete udělat, musíte na to myslet soustředěně, probrat to ze všech úhlů

a pomyslet na všechny výhody. Pak si musíte v duchu vyvolat obraz sebe sama, jak studujete dané téma, jak ovládáte daný předmět, a pokud chcete opravdu uspět, zopakujte to celé nejméně třikrát za sebou. To by mohlo vaše podvědomí povzbudit a ono vám pak pomůže dosáhnout toho, po čem toužíte.

Musíte se pevně soustředit na vizualizaci.

Vizualizace není představa. Představa je něco, co není skutečné. Žádná představa vám například neumožní přeskočit třicetipatrovou budovu. V představách byste to dokázali a pak byste byli třeba jako Buck Rogers⁸, že ? Ale takový skok přes třicetipatrovou budovu odporuje fyzikálním zákonům a je to jen představa. Mnozí lidé marní čas tím, že si představují nemožné.

8. Hlavní postava sci-fi komiksu ze třicátých let dvacátého století - pozn. překl.

Vizualizace je naopak něco, co je dokonale možné, protože se to zcela drží fyzikálních zákonů. Pro ilustraci předpokládejme, že si chcete koupit loď. Vizualizujte si, že náhle přijdete k velké částce peněz a jdete na místo, kde se kupují lodě, prohlédněte si je a nakonec se pro jednu z nich rozhodněte. Taková vizualizace by mohla přinést ovoce. Pokud budou správné podmínky, můžete časem mít vše, co si vizualizujete. Možná to nepříjde přímo ve chvíli, kdy si to vizualizujete, nebo ne přesně tak, jak jste mysleli, ale dostanete to - pokud vizualizaci provedete správně.

Pohodlně se usad'te. Překřižte nohy v kotnících a sepněte ruce před sebou. Pak vyšlete do svého podvědomí velice silnou myšlenku. Zavolejte ho jménem, říkejte mu třeba „George“ nebo „Georgino“, to záleží na vás. Řekněte svému podvědomí třikrát za sebou: Pozor ! Pozor ! Pozor ! Pak pokračujte: Nahlédni do mé mysli. Opakujte to třikrát a pak velice jasně a soustředěně myslíte na to, s čím chcete, aby vám podvědomí pomohlo.

Využití kyvadla při zaměřování myšlenek

Víme například, že radium se během mnoha a mnoha let rozloží na olovo. Víme, že všechna hmota se skládá ze spousty molekul poskakujících kolem jako blechy na rozpálené

plotně. Čím menší ty blechy jsou, tím rychleji skáčou, čím větší blechy, tím pomalejší a těžkopádnější skoky. Stejně je to s hmotou. Všechno má své atomové číslo - počet atomů ukazující, jak pomalu nebo rychle to bude vibrovat. Při práci s kyvadlem se tedy stačí naladit na vibrace určitého atomu, a pokud víme jak, dokážeme říci, který to je a kde se nachází. U rádiových vln máme vzdušný systém, který absorbuje, přitahuje nebo zachycuje (jakkoli tomu chcete říkat) vlny pohybující se atmosférou. Navíc existuje podzemní vedení, jež přichází do kontaktu s podzemními vlnami. Všechno na světě totiž musí být dvojí - kladné a záporné. Při práci s kyvadlem tedy lidské tělo zachycuje vlny putující vzduchem a funguje jako anténa. Nohy se dotýkají země a fungují jako spojení

se zemí. Aby kyvadlo fungovalo správně, je třeba se chodidly dotýkat země - pokud nepoužijete jinou metodu kontaktu se zemí.

Použití kyvadla je samozřejmě naprosto jednoduché. A je to ještě jednodušší, pokud víme, jak to funguje. Proto vás zde zahrnuji takovým přívalem slov, i když vám to může připadat jako blábolení. Není. Dokud nebudete vědět, co děláte, nebudete schopni poznat, že to vůbec děláte !

Kyvadla opravdu fungují ! V Japonsku často za pomoci kyvadla určují pohlaví dítěte.

Používají zlatý prsten zavěšený na kousku provázku nebo nitě a podrží jej nad břichem těhotné ženy. Směr nebo typ pohybu určí pohlaví nenarozeného dítěte. A abych nezapomněl,

mnoho Číňanů i Japonců používá kyvadlo k určování pohlaví u nevylihnutých kuřat !

Rádio využívá elektrický proud k tomu, aby přehrálo zvuk, jenž byl vyslán z nějaké vzdálené stanice. I televize díky proudu přehrává určitý obraz vyslaný ze vzdálené stanice. Stejně je tomu, i pokud chceme použít kyvadlo nebo proutkařit. Nejprve musí existovat zdroj proudu a nejlepším zdrojem proudu je pro nás lidské tělo. Konec konců, naše mozky ve skutečnosti zastávají roli baterií, telefonních ústředen a dalších podobných věcí. Hlavní ale je, že jsou zdrojem elektrického proudu - dostatečným k tomu, aby pokryl naše potřeby i umožnil nám detekovat impulzy, a tím zapříčinit, že sebou kyvadlo bude trhat, točit se, kroužit nebo kmitat a bude dělat další podivné pohyby, jež kyvadlo

provádí. K práci s kyvadlem tedy potřebujeme lidské tělo, a to živé. Nemůžete kyvadlo přivázat na háček a očekávat, že bude fungovat, protože by se tam nevyskytoval žádný zdroj proudu.

Vůbec by také nebylo k užitku, pokud byste kyvadlo přivázali na hák a připojili to k proudu, protože proud musí různě pulzovat, dle typu akce, jež je vyžadována. Tak jako máme v rádiu vysoké, nízké, hlasité a tiché tóny, tak i kyvadlo potřebuje k práci různé proudové variace.

Kdo bude měnit proud ? Samozřejmě, že Vyšší Já. Víte, to je ta nejbystřejší osoba široko daleko. Konec konců, vy, kdo teď čtete tuto knihu, využíváte jen jednu desetinu vědomí. Sami sebe dobře znáte; uvažte tedy, jak vynikající byste byli, pokud byste dokázali využít zbývajících

devět desetin vědomí. Rozhodně můžete získat pomoc svého podvědomí. Podvědomí je skvělé; ví všechno, co jste kdy věděli, dokáže udělat vše, co byste kdy mohli dokázat vy, a pamatuje si každíčkou událost, i z dob ještě dlouho před vaším narozením. Pokud byste se tedy dokázali dotknout podvědomí, dostali byste se k velmi podstatnému zdroji vědomostí, že ? Pokud budete důsledně cvičit, můžete se pokusit dotknout se podvědomí.

Vaše podvědomí také dokáže kontaktovat jiná podvědomí. Popravdě, jeho síly nejsou nijak omezené, a pokud je podvědomí spojeno s ostatními, pak lze dosáhnout opravdu podivuhodných výsledků.

Nemůžeme jen tak vytočit telefonní číslo a zeptat se, jestli můžeme mluvit s podvědomím. Na mysl se musíme dívat asi jako na velice roztržitého profesora, jenž neustále třídí a ukládá znalosti i získává nové. Má tolik práce, že se nemůže nechat ostatními zdržovat. Pokud na něj ale budete velice zdvořile naléhat, pak by vás mohl vyslechnout.

Nejprve je tedy potřeba se seznámit se svým podvědomím. Je potřeba si uvědomit, že podvědomí tvoří mnohem větší část vašeho Já. Navrhuji, abyste svému podvědomí dali jméno. Říkejte mu, jak chcete, pokud je pro vás to jméno přijatelné. Jde o to, že mu musíte dát nějaké určité jméno, které s ním budete mít pevně spojené. A až pak budete chtít kontaktovat své podvědomí, můžete říci třeba:

Georgi, Georgi, velice potřebuji tvoji pomoc, chci, abys se mnou pracoval, chci, abys (a tady specifikujte, co po něm chcete), a pamatuj, Georgi, že jsme jeden celek, a co uděláš pro mne, to uděláš i pro sebe. Opakujte to pomalu a pečlivě a silně se na to soustředte. Opakujte to třikrát !

Napoprvé George pravděpodobně pokrčí imaginárními rameny a řekne si: Ach, ten zatracený člověk mě zase otravuje a já mám tolik práce. A vrátí se zpátky k tomu, co dělal. Při dalším opakování už zpozorní, protože ho to bude vyrušovat, ale nic neudělá. Ale pokud to zopakujete potřetí, pak si George, Peter či Sally (nebo jak se jmenuje), uvědomí, že budete pokračovat, dokud něco nepodnikne, a tak si obrazně povzdychne a pomůže vám.

To není fantazie, je to fakt. O tomto vím docela hodně, protože to dělám už dlouho, tak dlouho, co si vůbec něco pamatuji. Mimochodem, mé podvědomí se nejmenuje George, ale jeho jméno nikomu cizímu neprozradím, tak jako byste ani vy neměli nikomu prozrazovat jméno svého podvědomí. Nikdy se tomu nesmějte a nevtipkujte, protože je to smrtelně vážné. Jste pouze jednou desetinou osoby, vaše podvědomí tvoří zbývajících devět desetin, a proto mu musíte prokázat respekt a úctu. Musíte mu ukázat, že vám může věřit, protože pokud nezískáte spolupráci svého podvědomí, pak se vám nepodaří nic z toho, o čem píšu ve svých knihách. Ale pokud budete procvičovat, co jste si přečetli, podaří se vám všechno. Spřátelte

se tedy se svým podvědomím. Pojmenujte ho nebo ji a držte to jméno v přísné tajnosti. Se svým podvědomím můžete hovořit. Bude lepší, pokud budete mluvit pomalu a vše opakovat. Představte si, že telefonujete s někým na druhé straně světa. Spojení je špatné, vy tedy musíte svá slova opakovat a máte docela potíže s tím, aby vám ten druhý porozuměl.

Příjemce hovoru na druhé straně vám nerozumí, protože by byl hloupý. Je prostě špatné spojení, a pokud překonáte komunikační potíže, možná shledáte, že hovoříte se společníkem, který je mnohem inteligentnější než vy !

Když používáte kyvadlo, musíte mít nohy na podlaze, aby se chodidla dotýkala země. Pak řekněte něco jako: Podvědomí (nebo jméno, jež

jste mu vybrali), chtěl bych vědět, co musím udělat, abych uspěl v tom a v tom. Pokud budeš pracovat s tímto kyvadlem, houpej s ním dopředu a dozadu, pokud budeš chtít vyjádřit ANO, a ze strany na stranu, pokud budeš chtít vyjádřit NE, tak jako když člověk přikyvuje pro ANO a vrtí hlavou pro NE.

Takový vzkaz budete muset předat třikrát.

Musíte velice pomalu, usilovně a pečlivě vysvětlit, co chcete, aby vaše podvědomí dělalo a co od experimentu očekáváte. Pokud totiž nevíte, co chcete, jak vám pak podvědomí může poskytnout nějaké informace ? Podvědomí to také nebude vědět. Pokud nevíte, co chcete, pak to ani nepoznáte, jestliže to najdete !

Vyhledávací kyvadlo

Kyvadlo by mělo vypadat jako malá kulička o průměru dva a půl až tři centimetry. Nejlepší by bylo, pokud by se vám podařilo získat dobré dřevěné kyvadlo nebo kyvadlo z „neutrálního“ kovu. Dobré by bylo i olůvko nebo prstýnek. Ale prozatím bude stačit jakékoli kyvadlo, pokud má asi dva a půl až tři centimetry v průměru. Měli byste si sehnat nějaký provázek, třeba obuvnickou nit užívanou k přišití podrážek. Budete potřebovat asi metr a půl niti nebo provázku. Přivažte jeden konec ke kyvadlu, jež by za tím účelem mělo mít malé očko. Druhý konec přivažte na klacík nebo prázdnou cívku. Poté namotejte všechno vlákno na cívku tak, abyste ji mohli držet v dlani. Vlákno s kyvadlem

uchopte mezi palec a ukazovák pravé ruky, tedy pokud píšete pravou rukou. Pokud píšete levou, držte samozřejmě kyvadlo v levé ruce. Nejdřív ale musíme kyvadlo „naladit“ na konkrétní typ materiálu, který chceme najít.

Předpokládejme, že chcete najít zlatý důl.

Nejprve sežeňte kousek lepicí pásky, bude stačit tak dva a půl centimetru, a pak na ni přilepte malinký kousek zlata (například oškrabaný z vnitřku prstenu). Celé to pak jemně přitiskněte na kyvadlo. Vaše kyvadlo pak bude mít kousek zlata, který jej na tento kov „naladí“. A když říkám malinký kousek, tak tím myslím, že i pokud se vám podaří sehnat pouhé zrnko, bude to stačit.

Až to bude hotovo, položte si prsten (nebo jiný kousek zlata) mezi chodidla a postavte se. Stůjte na zlatě (zlatém prstenu nebo zlatých hodinkách) a pomalu odvíjejte vlákno s kyvadlem tak, až budete mít kyvadlo asi čtyřicet pět centimetrů od prstů. Teď by se kyvadlo mělo točit kolem dokola po kružnici. Pokud tomu tak není, pak vlákno trochu povolte, nebo naopak přitáhněte. Jde o to, abyste určili délku vlákna, při níž se kyvadlo pohybuje úplně volně, když „vycítí“ zlato.

Až budete mít délku určenou - může to být čtyřicet pět, padesát nebo padesát pět centimetrů - udělejte na vlákně uzel a zapište si přesné údaje, například: „První uzel - zlato.“ Pak od kyvadla pásku se vzorkem zlata odtrhněte. Seberte ze země prsten nebo hodinky

a vyměňte je za něco stříbrného. Může to být mince nebo kousek stříbra, které jste si od někoho půjčili, ale musí to být stříbro. Na další kousek pásky odškrábněte malinkou šupinku stříbra a přilepte ke kyvadlu. Pak znovu zkuste najít správnou délku provázku pro stříbro. Až se vám to podaří, zapište si další poznámku, jako třeba: „Druhý uzel - stříbro.“

Tak můžete pokračovat s různými kovy, a nejen kovy, ale i s jinými látkami. Pokud si vytvoříte přesnou tabulku, užijete si při hledání spoustu zábavy. Nejspíš přijdete na to, že - pokud mluvíme o délce vlákna - nejdříve ze všeho se objeví reakce na kámen (v délce asi třiceti centimetrů). S trochu delším vláknem bude kyvadlo reagovat na sklo nebo porcelán. Na ještě delší vlákno objevíte zeleninu.

Prodlužujte délku a na řadu přijde stříbro a olovo, s ještě o kousek delším vláknem najdete vodu. Ještě delší indikuje zlato. Dále je na řadě měď a mosaz. Nejdelší vlákno bude potřeba na železo, to najdete s provázkem dlouhým asi sedmdesát pět centimetrů. Pokud tedy chcete zjistit, co je pod vámi, stačí, když se postavíte a pomyslíte na kov, který hledáte. Přizpůsobte přiměřeně délku kyvadla a vykročte velice pomalu kupředu.

Znovu a znovu opakuji, že je nutné, abyste Georgovi naprosto přesně vysvětlili, co chcete dělat. Musíte mu říct, že chcete hledat zlato, železo, stříbro nebo cokoliv jiného, a až ucítí příslušné vlny, aby prosím rozhoupal kyvadlo. Neustále musíte velice soustředěně myslet na to, co chcete najít; pokud začnete myslet na něco

jiného, vnesete do celé akce zmatek a nic nenajdete.

K tomu musím ještě poznamenat, že pokud například hledáte starý porcelán a náhle pomyslíte na ženy, pak dostanete od kyvadla reakci na zlato, protože délka vlákna pro zlato a ženy je úplně totožná. A pokud žena pomyslí na muže, objeví se taková reakce kyvadla, jako by v podzemí byl diamant ! To samozřejmě znamená, že by vás kyvadlo zavedlo k něčemu úplně jinému, než jste čekali. Určitě by se vám nelíbilo, kdyby se objevila reakce na diamant, vy byste popadly lopatku, začaly kopat a místo diamantu objevily mrtvého muže. Ale i to se může přihodit !

Pro každodenní domácí použití kyvadla je vhodnější použít kratší vlákno. Konec konců, určitě by se vám nechtělo každý den houpat kyvadlem na jeden a půl metrové šňůře. Doma tedy užívejte jiné kyvadlo.

Kyvadla, která jsou k dostání v obchodech, už jsou na provázku nebo na řetízku a takový řetízek bývá dlouhý kolem patnácti centimetrů, ačkoli přesná délka se liší, ale to nás nemusí zajímat.

Předpokládejme, že se chcete něco dozvědět - například jestli jistá osoba žije na určitém místě. Posad'te se tedy k psacímu nebo jídelnímu stolu. Je jedno, jaký to bude stůl, ale nesmí to být stůl se zásuvkami a nesmí pod ním nic být, protože

pokud je pod stolem třeba zásuvka, pak je kyvadlo ovlivněno tím, co leží uvnitř.

V zásuvce by mohl být například kuchyňský nůž nebo zlatý prstýnek. Bez ohledu na to, jak moc byste se soustředili na svůj subjekt, kyvadlo by bylo ovlivněno „nesprávnou“ věcí. Posadte se tedy k obyčejnému stolu a na dosah ruky si položte několik archů čistě bílého papíru. Pak řekněte svému kyvadlu, nebo přesněji, řekněte svému Georgovi, co přesně chcete. Například: Georgi, chtěl bych zjistit, jestli Maria Bugsbottom žije v této oblasti. Pokud ano, potvrď mi to prosím tak, že rozhoupeš kyvadlo dopředu a dozadu. Pokud tam nežije, pohni prosím kyvadlem ze strany na stranu.

Pak vezměte arch papíru a položte si jej po pravé straně. Nahoru a dolů napište ANO, k levému a pravému okraji napište NE a do středu udělejte malý křížek, který bude vyznačovat místo, nad nímž budete držet kyvadlo. To by mělo viset ve výšce asi pěti centimetrů nad křížkem.

Pohodlně se usadte. Nezáleží na tom, jestli si zujete boty nebo ne, ale položte nohy na podlahu, neopírejte je o trnož židle. Položte nohy na podlahu tak, aby se chodidla dotýkala podlahy. Potom si vezměte mapu oblasti, již chcete prozkoumat, a položte ji nalevo od sebe, takže po pravé ruce budete mít papír a po levé mapu. Vezměte kyvadlo, podržte jej postupně nad celou mapou a řekněte: Podívej, Georgi, toto

je mapa té oblasti. Nachází se Maria Bugsbottom někde v téhle oblasti ?

Kyvadlo by mělo viset nad mapou asi ve výšce pěti centimetrů. Až pokryjete celou plochu, řekněte: Georgi, teď zahájím hledání. Pomůžeš mi, Georgi ? Odpovíš mi ANO nebo NE podle pravdy ?

Potom se (pokud jste pravák) pravým loktem pohodlně opřete o stůl a spustíte kyvadlo nad papír s křížkem. Provázek nebo řetízek držte mezi palcem a ukazovákem. Kyvadlo by mělo být asi pět centimetrů nad křížkem. Ještě poznamenám, že pokud jste levák, vše musí být obráceně. Praváci následují instrukce popsané výše.

Připravte se a ujistěte se, že vás nikdo nebude rušit. Pak řekněte Georgovi, že jste připraveni začít. Podívejte se na mapu a sledujte levým ukazováčkem silnici, o níž se domníváte, že by někde u ní mohla žít Maria Bugsbottom. Občas se podívejte na kyvadlo. Může se pohybovat zdánlivě nesmyslně, ale až ukážete na místo, o němž se domníváte, že tam žije váš přítel nebo nepřítel, kyvadlo vám určitě odpoví ANO nebo NE.

Je dobré začít nejprve s mapou s malým měřítkem, abyste pokryli větší oblast. Až budete mít pocit, jako by vám George říkal: Potřebuji se dostat mnohem blíž, pak přejděte na mapu s větším měřítkem.

Po každé zkoušce si rozhodně musíte vzít nový arch papíru. Ten starý můžete použít třeba na psaní dopisů nebo poznámek, ale jeden papír lze použít jen na jedno čtení s kyvadlem, protože jste papír už ovlivnili vjemy toho, co jste se snažili zjistit. Pokud byste pak chtěli čtení opakovat, bylo by ovlivněno prvním sezením. A to je asi všechno.

Ale ne, vlastně to není všechno. Musíte své otázky pokládat opravdu přesně. George je velice jednostranně zaměřený jedinec, který nemá smysl pro humor a vše bere naprosto doslovně. Nemá tedy cenu, abyste se ptali: Georgi, můžeš mi říct, jestli Maria Bugsbottom žije tady ? Pokud se zeptáte takto, bude odpověď ANO, protože George vám může říci, jestli Maria Bugsbottom žije tady. Ano, může -

a přesně na to jste se ptali. Ptali jste se, jestli vám kyvadlo může odpovědět. Neptali jste se, jestli tam ta paní ve skutečnosti zrovna bydlí. Takže ať se ptáte na cokoli, musí být otázka položená tak, aby z toho George nebyl zmatený. Nejtěžší na tom celém je správné pokládání otázek tak, aby neměly více významů. Pokud položíte otázku, která bude začínat slovy: Můžeš mi říct... ? pak se odpověď ANO nebo NE bude vztahovat právě k této otázce. Další část otázky: „...jestli Maria Bugsbottom bydlí tady ?“ nebude zodpovězena, protože George se soustředí pouze na první část a na druhou už neodpoví. Než tedy v pokládání otázek získáte trochu cviku, navrhuji vám, abyste si otázku napsali a pořádně si ji pročetli. Tak zjistíte, jestli otázka

není zmatečná, nejednoznačná nebo nejasná.

Znovu opakuji: NEŽ POLOŽÍTE OTÁZKU, MUSÍTE SI BÝT JISTI TÍM, NA CO SE PTÁTE.

Samozřejmě, že až si to procvičíte, bude pro vás snadné hledat ztracené osoby. Budete

potřebovat mapu oblasti, v níž by se měla nacházet hledaná osoba (s malým a velkým měřítkem).

Pak by také bylo třeba, abyste si utvořili jakýsi vnitřní obrázek o dané osobě.

Je to velký kluk nebo malá holčička ? Je on nebo ona zrzavá, blondatá nebo černovlasá ?

Co o ní víte ? Bude potřeba, abyste získali co nejvíce informací, protože -jak znovu opakuji - pokud nevíte, co hledáte, pak nepoznáte, že jste to našli.

Může se stát, že jste například připoutaní na lůžko a nemůžete se tedy nohama dotýkat země. Takovou potíž mám i já, a proto mám kovovou tyčku, dlouhou asi necelý metr, a tu držím v levé ruce jako anténu. A přesně to to ve skutečnosti také je - anténa odmontovaná od rádia. S ní přijímám vlny ze země přesně tak, jak by to zdravý člověk absorboval nohama.

Když zachycuji vjemy z mapy nebo dopisu, pak používám malé kovové plnicí pero. Dotknu se jím dopisu nebo mapy a kyvadlo se začne pohybovat a dá mi odpověď.

Nikdy, opravdu nikdy nenechte někoho jiného, aby se dotýkal vašeho kyvadla. Musí být plné vašich dojmů a vjemů. Měli byste mít několik kyvadel. Jedno dřevěné, jedno z neutrálního

kovu a možná se vám bude dobře pracovat i s křišťálovým nebo plastickým kyvadlem. Mohli byste si dokonce pořídit duté kyvadlo, abyste dovnitř mohli dávat vzorky, místo abyste je ke kyvadlu lepili páskou. Brzy zjistíte, že jedno kyvadlo reaguje lépe než ostatní na osobní záležitosti. Jeho reakce můžete ještě vylepšit tím, že jej budete nosit při sobě a necháte jej nasát vaše vjemy. Pokud tak učiníte a nikdy nenecháte nikoho jiného, aby se jej dotýkal, pak poznáte, že máte něco tak užitečného a cenného, jako je pro letadlo radar za mlhavé noci.

Kyvadlo se nemůže mýlit. Ani George se nemůže mýlit. Vy ano. Můžete špatně položit otázku a můžete si i špatně vyložit odpověď. Při práci s počítačem musí člověk používat speciální

jazyk, jinak počítač nedokáže rozluštit, co po něm člověk chce. Představte si tedy, že je kyvadlo počítač, a pokládejte otázky tak, aby nenastala žádná pravděpodobnost chyby, protože kyvadlo může odpovědět jen ANO nebo NE.

Nejistotu ohledně odpovědi může kyvadlo ukazovat osmičkovitým pohybem. Může také prozradit pohlaví osoby. U mužů se kyvadlo většinou točí v kruhu doprava, tedy po směru hodinových ručiček. Pro ženy to platí obráceně, tedy v kruhu doleva, proti směru hodinových ručiček. Pokud má ale muž velmi silnou ženskou stránku, může se kyvadlo pohybovat špatným směrem. Ono se ale vlastně nepohybuje špatným směrem, jen naznačuje, že onen muž není tak úplně muž jako spíše žena, ale protože

má to správné vybavení na správných místech, bude fyziologicky považován za ukázkového muže. Jenže všechny jeho myšlenky mohou být ženské. Kyvadlo tedy takové případy posoudí mnohem lépe než nejlepší lékaři !

Ach ano, musím vám říci ještě něco. Před použitím kyvadla si dobře umyjte ruce, protože pokud jste předtím například pracovali na zahrádce nebo uhasili nedopalek v květináči nějaké nebohé květiny u vás doma, pak by se do výkladu kyvadla dostaly vjemy z hlíny zachycené v pórech kůže. Ujistěte se tedy, že máte prsty i dlaně čisté. Ukliděte také stůl, na němž budete pracovat. Není například moc dobré, když se otočíte a zjistíte, že na čistém archu papíru na stole vám sedí velká tlustá

kočka. To si pak budete muset vzít úplně čistý papír !

Pokud budete s kyvadlem pilně cvičit, můžete hledat minerály i podle mapy. Pokud chcete, můžete hledat třeba zlato, stačí ke kyvadlu připevnit malou částičku tohoto kovu. Pak přejíždějte prstem po mapě až k místu, o němž se domníváte, že by se tam mohlo nacházet zlato. Myslete upřeně jen na zlato a na nic jiného. Pokud hledáte stříbro, pak soustředěně myslte jen na stříbro. Je to všechno velice jednoduché, ale dokud si na to nezvyknete, bude vám to připadat naprosto nemožné. Budete si myslet, že to není nic pro vás. Ale je. Pilot může teprve po důkladném výcviku nasednout do letadla a odletět i přistát v jednom kuse. A jen cvičení a sebedůvěra vám dovolí sednout si ke

stolu, vytáhnout mapu i kyvadlo a říci: Tam, tam je voda, úplná záplava, a pak jít na skutečné místo a kopáním do určité hloubky opravdu objevit vodu.

O hloubce, v jaké se nachází předmět, můžete získat určitou představu z intenzity kmitání (nebo jiného pohybu) kyvadla. Cvičením se brzy naučíte, jak zkrátit nebo prodloužit provázek, a tím měřit hloubku. A znovu připomínám: pamatujte, že se musíte jasně a silně soustředit na to, co chcete najít nebo zjistit.

Za pomoci kyvadla se lze také hodně dozvědět o člověku tím, že podržíte kyvadlo nad jeho podpisem na dopise. Je to velice užitečné cvičení. Ale pamatujte, že si musíte být jisti, co se chcete dozvědět, protože pokud se v jedné

otázce ptáte na dvě věci, pak vám George nepochybně odpoví na tu, která vás nezajímá !

Musíte svému podvědomí - Georgovi nebo jakým jménem ho nebo ji chcete nazývat - říci, co přesně se snažíte zjistit a jak očekáváte, že bude kyvadlo určovat informace, po nichž toužíte.

Pro správné držení kyvadla je potřeba se loktem opřít o stůl (jak už bylo řečeno). U praváka by to měl být pravý loket, u leváka levý. Pak nakloňte ruku tak, aby byla nad stolem v takové výšce, aby kyvadlo na konci provázku nebo řetízku viselo asi pět centimetrů nad povrchem stolu. Závěs kyvadla uchopte mezi palec a ukazováček, a pokud budete chtít vlákno

zkrátit, aby kyvadlo lépe kmitalo - tak to prostě udělejte.

Vždycky přizpůsobte délku řetízku nebo provázku tomu, aby kyvadlo kmitalo a ukazovalo co nejlépe. A teď zdůrazňuji, aby to bylo jasné - předloktí držte tak, abyste se cítili pohodlně.

Pokud se nebudete cítit pohodlně, nebudete moci s kyvadlem řádně zacházet. Také se vám bude špatně pracovat, pokud jste právě snědli těžké jídlo nebo vás velice trápí něco, co s kyvadlem vůbec nesouvisí, ale rozptyluje vás to. Musíte zklidnit mysl a musíte chtít pracovat s podvědomím.

Chcete například s kyvadlem najít konkrétní věc. Může to být kousek zlata. V takovém případě naladíte kyvadlo na zlato. Pak si vizualizujte

sami sebe, jak držíte řetízek kyvadla, a jak kyvadlo pohybem ukazuje na zlato. Vezměte mapu a pokuste se zlato najít s její pomocí. Pokud si to vše velmi jasně vizualizujete a vysvětlíte svému podvědomí všechny výhody, pak zlato jistě najdete (jestliže tam nějaké je).

Vyšší Já a podvědomí

Často mi také říkají: „Jsem z toho úplně zmatený. Říkáte, že Vyšší Já bude měnit proud. Dobře, ale jaké je tedy spojení mezi Vyšším Já a podvědomím ?“

Vyjasněme si to jednou pro vždy (a ještě na nějaký ten den navíc). Jste tu vy, kteří jste jednou desetinou vědomí. Na žebříku jste úplně dole. Nad vámi je vaše podvědomí. To působí

jako operátor, jenž má na starosti ústřednu, totiž váš mozek - ačkoli spojený mozek by možná byl lepší výraz. A podvědomí je také ve spojení s Vyšším Já. Takže jste tu vy, obyčejný dělník, jenž nemůže přímo mluvit s manažerem - musíte jít nejdřív za vedoucím obchodu nebo předákem. A tak se tak trochu potloukáte kolem a snažíte se být mírně vlezlí, protože doufáte, že si vás vedoucí obchodu (nebo prostě váš nadřízený) všimne a podiví se, proč nejste v práci. Snad přijde blíž a zeptá se, co se děje. Pak musíte svůj názor vyložit vedoucímu a přesvědčit ho, aby váš případ přednesl manažerovi o úroveň výš. Podobně je to s vámi a Vyšším Já. Než se dostanete k Vyššímu Já, musíte získat pomoc podvědomí. Jakmile se vám podaří přesvědčit podvědomí, že je to skutečně důležité pro vaše

i jeho dobro, kontaktuje podvědomí Vyšší Já a kyvadlo se bude pohybovat podle znamení, jež dostanete.

Abych nezapomněl, pokud se vám s pomocí podvědomí podaří kontaktovat Vyšší Já, můžete se vyléčit z mnoha nemocí. Vyšší Já je jako prezident společnosti. Neví vždy o všech potížích, která trápí nižší oddělení. Občas se o nich dozví, pokud je to velmi, velmi vážné, ale často vůbec neví o nesnázích, jež sužují níže postavené podřízené. Ale jestliže se vám podaří přesvědčit vedoucího obchodu, aby problém přednesl Vyššímu Já, tedy prezidentovi nebo generálnímu řediteli, pak se potíže mohou vyřešit dříve, než se ještě zhorší. Pokud vás tedy tu nebo tam něco neustále bolí, pak kontaktujte George nebo Georginu, jasně sdělte, jaké máte

potíže a proč je máte, a pěkně poproste, aby se podvědomí postaralo o vyléčení. Vyšší Já nelze kontaktovat. Podvědomí je spojením mezi vámi, onou jednou desetinou vědomí, a vyšším Já, jež je celým a dokonalým vědomím. Samozřejmě, že kyvadlo vám může pomoci určit vítěze závodu, pokud otázku položíte správně. Ale podívejte se na tohle: „Můžeš mi říct, kdo vyhraje závod číslo třicet dva ?“ Co to je za otázku ? Důkladně si ji prohlédněte a zjistíte, že se podvědomí ptáte, jestli vám může povědět, kdo vyhraje závod. Odpověď bude samozřejmě ANO, ale pokud na svou otázku dostanete odpověď ano, budete si myslet, že jste byli podvedeni, nebo ne ? Takhle se to dělat nedá. Otázky musíte pokládat zcela přesně a jasně.

Jestliže byste chtěli zjistit, kdo vyhraje závod, museli byste vzít seznam koní, již poběží v tom konkrétním závodě, a museli byste se soustředit na otázku: „Vyhraje tento kůň ?“ A museli byste tužkou v levé ruce postupně ukazovat na každé jméno, podržet ji u něj asi třicet vteřin a zeptat se, zda právě tento kůň vyhraje dostih. Pokud by odpověď byla NE, pak přejít k dalšímu koni, dokud se nedostanete k tomu, který vyhraje. S jistou dávkou cviku by se vám to mohlo podařit.

Ale víte, není to příliš morální. Sázení a hazard jsou špatné, ale to je stejně na vaší odpovědnosti. Já se jen snažím dostatečně objasnit, že nedosáhnete uspokojivého výsledku, pokud zcela jasně nezformulujete svůj požadavek tak, aby v něm byla zahrnuta

skutečně jen jedna otázka, na níž se dá odpovědět buď jasným ANO, nebo jasným NE. Doporučoval bych vám, abyste si tuto část přečetli ještě jednou, jinak byste se mohli opravdu rozzlobit, až dostanete zmatenou odpověď, což ale bude pouze důsledkem zmatené otázky.

Procvičování je klíčem ke všemu. Nemůžete být skvělým klavíristou, pokud nebudete cvičit. Čím lepší klavírista, tím déle cvičí - hodiny a hodiny neustále ťuká do černých a bílých kláves.

S kyvadlem je to stejné; musíte cvičit, cvičit a cvičit, abyste s ním uměli pracovat instinktivně. Můžete trénovat s cizími dopisy, s kovy a podobně. Jedině tak dosáhnete úspěchu - cvičením.

Ach ano ! Je tu ještě další maličkost, kterou bych měl zmínit. Řeknu vám to, ale samozřejmě předpokládám, že platí základní pravidla slušného chování. Je velmi, velmi důležité, abyste po použití kyvadla sepjali ruce před čelem a pak slavnostně poděkovali Georgovi nebo Georgině za pomoc s tímto sezením. Třikrát poděkujte a nikdy na to nezapomínejte, protože pokud mu v rámci základních pravidel slušnosti nepoděkujete, pak by se vám při příštích dvou nebo třech pokusech nemuselo dostat odpovědi. A pamatujte, že díky musíte opakovat třikrát, stejně jako otázky.

Lidé mi také říkali, že jim není jasné, jak mají při ladění kyvadla stát s kouskem zlata nebo stříbra mezi chodidly. Dobře, povím vám to. Vezměte kousek zlata, stříbra, cínu, olova nebo mědi

a položte to na podlahu mezi chodidla. Pak se postavte zpříma, s rovnou páteří a levou rukou spuštěnou podél těla. Pak zvedněte pravou ruku tak, abyste předloktí měli rovnoběžně s podlahou. Uvidíte, jestli je to vhodná metoda, protože pokud si pravý loket opřete o bok, ruka se vám nebude třást a cukat (což bychom samozřejmě nechtěli), ale bude poslouchat jen Georgovy příkazy. Ale to hlavní samozřejmě je, abyste ruku drželi v pozici vám pohodlné a vhodné pro kyvadlo. A to už je opravdu všechno !

Rozvoj latentních okultních schopností

Někteří lidé se mne ptají, proč se jim nedaří dělat to, co popisují ve svých knihách -jako třeba

astrální cestování nebo práce s kyvadlem. Pokud se vám něco nedaří, pak se musíte zeptat sami sebe, jestli jste si opravdu, ale opravdu jisti, že to chcete dělat. Jste si jistí, že v tom není nějaká zábrana, například nějaké potíže z minulého života ?

Představme si, že někdo - samozřejmě, že ne vy ! - byl v minulém životě čarodějnici.

Předpokládejme, že ji upálili na hranici nebo se jí zbavili jinou, podobně drastickou cestou.

Do tohoto života by pak přišla s menším nebo větším zájmem o okultismus, ale mohla by v sobě mít zakořeněný strach, že pokud s tím začne znovu, skončí znovu na hranici nebo bude oběšena. Její podvědomí by ji v takovém případě zabrzdilo a jí by se nedařilo své schopnosti rozvíjet.

Jediné, co člověk může dělat, pokud se mu opravdu nedaří pracovat s okultismem, je toto:

Meditovat nad problémem. Opravdu si upřímně přejete astrálně cestovat, praktikovat jasnovidectví, číst v kartách nebo cokoliv podobného ?

A pokud si to přejete, pokud můžete říct jasné ANO, pak se sami sebe zeptejte, proč to chcete. Nejdřív si musíte vyjasnit tyto problémy.

Dále musíte zvážit, zda se bojíte pobytu mimo své tělo a obáváte se, že se nebudete moci vrátit zpátky. Nebojíte se, že vás napadnou nějaké podivné bytosti, až opustíte své tělo ? Pokud ano, pak pamatujte, že se vám nemůže vůbec nic stát, pokud nebudete mít strach.

Pokud jste si jistí, že se opravdu chcete věnovat okultismu, pak by bylo nejlepší, abyste si z každého dne vyhradili určitý čas, třeba půl hodiny večer, a přemýšleli o tom. Nejlepší je vizualizovat si tak sugestivně, jak to jen jde, že děláte to, co chcete dělat, protože pokud se vám podaří vysvětlit vašemu podvědomí, že chcete jít do astrálu, pak vám, obrazně řečeno, otevře bránu a uvolní vám cestu.

Představte si podvědomí jako nějakého idiota, sice vysoce postaveného, ale idiota. Rozkazy plní naprosto doslova, takže pokud jste někdy v minulosti řekli něco jako: Kruci, doufám, že se nikdy nedostanu mimo tělo ! pak bude podvědomí plnit tento příkaz, dokud se vám nepodaří překonat jeho jednostranné zaměření mysli a nahradit starší pokyn novějším.

Ale pamatujte, přestože si myslíte, že nečiníte žádný pokrok, rozhodně je tomu naopak, pokud si uvědomujete, co děláte. A vážně vám radím, jestliže jste se setkali s obtížemi nebo překážkami, pak se tím prostě netrapte a počkejte, až se to samo srovná.

Když jsem se před mnoha lety učil morseovku, varovali mne před takzvaným „kritickým bodem“. Tento záhadný kritický bod mne moc netrápil, dokud jsem nedosáhl rychlosti dvaceti tří slov za minutu. Pak jsem se mohl snažit sebevíc, ale přes kritický bod jsem se nedokázal dostat. Ukázalo se, že jako obrovská hora stojí v cestě tomu, abych dokázal posílat a přijímat zprávy v morseovce rychleji a rychleji.

Jednoho dne jsem v zápalu utrousil opravdu ošklivá slova. A pak jsem si řekl: „Dobře, pokud mi to rychleji nejde, tak to prostě nejde.“ O něco později toho dne jsem si znovu sedl k telegrafnímu klíči a zjistil, že se mi najednou daří a že dokážu převést téměř třicet slov za minutu. Překonal jsem kritický bod. Snažil jsem se až moc. Pokud máte potíže, zřejmě se také snažíte příliš. Pokud se setkáváte s obtížemi, nepostupujte jako buldozer. Uvolněte se, promyslete si to a uvidíte, že cesta menšího odporu vám dovolí překonat kritický bod. Budete překvapeni výsledkem.

Jaký to má všechno smysl ?

Vyšší Já samo o sobě nemůže prožít touhu, utrpení, potěšení a tak dále, jak je známe na Zemi, a proto muselo najít nějaký jiný způsob, jak získat informace. Lidé na Zemi jsou jen prodlouženými výběžky Vyššího Já, jež sbírají vědomosti a prožitky. Předpokládejme například, že máte batoh, ale nemůžete se do něj dostat a ani nevidíte, co je uvnitř. Pokud by se vám jej podařilo otevřít natolik, abyste tam vstrčili ruku, jež je prodloužením vašich smyslů, pak byste mohli vnitřek batohu prozkoumat hmatem a sdělit mozku, co je uvnitř. Vyšší Já velice podobným způsobem získává informace pomocí výběžků zvaných lidské bytosti.

Až získá odpovídající znalosti a natolik pokročí, že žádné vědomosti ze Země již nebudou potřeba, pak svolá domů všechny lidské loutky a ty se opět sloučí do Vyššího Já a vytvoří *Jednotu*. To je dokonalá forma existence, protože ačkoli se zdá, že je to jen jedna bytost, každá část této bytosti žije v naprosté harmonii s ostatními částmi.

Určitě už jste slyšeli o duševních dvojčatech. Na Zemi se tato dvojčata nemůžou setkat, ale až se vrátí k Vyššímu Já, spojí se a vytvoří dokonalý celek. Budou žít ve stavu naprosté blaženosti, dokud si Vyšší Já nepomyslí, že lze možná dosáhnout ještě vyšších forem vědění, jež by mohlo prozkoumat. A tak opět vyše své loutky, už ne na Zemi, ale do některé z vyšších sfér, a celý cyklus se bude opakovat. Loutky

budou po určité době, již bychom my považovali za celé dlouhé věky, získávat znalosti. A až nasbírají dostatek informací, Vyšší Já všechny loutky opět svolá k sobě, duševní dvojčata se znovu spojí a budou žít v ještě větší blaženosti.

Právě proto je pro nás všechny nesmírně důležitá *karma*. Ve svých knihách vám dávám příležitost poznat, co to vlastně karma je.

V krátkosti to znamená, že pokud uděláte něco špatného, zaplatíte za to. Jestliže uděláte něco dobrého, budete odměněni. Jak jsem už říkal, je to jako bankovní účet. Jste jako skladník, který má v regálech dobré i špatné zboží. Pokud prodáte něco dobrého, pak vám bude zapláceno, pokud prodáte něco špatného, budete mít dluh.

Teď musím něco říct velmi jasně: ne všechno, co děláte, musí mít nutně a automaticky dopad na jiné lidi nebo další stvoření. Velmi záleží na okolnostech. Pokud uděláte něco, co špatným způsobem ovlivní osobu, o níž jste v životě neslyšeli a rozhodně jste jí nechtěli ublížit a nemohli jste tušit, že to tak dopadne, pak se nemusíte vracet a té osobě to oplácet.

Vše, co uděláme v tomto životě, bude mít vliv nejen na náš příští život, ale i na pobyt v astrálním světě. Mnoho lidí odchází ze Země do dalšího světa s naprosto pevným a neochvějným přesvědčením, že právě jejich náboženství je to jediné správné. Tato ubohá stvoření nejsou v moc dobrém postavení, protože pomocníci na druhé straně jsou si velice dobře vědomi, že nově příchozímu nedokážou

pomoci, když i jen jejich zjev otřese jeho celoživotní vírou. Předpokládejme, že máme osobu, která byla po celý život velmi silně věřící katolík. Tento člověk věřil v anděly a d'ábla a všechny ostatní figurky. Až se dostane na druhou stranu, pak opravdu uvidí nebeskou bránu a vousatého staříka, třímajícího v ruce velkou knihu, o níž se domnívá, že jsou v ní zapsány všechny jeho hříchy.

Všechno je připraveno tak, aby ten dobrý, nevědomý katolík viděl to, co chce vidět. Vidí anděly mávající křídly, lidi sedící na obláčkách a hrající na harfy a na nějaký čas je spokojený, že se dostal do nebe. Ale postupně si uvědomí, že něco není v pořádku, že andělé nelátají v rytmu odpovídajícím tlukotu křídel a tak dále. Postupně pochopí, že to všechno je jen

představení a začne se zajímat, co se skrývá za tím vším, co je za oponou a kulisami a jak je to doopravdy. Jakmile začne uvažovat tímto způsobem, uvidí v nebeské modři první trhliny. Brzy přijde čas, kdy už divadlu prostě nemůže věřit a naléhavě žádá o osvětlení. Andělé mávající křídly rychle zmizí, harfeníci v nočních košilích rychle seskočí z obláčků a vysoce školení a trénovaní pomocníci nově probuzenému příchozímu ukážou realitu místo iluze. A tato realita je mnohem skvělejší, než by iluze kdy mohla být. Je smutné, že tolik lidí někdy vidělo nějakou ilustraci z *Bible* a považují ji za svatou a neotřesnou pravdu.

Jestliže se do astrálního světa dostane někdo, kdo pevně věří nějakému náboženství nebo legendám, pak právě to tam vidí.

Až si nově příchozí uvědomí pravou povahu světa, v němž se nachází, může postoupit dále. Odejde do síně vzpomínek a tam sám vstoupí do místnosti a spatří celý svůj život, všechno, co udělal, co se pokusil udělat, a co chtěl udělat. Uvidí vše, co se mu přihodilo a na co myslel, když byl na Zemi. A jen on sám pak může posoudit, jestli v životě uspěl, nebo selhal. Jen on sám se rozhodne, jestli půjde „zpátky do školy“ a začne se učit znovu od začátku v naději, že příště složí zkoušku úspěšně. Nebude tam ani matka, ani otec, ani nejlepší přítel, který by mu stál po boku a vzal na sebe vinu za to, co udělal špatně. Bude tam sám, úplně sám, bude opuštěnější, než kdy byl od té doby, co tam takhle stál naposledy. A bude soudit sám sebe. Žádní čerti, žádný satan, jenž

by na něj čekal s mrskajícím se ocasem a horkým dechem. Nikdo do něj nevrazí vidle, a co se týče plamenů, takové věci tam nepoužívají ani k topení !

Na Zem přichází více a více lidí. Rodí se tu více a více lidí a mně často pokládají otázku, proč tomu tak je. Odpověď zní, že Země je jen jedno zrnko prachu mezi biliony dalších, a když se mně lidé ptají, proč populace na Zemi narůstá, pak jim řeknu pravdu: lidé přicházejí na Zem i z ostatních planet.

Možná, že pro Člověka, přicházejícího na Zemi z dvojrozměrného světa, je to první zkušenost s trojrozměrným světem. V trojrozměrném světě, jemuž říkáme Země, začíná nový cyklus existence. A na Zemi neustále přicházejí noví

a noví lidé, protože Země je čím dál lepší školou strastí. To je účelem Země, víte ? Poznat strasti a to, jak se s nimi vypořádat a překonat je. Lidé nepřicházejí na Zem proto, aby se tady bavili. Přicházejí sem proto, aby se učili a aby vše, co se naučí, mohli předat Vyššímu Já.

Po tomto světě následuje astrální sféra a až nadejde čas, člověk se z astrální sféry narodí do jiných, vyšších sfér existence, až se nakonec plně rozvinutá bytost spojí s Vyšším Já. Takto Vyšší Já roste. Až se rozhodne, že se může naučit ještě více, pak na nějaký další svět vysadí další duše a celý proces životních cyklů začne znovu; a pokaždé, až duše dokončí cyklus, vrátí se očištěná k Vyššímu Já, jež díky ní opět vyrostete.

Doufám, že jsem odpověděl na některé z vašich otázek. Samozřejmě, že existují otázky, na něž v tomto životě odpovědět nelze. To je velká záhada našeho bytí. Něco se prostě během pobytu na Zemi nemáme dozvědět. Ale můžeme se utěšovat faktem, že navzdory problémům, jež existují v našem světě, je všechno opravdu v pořádku. Pokud budeme jeden druhému projevovat lásku a odpuštění, můžeme tento svět, tento vesmír výrazně vylepšit. Věřím, že toto je dokonalým obrazem Boha: láska a odpuštění přemůžou všechno.

